CRONICILE ROSEWOOD

PRINTESĂ sub acoperire

CONNIE GLYNN

„Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să NU mai fiu prințesă."

Îndrăgostită de basme, Lottie Pumpkin, o fată orfană dintr-un orășel de provincie, și-a dorit dintotdeauna să fie o prințesă bună și curajoasă, asemenea eroinelor din poveștile ei preferate. În capătul celălalt al Europei, Ellie Wolf, prințesa rebelă a Maradovei, își împarte timpul între plictiseala vieții de la palat și escapadele sub acoperire în lumea adolescenților obișnuiți. Atunci când destinul le aduce în aceeași cameră la Rosewood Hall, una dintre cele mai prestigioase școli din Anglia, avantajele unui schimb de roluri par aproape de la sine înțelese. Dar, pentru prințese, lumea este un loc plin de primejdii, iar la adăpostul zidurilor seculare ale școlii cineva le pândește fiecare pas...

O poveste fermecătoare despre prietenie, devotament și curajul de a fi tu însuți într-o lume în care prințesele nu sunt ce par a fi, iar magia basmului se regăsește acolo unde te aștepți mai puțin.

Connie Glynn s-a născut în Anglia în 1994 și a avut încă din copilărie o mare pasiune pentru povești, dictându-i mamei sale prima ei povestire la vârsta de șase ani. În timpul facultății a înființat canalul YouTube de vlogging *Noodlerella*, care s-a bucurat de un succes imens în Marea Britanie, adunând în scurt timp aproape un milion de abonați. Prima parte a trilogiei *Cronicile Rosewood, Prințesă sub acoperire* este romanul ei de debut.

PRINTRE LITERE

eBook disponibil

Connie Glynn

Cronicile Rosewood

Prințesă sub acoperire

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

LITERA
București
2018

The Rosewood Chronicles. Undercover Princess
Connie Glynn

Copyright text © 2017 Connie Glynn

Ilustrație copertă: Qing Han

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Cronicile Rosewood. Prințesă sub acoperire
Connie Glynn

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Păunița Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Roxana Ciobanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONNIE GLYNN
Prințesă sub acoperire / Glynn Connie;
trad.: Mirella Acsente – București: Litera, 2018

I. Glynn, Connie
II. Acsente, Mirella (trad.)

PARTEA ÎNTÂI

Bine ați venit la Rosewood Hall!

Pentru minunata mea familie și pentru toate vrăjitoarele superbe care au adus farmec în viața mea.

Mulțumiri speciale lui Richard și Mark, care m-au sprijinit extraordinar de mult pas cu pas, lui Holly și Ruth, care m-au încurajat și m-au ajutat să-mi împlinesc visul, și lui Evan, căruia îi sunt foarte recunoscătoare că mi-a împărtășit din cunoștințele lui în materie de matematică. Și, nu în ultimul rând, aș vrea să le mulțumesc frumoșilor și bunilor mei cititori – mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Prolog

Există în lumea noastră locuri în care par să se întâmple lucruri minunate și ciudate mai mult decât oriunde altundeva. Poți să le recunoști ușor, pentru că par, cumva, în afara timpului și a spațiului, rupte de realitatea de zi cu zi. Uneori, ele există în natură, cum sunt, de pildă, cascadele ascunse sau pajiștile retrase pline de flori. Alteori sunt făcute de mâna omului, ca locurile de joacă pustii la asfințit sau magazinele de antichități pline de praf și de istorie. Dar câteodată, deși foarte rar, aceste spații există și în oameni. Poate că ați întâlnit și voi pe cineva așa. Poate la început nu par prea charismatici sau neobișnuit de inteligenți, dar, cu timpul, descoperiți că au puterea de a schimba și de a realiza orice în viață...

Prințesa Eleanor Prudence Wolfson, singura moștenitoare a regelui Alexander Wolfson și prima în linia de succesiune la tronul Maradovei, nu trăia într-un astfel de spațiu și nici nu era un astfel de om, dar și le dorea cu disperare pe amândouă.

– O să mă duc la școala asta!

Eleanor a trântit broșura pe masă cu un bufnet puternic, făcând ceștile de ceai de la micul dejun să se zgâlțâie pe farfurioarele lor.

Alexander Wolfson nici măcar nu a ridicat privirea din ziar, răspunzându-i indiferent:

– Nu.

– Sunt prima în linia de succesiune la tronul Maradovei. Mi se pare că o decizie așa de lipsită de importanță cum ar fi școala la care să merg pot să iau și eu.

Alexander a ridicat privirea spre soția sa, regina Matilde, care stătea în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Ea a ridicat din umeri.

– Aici are dreptate, Alex, a spus ea pe un ton binevoitor, punându-și delicat un cub de zahăr în ceai și amestecând încet, străduindu-se să nu zâmbească.

Asta nu era solidaritatea la care sperase regele Alexander.

– Vezi? a zis Eleanor. Până și mama e de acord cu mine!

Alexander s-a ambiționat să rămână cu ochii în ziar, prefăcându-se cât se poate de calm. A luat o înghițitură de ceai.

– Edwina, i-a făcut el semn slujnicei, ești bună, te rog, să iei de-aici farfuriile goale?

– Desigur, Maiestatea Voastră.

Edwina a așezat cu îndemânare una peste alta farfuriile pline de firimituri și a ieșit din sufragerie cu discreție, abia atingând podeaua de stejar, iar ușile înalte s-au închis în urma ei cu un scârțâit slab.

Când a fost sigur că Edwina era deja prea departe pentru a-i auzi ciondănindu-se, Alexander a lăsat din nou privirea în ziar și a spus:

– Răspunsul meu este „nu"

Eleanor a scos un țipăt de exasperare și a început să bată din picior.

– Ai putea măcar să mă privești! s-a răstit ea, smulgându-i ziarul din mână.

Alexander n-a avut încotro și a trebuit să se uite la fiica lui.

Eleanor fusese întotdeauna un copil dificil. Nu era nici pe departe o prințesă obișnuită, preferând oricând să se lanseze în dispute politice aprinse și să se furișeze la concerte deșănțate, în loc să ia parte la conversații protocolare, și *disprețuind* cel mai mult recepțiile formale – sau cel puțin așa credea, că le disprețuiește, pentru că refuzase categoric să meargă la vreuna vreodată. Dar era deșteaptă, avea încredere în sine și în pasiunile ei, iar pentru Alexander, asta era mult mai important decât valorile tradiționale și așteptările pe care le-ar fi putut avea ceilalți de la ea. Deși uneori ar fi vrut să aibă mai multă grijă cum vorbește de față cu bunicii.

Oricât și-ar fi dorit el să fie fericită și să nu fie nevoită să trăiască sub povara obligațiilor pe care i le impunea statutul de prințesă, realitatea era că într-o bună zi avea să fie regină și trebuia să-și asume, până la urmă, această responsabilitate. Alexander era hotărât să găsească o modalitate de-a o face să înțeleagă că, la urma urmei, nu era chiar așa de rău să fii în fruntea unei țări, lucru pe care el însuși îl descoperise în tinerețe.

– O să te duci la Aston Court, ca toți conducătorii Maradovei din ultima sută de ani, și, vrei, nu vrei, o să-ți și placă.

Matilde a chicotit ușor de cealaltă parte a mesei, sorbind din ceai.

– Nu! a răspuns Eleanor, imitând tonul sever al tatălui ei. Mă duc la Rosewood Hall, în Anglia.

Eleanor a spus-o răspicat, fără să-i tremure glasul. Era hotărâtă. Altfel, avea să urle și să plângă în gura mare înainte să intre pe porțile de la Aston Court!

Alexander a oftat adânc.

Pentru Eleanor, dac-ar fi mers la Aston Court n-ar fi însemnat doar o capitulare în fața alor săi, cum ar fi fost pentru cei mai mulți adolescenți. Ar fi însemnat sfârșitul libertății pe care o avea ca membră nedeclarată a familiei regale. Ar fi trebuit să fie prezentată public ca moștenitoare a tronului maradovan; n-ar mai fi putut să iasă din palat oricând sau să refuze să participe la evenimente și ar fi trebuit să nu-și mai vopsească părul și să se îmbrace în concordanță cu poziția sa. Ar fi trebuit să-și asume responsabilitățile care îi reveneau și n-ar mai fi putut să aibă niciodată o viață cât de cât normală.

Alexander a luat ziarul și l-a împăturit cu grijă, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze - un schimb aprig de urlete, cu care se obișnuise de când Eleanor ajunsese la vârsta adolescenței.

- Te rog, tată!

Asta l-a luat însă total pe nepregătite, atât de rar îl ruga ea ceva; era mult prea încăpățânată pentru asta. A ridicat privirea, așteptându-se s-o vadă îmbufnată iremediabil, ca de obicei, dar în ochii ei a văzut, în schimb, disperarea, o disperare reală. S-a trezit încercând să-și aducă aminte de ce era așa de pornit să spună „nu", dar și-a amintit imediat că Aston Court era singura școală care-i putea garanta siguranța după ce era anunțată public urmașă la tron. Acolo

ar fi beneficiat de o supraveghere ca la carte; ar fi fost în siguranță și s-ar fi pregătit cum se cuvine pentru ce o aștepta. Trebuia să meargă la Aston Court, și cu asta, basta. Și totuși, deși era așa convins, s-a trezit întinzând mâna spre Eleanor, iar ea i-a pus în palmă broșura de la Rosewood. Apoi i-a luat mâna între ale sale și i-a strâns-o ușor.

– Nu trebuie decât să citești și tu, atât îți cer, i-a spus ea.

De cealaltă parte a mesei, regina Matilde a mai luat o înghițitură mică de ceai, după care a pus delicat ceașca pe farfurioară.

– Nu știu dacă e de la ceai, Alexander, dar mie întotdeauna mi-a plăcut Anglia – ție nu?

A ridicat ochii spre soțul ei, și seninătatea i-a dispărut o clipă când privirile li s-au întâlnit. Regele Maradovei a privit-o țintă câteva secunde, care i s-au părut cele mai lungi din viața lui – asta era puterea pe care o avea ea asupra sa.

A oftat adânc, după care a capitulat, în cele din urmă.

– Bine, o s-o citesc, dar nimic mai mult.

Eleanor a scos un chiot de încântare și de ușurare.

– Uraaa! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Știu c-o să-ți placă, tată, crede-mă!

Și, spunând asta, Eleanor a mușcat dintr-un croasant și a ieșit din cameră valvârtej, înainte să aibă el timp să-și dea seama ce se întâmplase.

Ușa s-a trântit în urma ei, lăsându-i pe Alexander și pe Matilde doar cu ecoul. El s-a uitat din nou la ea, și, în timp ce sunetul se stingea și se lăsa liniștea, ea i-a zâmbit dulce.

– Nu se poate duce acolo, a spus el. E prea periculos ca moștenitoarea tronului să umble de colo colo printr-un

internat britanic, când ar trebui să învețe ce-o să-i trebuiască într-o bună zi pentru a conduce țara.

Matilde a devenit din nou serioasă, așezându-și cu delicatețe tacâmurile din față și aliniind perfect fiecare furculiță, lingură și cuțit.

Când s-a uitat la el, Alexander a simțit pe propria piele focul din ochii ei.

– Știi și tu la fel de bine ca mine că Rosewood nu e o școală oarecare, și, în al doilea rând – s-a oprit o clipă, forțându-l s-o privească în ochi –, așa cum ai spus înainte, nu a fost încă prezentată oficial. Nimeni nu știe că e prințesă, așa că și-ar putea trăi și ea liniștită adolescența înainte de a prelua îndatoririle regale. Și știu cât ți-ai fi dorit și tu să ai această șansă.

Alexander era surprins. Oare soția lui chiar propunea ce-nțelesese el?

– Vrei să se ducă la școala asta sub acoperire? a întrebat el.

Matilde a răspuns cu un zâmbet, ștergându-și asprimea din privire de parcă și-ar fi scos o pălărie.

– Acum nu mai trebuie decât să citești broșura. Și-a dus ceașca la gură, după care a adăugat: Și apoi, dacă se întâmplă ceva rău, îl putem trimite pe Jamie oricând.

Alexander s-a uitat lung la soția sa, cu uimire și venerație în același timp. Apoi a chicotit în sinea lui. Ceva îi spunea că lectura broșurii nu avea să pună nici pe departe capăt acestei povești.

1

Există în St Ives o patiserie mică, cu ziduri albastre și zgrunțuroase, pe care se înalță arbuști stufoși de glicină. Prin vitrine se vede stratul gros de praf așternut peste suprafețele acoperite cu cearșafuri, care sclipește în aer atunci când bate soarele. Deasupra ușii se află o marchiză decolorată, vărgată ca o acadea, și o firmă pe care scrie PATEURILE DOAMNEI PUMPKIN, deși nu s-a mai făcut niciun pateu de mulți ani aici. Deasupra patiseriei se găsește un apartament cândva modest, înțesat acum cu tot felul de kitsch-uri, o încercare zadarnică a noului proprietar de a mai înfrumuseța cămărușele anoste. Doar una dintre odăi a rămas neatinsă de noul locatar, o oază de liniște plină de amintiri.

Lottie Pumpkin locuiește la mansardă pe Bethesda Hill la numărul 12, în St Ives, împreună cu mama ei vitregă, Beady. Acolo și-a creat un sanctuar, ascuns în intimitatea mansardei, de unde se vede marea. E o cameră cu dușumea care scârțâie, pereți acoperiți cu fotografii de când era mică și cărți cu o mulțime de basme. Dar astăzi urmează să-și părăsească odaia și casa din Cornwall. Astăzi se va muta la Rosewood Hall.

– Lottie!

Vocea stridentă a lui Beady a răsunat în urechile lui Lottie, iar aceasta a încremenit în timp ce termina de împachetat.

– Da? a răspuns ea, închizând ochii strâns fără să vrea.

Mama vitregă a lui Lottie auzise mișcare și a apărut în prag. Pe față avea o mască verde cremoasă, iar părul ei roșu era ascuns sub un prosop înfășurat în jurul capului. Beady era o femeie uluitor de frumoasă, foarte atentă la înfățișarea ei. De asemenea, era mult prea tânără pentru a fi împovărată cu responsabilitatea de a avea grijă de Lottie, și era extraordinar din partea ei că alesese să-și sacrifice viața pentru copilul altcuiva, dar nu pierdea nicio ocazie să-i amintească lui Lottie ce noroc avusese cu ea.

– Am uitat complet că pleci azi! a spus ea, ca și cum ar fi fost ceva foarte amuzant în asta.

Lottie i-a zâmbit frumos, cu zâmbetul acela pe care îl exersase de o mie de ori.

– Nu-i nimic, am...

Dar Beady a întrerupt-o râzând pe înfundate.

– Adică, cum naiba am uitat? M-ai înnebunit cu școala asta – a râs din nou –, deși, dacă te primesc și pe tine, înseamnă că nu e chiar *atât* de prestigioasă.

Lottie s-a schimbat la față, și lui Beady i-a pierit râsul.

– Glumesc, Lottie. Nu mai pune și tu la inimă toate alea.

Lottie a continuat să zâmbească, încercând chiar să râdă, dar Beady își îndreptase privirea spre cele două valize roz de pe jos.

– Sunt cam mari. Sper că nu te aștepți să te duc eu. Asta ar fi prea de tot.

Și Beady i-a aruncat o privire jignită, ca și cum ar fi fost mult prea răbdătoare cu ea.

– Nu, e OK, a răspuns Lottie, încercând să fie cât mai drăguță cu putință.

S-o supere pe Beady era ultimul lucru pe care și-l dorea: știa cât de greu îi fusese să aibă grijă de ea după ce-i murise mama. Nu voia decât să-i facă viața mai ușoară.

– Mă duc Ollie și mama lui, a adăugat ea.

Beady a ridicat din sprânceană, nemulțumită.

– Foarte frumos din partea lor. Sper c-o să ai grijă să-i arăți mamei lui că îi ești recunoscătoare.

– Bineînțeles, a răspuns Lottie dând din cap, ceea ce pe Beady a părut să o mulțumească.

– Bine, păi, atunci...

Beady a tăcut și s-a uitat prin cameră, ca și cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Și-a mușcat buza de jos și a privit-o din nou pe Lottie, măsurând-o din cap până-n picioare, după care a tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva.

– Ai muncit mult pentru asta... Sper să nu fii dezamăgită.

Lottie a înghițit în sec. Știa că Beady era fericită că intrase la Rosewood; asta însemna că, în sfârșit, putea avea casa numai pentru ea. Rosewood nu era doar o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale, ci și cel mai frumos cadou pe care i-l putea face mamei pe care o avea acum.

– Mersi mult, a răspuns Lottie.

Beady a făcut un gest cu mâna, ca și cum n-avea niciun rost să vorbească despre asta.

– În fine, eu trebuie să mă duc să mă spăl pe față acum. Drum bun!

De îndată ce a plecat, Lottie s-a întors repede la bagaje, dar n-a trecut mult și a fost întreruptă din nou.

– Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? a răsunat în cameră vocea sarcastică a lui Ollie.

Stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate, și o privea pe Lottie cum își împacheta ultimele lucruri din cameră.

– Ollie! a exclamat Lottie, ducându-și mâna la piept, speriată de apariția neașteptată a celui mai bun prieten al ei. Cum ai ajuns aici sus? Și de câte ori ți-am zis să bați la ușă?

Lottie gâfâia ușor de la efortul pe care-l făcuse ca să-ndese toate lucrurile în valiză. Ollie împlinise paisprezece ani, la fel ca ea, dar, deși era mai înalt, avea tot fața aia de copil, care ei îi aducea aminte de când mâncaseră înghețată pe plajă și de o mulțime de alte lucruri frumoase.

– A trebuit să mă strecor pe lângă vrăjitoarea cea rea. Știi că i s-a făcut, în sfârșit, pielea verde? a zis Ollie, cu un zâmbet diabolic.

Lottie a chicotit, dar nu putea să nu ia în seamă ce-i spusese mai devreme. S-a uitat la rochia ei, netezind-o stânjenită.

– Ce-au hainele astea? a întrebat ea supărată.

Ollie a început să râdă, cu rânjetul lui șmecheresc. Pe blugi avea eternele smocuri de păr de câine, de care nu părea să se sinchisească prea mult.

– Nu sunt puțin cam elegante pentru prima zi de școală?

– Prea *elegante*?! Lui Lottie nu-i venea să creadă că putea să-i iasă din gură ceva atât de ridicol. Nimic nu e *prea*

elegant pentru Rosewood Hall. Nu trebuie să fac notă discordantă. Nu pot să fiu dată la o parte din cauza hainelor încă din prima zi! a spus Lottie, curățând o murdărie inexistentă de pe gulerul de la rochie. Probabil că acolo majoritatea au croitorii lor, care le fac haine din aur sau din mai știu eu ce.

Ollie a intrat nonșalant în cameră, s-a așezat pe pat și a-nceput să se uite în jur, strângând din buze. De obicei atât de plină de viață de la ciudățeniile pe care le făcea Lottie, acum, când toate lucrurile fuseseră înghesuite în două valize roz, odaia nu mai avea niciun farmec.

– Ce să zic, a spus Ollie, băgând mâna în buzunar, dacă poți să nu te mai gândești câteva clipe la ce vor crede ceilalți despre tine... A scos un plic mototolit și o fotografie veche polaroid, pe care Lottie a recunoscut-o imediat – era de pe peretele din camera lui. Astea sunt pentru tine, a adăugat el.

Lottie s-a întins după ele, dar Ollie și-a tras repede mâna și le-a ascuns la spate.

– N-ai voie să deschizi scrisoarea până nu ajungi în tren.

Lottie a dat din cap cu un zâmbet exasperat, iar el i-a pus încet în palmă ambele daruri. Era o fotografie pe care o văzuse de mii de ori: ei doi pe plajă, mânjiți pe nas cu înghețată și râzând cu gura până la urechi. Culorile se șterseseră, căpătând o nuanță de sepia, dar diadema lui Lottie și coarnele lui Ollie erau încă acolo. Când erau mici, avuseseră o perioadă în care nu se mai dezlipeau de ele. Ollie era spiridușul Puck din piesa lui Shakespeare *Visul unei nopți de vară*, pe care o văzuseră într-o seară pe plajă. Fusese absolut fascinat de toate poznele pe care le făcea personajul fără să pățească nimic și se gândise că putea și el să fie neastâmpărat

și să scape ușor dacă purta coarne. În schimb, diadema lui Lottie avea o poveste mai tristă. Acum degetul îi rămăsese pe diadema din fotografie, și a avut o mică strângere de inimă când și-a amintit de ziua în care a primit-o.

– Te las puțin, să-ți iei rămas-bun, a spus Ollie, după care a ridicat ușor cele două valize și le-a dus jos, la mașină.

După ce a rămas singură, Lottie a pus gânditoare darurile alături de cele mai importante lucruri ale ei, pe care le așezase pe pat, ca să nu le uite. Le-a băgat în geantă pe rând: mai întâi fotografia decolorată și scrisoarea, apoi caietul ei preferat de desen, cel mai bun prieten al său de pluș, Domnul Truffles, o fotografie înrămată cu mama ei, Marguerite, în roba de la absolvire și, în cele din urmă – părând din cu totul alt film –, o diademă în formă de semilună, cel mai de preț lucru pe care îl avea. Lui Lottie îi luase o oră să-și împacheteze întreaga viață în două valize roz, un rucsac din denim și o geantă mică de umăr cu o baretă albă, groasă. S-a uitat prin camera goală acum.

„Am reușit, mamă", s-a gândit ea. „Am intrat, așa cum am promis, la Rosewood."

Pentru Lottie (prințesa onorifică din St Ives)

Am impresia că abia dacă te-am văzut anul ăsta, când ai învățat așa de mult, iar acum pleci în celălalt capăt al țării. Nu va fi la fel fără tine, dar sunt convins că o să ai o mulțime de peripeții, cât pentru amândoi.

Am vrut să-ți iau o carte cu basme ca dar de rămas-bun, pentru că știu cât de mult îți plac, dar mi-a fost teamă că le ai pe toate deja, așa că m-am gândit să-ți dau, în schimb, poza asta ca să-ți aducă aminte de mine în fiecare zi.

De-abia aștept să-mi povestești despre toate chestiile grozave pe care le faci la Rosewood. Sunt așa de mândru de tine că ai intrat acolo, deși o să-mi lipsești mult – pauză ca să plâng puțin –, DAR CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ MĂ LAȘI SINGUR ÎN VĂGĂUNA ASTA PLINĂ DE TURIȘTI?!! TRĂDĂTOAREO!!! *(Vezi ce mecanism de apărare am, cum mă transform și mă înfurii când sunt trist?)*

Prietenul tău,
Ollie

P.S. Când vii, adu-mi o coroană de aur sau ceva – cred că o să primești una la sosire ;)

Lottie a zâmbit când a recitit scrisoarea de la prietenul ei cel mai bun și și-a îngăduit o clipă de nostalgie la gândul că își lăsase în urmă viața modestă din Cornwall. S-a uitat pe fereastră la zona rurală plină de verdeață pe lângă care trecea și s-a gândit la ziua în care își depusese dosarul de candidatură la Rosewood Hall. Cu cinci ani în urmă îi promisese mamei sale că avea să facă tot posibilul să intre acolo. În noaptea dinainte fusese furtună, și afară era totul rece și ud. Mama ei zăcea învelită cu patru pături, numai piele și os, slăbită de boala care o mistuia, dar în ochi i se citea o forță extraordinară. Se uitase la Lottie și îi zâmbise, cu zâmbetul ei cald, atât de familiar.

„Tu poți să faci orice îți pui în minte, mica mea prințesă!"

Procesul de selecție fusese dur și deloc încurajator. Rosewood accepta foarte rar solicitanți de bursă, și doar dacă dovedeau un potențial remarcabil; era o școală care își făcuse din excelență un titlu de glorie. Nu era genul de instituție de învățământ la care pur și simplu te hotărai să te duci; nu puteai doar să iei o broșură și să spui că vrei să mergi acolo. Și, cum Lottie locuia doar cu mama ei vitregă în fosta patiserie a mamei sale răposate, nu avea de unde să scoată banii pentru taxele școlare. Dar se ambiționase. Muncise neobosit, renunțase la întâlnirile cu prietenii și la pasiunile ei, trezindu-se dimineața devreme pentru a-și face toate treburile prin casă înainte de a se închide în cameră ca să învețe. Tot timpul visase la ziua în care avea să intre pe poarta de la Rosewood alături de copiii care reprezentau elita. Gata să schimbe lumea, bineînțeles.

– Ne apropiem de Rosewood Central. Vă rugăm să vă asigurați că aveți asupra dumneavoastră toate obiectele personale înainte de a părăsi trenul.

În vreme ce își lua valizele, Lottie s-a întrebat o clipă dacă avea să fie singura de la Rosewood care venea cu transportul în comun. Se gândea că cei mai mulți dintre elevi aveau mașină, dar pe harta școlii, care ei și lui Ollie le luase multe ore pentru a o descifra, văzuseră ceva care semăna cu o pistă de aterizare; oare elevii chiar veneau cu elicopterul? Oare ar fi trebuit să meargă și ea cu elicopterul? Știa că era un gând prostesc, dar reușise să-i aducă aminte de cât de diferită era de toți ceilalți.

Devenind dintr-odată foarte neliniștită, a pipăit geanta după diadema în formă de semilună. Mama sa era o povestitoare minunată și îi citea în fiecare seară, la culcare. *Cenușăreasa* era povestea preferată a lui Lottie, așa că o rugase să-i citească toate versiunile pe care le găsea, fascinată apoi de diferențele dintre ele. Mama îi explicase că basmele, la fel ca toate lucrurile din lume, evoluaseră și fuseseră adaptate, dar lui Lottie cel mai mult îi plăcea ideea generală că în lume există bunătate. Indiferent de variantă, prințesa era întotdeauna bună, ceea ce își dorea și Lottie mai mult decât orice. Astfel, când a împlinit șapte ani, mama ei i-a dăruit o diademă de argint, moștenire de familie, cu o semilună în vârf. Fusese transmisă din generație în generație în familia Pumpkin, împărtășind și ea moștenirea Rosewood Hall.

Peisajul de afară a dispărut, și lui Lottie i-a venit în minte ziua în care a împlinit șapte ani.

– Această diademă i-a fost dăruită unuia dintre strămoșii noștri, care a avut privilegiul de a studia la Rosewood cu sute de ani în urmă. El a dat-o mai departe, și, în cele din urmă, bunicul mi-a dăruit-o mie. Într-o zi, dacă vei avea și tu copii, poți să le-o dăruiești lor.

Lottie abia auzea cuvintele mamei, neputând să-și ia ochii de la obiectul din cutie.

Își așezase cu grijă diadema pe cap, dar, din păcate, căpșorul ei era pur și simplu... prea mic. Diadema căzuse imediat, aterizând pe dușumeaua tare din living și părând total nelalocul ei printre duiumul de copii îmbuibați cu tort. Sensibilă din fire, Lottie începuse să plângă. Dar nu neapărat pentru că diadema nu-i venea bine, ci pentru că acest obiect splendid, atât de frumos, atât de nelalocul lui în căsuța aceea modestă, făcea totul să pară extrem de banal. Părea să strălucească cu o măreție sclipitoare, și totuși, lumina pe care o reflecta nu reușea decât să arate cât de modestă era lumea din jur.

– Iar plânge Lottie! bombănise unul dintre copiii de la petrecere.

– Taci din gură, Kate, spusese Ollie. Nu fi rea doar pentru că n-ai câștigat Dă pachetul mai departe[1].

– CÂNTECUL S-A OPRIT LA MINE!

---

[1] Joc care se joacă, în general, la petrecerile de aniversare, în care un cadou înfășurat în tot atâtea straturi de hârtie câți jucători sunt trebuie dat de la unul la altul pe un fundal muzical, muzica fiind oprită de altcineva la intervale aleatorii. Atunci când este oprită, jucătorul care are pachetul trebuie să rupă primul strat de hârtie, după care jocul se reia, până când pachetul este desfăcut complet, cel care rupe ultimul strat câștigând obiectul împachetat. (n.red.)

Acest schimb de replici aprins nu făcuse decât să o necăjească și mai tare pe Lottie – acum și invitații erau supărați. Tocmai când era gata-gata să izbucnească în hohote, de parc-ar fi fost sfârșitul lumii, apăruse mama ei pentru a rezolva situația.

– OK, liniștiți-vă cu toții. Kate, îți dau ceva bun dacă îl lași pe Thomas să-și păstreze premiul de la joc, iar tu, Lottie, poți să-ți prinzi diadema cu astea.

Marguerite băgase mâna în buzunarul de la șorț și îi întinsese două agrafe de păr în formă de crocodil.

– La drept vorbind, copii, diadema asta este, de fapt, foarte specială. O ridicase, și Lottie observase cât de firesc arăta în mâna ei. Vedeți voi, diadema asta are puteri magice.

Toți copiii se liniștiseră într-o clipă, așteptând cu nerăbdare una dintre fermecătoarele povești ale lui Marguerite.

– Cine poartă această diademă poate realiza tot ce își pune în minte, iar atingerea ei îi dăruiește celei care o poartă toate calitățile minunate ale unei prințese.

În vreme ce vorbea, Marguerite Pumpkin îi prinsese cu grijă diadema lui Lottie pe cap, aranjându-i cu grijă părul pentru a ascunde agrafele.

– Ia să vedem, care sunt cele trei calități ale unei prințese la care ne putem gândi? Se uitase la copii, dar toți deveniseră sfioși, așa cum se întâmplă adeseori cu copiii atunci când li se pun întrebări. Ce ziceți de curaj? Credeți că prințesele sunt curajoase?

Ei dăduseră din cap.

– Și mai cum?

– Ă... ă... frumoase! izbucnise Ollie.

Marguerite chicotise încet, impresionată de sinceritatea lui nevinovată.

– Păi, da, sunt frumoase, de multe ori, dar asta vine dinăuntrul lor, pentru că sunt...

Întinsese mâna, invitându-i pe ei să continue.

– Sunt bune! zisese Kate, zâmbindu-i lui Lottie.

– Da, Kate, așa e, și mai cum?

Încurajată de zâmbetul lui Kate, Lottie se hotărâse să spună și ea:

– Nu renunță niciodată la visurile lor.

– Excelent, Lottie! Și asta cum înseamnă că sunt?

– AIURITE! strigase Ollie.

Toată lumea râsese, cu excepția lui Lottie, care pur și simplu își dăduse ochii peste cap.

– Ăăă... de nădejde? sugerase Charlie.

Urmase un moment de tăcere, în care copiii continuaseră cu „ăăă"-uri, încercând să se gândească la un cuvânt potrivit. Până când îi trecuse prin minte lui Lottie, ca un fulger. Era atât de limpede; cuvintele astea păruseră dintr-odată cele mai puternice și importante din lume și aveau s-o schimbe pentru totdeauna.

– *De neoprit.*

În clipa în care le rostise, Lottie știuse că asta era puterea pe care voia să i-o dea diadema: puterea de a nu renunța niciodată, de a fi o forță de neoprit a binelui, fie că le convenea sau nu celorlalți.

Părea așa de ciudat că trecuseră șapte ani de când o primise. Viața ei se schimbase foarte mult după ce se prăpădise

mama sa, doi ani mai târziu, și uneori încă îi era greu să creadă că nu era doar un vis trist, îngrozitor. A scuturat din cap, alungându-și gândurile negre, și a pus fotografia la loc în geantă, după care a luat diadema și a strâns-o tare, mângâind ușor pietricelele prețioase de pe ea. Ar fi vrut să și-o pună pe cap, dar până cobora din tren nu putea decât s-o atingă.

Apoi și-a spus, așa cum își spunea întotdeauna: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Putea să facă asta. Avea să se integreze. Avea să reușească la Rosewood, așa cum îi promisese mamei sale.

– Rosewood Central. Pentru Rosewood Hall, coborâți aici.

Lottie și-a luat valizele, hotărâtă. Era gata să înceapă un nou capitol magic din viața ei și avea să demonstreze că locul său era aici.

3

Lottie a luat de la gară un microbuz care mergea la școală. Mașina a lăsat-o la intrare, o poartă dublă impresionantă, din fier forjat, împodobită cu literele „R" și „H", în zidul masiv care îngrădea curtea Rosewood Hall. Porțile dădeau spre o construcție mare, cu o intrare acoperită, sub care se adunau toți elevii care veneau. Acoperișul era susținut de stâlpi de piatră, decorați cu spini și trandafiri sculptați cu minuțiozitate. Vântul care sufla printre stâlpi scotea un șuierat ciudat, ca o sirenă, care îi dădea lui Lottie un fior plăcut pe șira spinării.

S-a uitat în jur și s-a speriat puțin când i-a văzut pe ceilalți elevi și șirul nesfârșit de mașini luxoase. Lottie a recunoscut câteva mărci pentru că stătuse mult cu Ollie; era sigură că acestuia i s-ar fi scurs ochii doar dacă le-ar fi văzut. Nimeni nu-și ducea singur bagajul, și cei mai mulți sporovăiau cu entuziasm sau stăteau cu ochii în telefoane, cât mai puteau, înainte să le predea, la începutul trimestrului.

Rosewood primea elevi începând cu vârsta de unsprezece ani, așa că probabil mulți copii se cunoșteau deja, ceea ce o făcea pe Lottie să se simtă și mai exclusă. Lottie s-a dus să-i mulțumească șoferului, dar o pală de vânt neașteptat de puternică a trecut printre stâlpi, acoperind sporovăiala copiilor. Și atunci a văzut-o.

O siluetă misterioasă pe margine.

În spatele mașinii care o adusese acolo se afla o fată înaltă și slabă, cu părul scurt, negru ca pana corbului, îmbrăcată cu o geacă neagră de piele cam jerpelită și cu o cutie de chitară atârnată pe umăr într-o doară. Nu arăta deloc ca ceilalți; în fata aceea se ascundea o pasiune arzătoare – ca un nor de furtună, negru și mohorât. Scotea cu ușurință niște valize din portbagajul unei mașini mici; șoferul a vrut să o ajute, dar ea nu l-a lăsat, făcându-i semn cu mâna să-și vadă de treabă, așa că a rămas deoparte, cu un aer posomorât. Lottie nu-i putea vedea fața, pentru că avea niște ochelari de soare enormi. Brusc, a simțit instinctiv nevoia de a se uita mai bine la ea. Era ca și cum între ele ar fi existat o energie stranie, ceva care pe Lottie o atrăgea ca un magnet. Dar, înainte să-și dea seama de ce i se părea atât de cunoscută, vederea i-a fost blocată de un teanc de cărți cu picioare.

– Scuzați-mă, scuze, permiteți-mi să trec!

La care Lottie s-a grăbit imediat să își tragă valizele din drum. Nu mai văzuse niciodată o fată atât de măruntă cărând atâtea lucruri. Părea că ar fi putut să le răstoarne în orice clipă, și totuși, reușea cumva să rămână stăpână pe situație, fiind mult mai puternică, evident, decât s-ar fi zis. Chiar dacă nu i se vedea fața din cauza teancului de cărți și cutii, Lottie a zărit niște bucle negre. Cum naiba știa pe unde să meargă era un adevărat mister. A ocolit-o pe Lottie chiar în clipa în care niște elevi din anul al șaptelea[1]

[1] În sistemul educațional britanic, al șaptelea an de învățământ obligatoriu și primul de gimnaziu este corespunzător clasei a cincea în sistemul românesc. (n.red.)

au trecut în fugă pe lângă ele, ca și cum ar fi calculat perfect fiecare mișcare.

– *Salutare!*

Lottie a tresărit când din spatele teancului de cărți și de cutii a apărut chipul unei fete cu un zâmbet larg și doi ochi căprui măriți de o pereche de ochelari rotunzi cu lentile groase, făcând-o pe Lottie să se gândească imediat la o bufniță.

Micuța fată-bufniță s-a uitat în jos la valizele ei.

– Trebuie să fii nouă la Rosewood... ce palpitant! A ridicat privirea spre Lottie, studiind-o curioasă, apoi chipul i s-a luminat din nou de un zâmbet și a râs. Îmi place devotamentul tău față de roz, a adăugat, arătând din cap spre rochia, valizele și accesoriile lui Lottie.

Lottie a simțit că se înroșește, o reacție involuntară care îi dădea bătăi de cap de când era mică.

– Mulțumesc, m-am...

– Se pare că ai un eritem facial idiopatic serios.

Fata-bufniță s-a aplecat ca să se uite mai bine la fața ei, ceea ce pe Lottie a făcut-o să se dea în spate involuntar și să se uite chiorâș la ea. Știa că are un vocabular destul de bogat, dar asta o depășea.

– Mă refer la roșeață. De fapt, chiar are farmec; deși poate fi un prim simptom al rozaceei eritematotelangiectatice...

În timp ce fata-bufniță continua să îndruge verzi și uscate, Lottie o urma pe alee spre intrarea în școală, dând prostește din cap.

Uitându-se în jur, deja simțea că intrase în altă lume. Pe alee erau trei arcade de piatră. Când au trecut pe sub ele, Lottie a zărit în partea de sus a fiecăreia câte un portret gravat în bronz, recunoscând figurile celor care contribuiseră în mare măsură la prestigiul Rosewood Hall: Florence Ivy, în mijloc, Balthazar Conch, în stânga, iar în dreapta, gemenii Shray și Sana Stratus. Toți erau încruntați, iar gravitatea privirii lor iscoditoare a făcut-o pe Lottie să înghită, fără să vrea, în sec.

„Fii curajoasă", și-a spus ea în gând.

– Mie, una, mi se pare drăguț, dar, dacă ești cumva predispusă la eritrofobie, ar putea fi o problemă.

Fata-bufniță a chicotit în barbă și s-a întors zâmbind spre ea. Lui Lottie i-a trebuit o clipă ca să-și dea seama că terminase de vorbit și că era rândul ei să spună ceva.

– Eritrofobie? a întrebat.

Trebuia să știe ce înseamnă? Oare tocmai se făcuse de râs?

Fata-bufniță s-a uitat lung la ea înainte de a izbucni pe neașteptate din nou în râs. Chicotea așa de drăgălaș, încât lui Lottie i s-a părut că o lingea un cățeluș.

– Scuze, chiar băteam câmpii. Uite...

Fata a făcut o mișcare ciudată, trecându-și bagajele într-o singură mână.

Lottie era sigură că totul avea să cadă de data asta, dar, spre surprinderea ei, teancul a rămas drept, ca într-o reprezentație bizară de circ. Fata-bufniță a băgat mâna liberă în buzunar și a scos o bucățică de hârtie.

– Eu sunt Binah, a spus ea.

Lottie a luat hârtia și și-a dat seama imediat că era o carte de vizită. O CARTE DE VIZITĂ? Aveau paisprezece ani; de ce îi trebuia cuiva de paisprezece ani o carte de vizită?

Binah Fae
Asistent bibliotecar voluntar
Pentru consiliere la diverse materii
și pregătire suplimentară,
trimiteți, vă rog, toate cererile prin poștă la:
Binah Fae, Stratus 304B, Rosewood Hall, Oxfordshire

Pentru o clipă, pe Lottie a luat-o groaza; oare avea și ea nevoie de o carte de vizită? Așa se făcea printre copiii din „înalta societate"?

S-a străduit să răspundă:

– Încântată, Binah. Eu sunt Charlotte... dar spune-mi, te rog, Lottie.

S-a rugat ca prenumele să fie de ajuns, și, spre ușurarea ei, Binah i-a zâmbit din toată inima. Toate gândurile pe care și le făcuse când o văzuse pe fata îmbrăcată în piele au dispărut când a văzut privirea caldă a lui Binah.

– Îmi pare bine, Lottie, a spus ea.

Cele două fete au ieșit de sub ultima arcadă, și Lottie a făcut exact ce a făcut și Binah, încredințându-și bagajele unei femei dintr-o mașinuță de golf, spunându-și numele și clasa și privind cum lucrurile îi dispar în sus, pe dealul vast, spre clădirea principală a școlii. Apoi s-a întors încet, privind de jur împrejur. În spate era gardul masiv de piatră; în dreapta și în stânga, dispărând după clădirile îndepărtate,

se aflau bătrânii palisandri care dădeau numele școlii[1]. Aleea era mărginită de trandafiri de toate culorile și speciile, care nu înfloreau pur și simplu, ci păreau să aibă o aură magică, secretă.

Aleea care urca ducea la o arcadă de piatră prin care se intra în curtea recepției. La intrare era o ușă dublă de stejar, încadrată de o boltă de piatră, pe care erau sculptate niște ramuri cu spini. Rămurelele delicate urcau pentru a dezvălui numele fiecărei case Rosewood - Ivy, Conch și Stratus -, ordinea lor reflectând ceea ce simbolizau în sloganul școlii: „Onest, hotărât, inventiv" Deasupra lor erau niște litere aurii imense cu care scria: ROSEWOOD HALL - ȘCOALĂ PENTRU EXCELENȚĂ.

Lottie s-a oprit o clipă, și vorbele mamei sale vitrege i-au răsunat în minte: „Sper să nu fii dezamăgită."

Lottie a șovăit doar o secundă, atrăgându-i însă lui Binah atenția.

- Te simți bine? a întrebat-o aceasta, lăsându-și capul într-o parte.

- Sunt doar... Lottie a tăcut, nevrând să recunoască ce tulburător era să vadă școala pentru prima oară. Obosită după drumul ăsta lung, a încheiat ea.

Dacă ar fi știut ce efect de domino aveau să aibă acele cuvinte!

- Ești din altă țară? a întrebat Binah, revenindu-i entuziasmul.

- Da.

---

[1] În engleză, *rosewood* înseamnă „palisandru", copac exotic cu lemn negru-violet și parfumat, din care se face mobilă fină; lemn de trandafir. (n.red.)

„Stai puțin, ce? A zis «țară» sau «ținut»?"

– Asta e *minunat*! Avem așa de mulți elevi din alte țări; o să te acomodezi fără probleme!

– Stai puțin, cred că... a încercat Lottie să o întrerupă, să explice că era doar din alt comitat, din Cornwall, dar Binah a continuat foarte încântată.

– Nu, nu, nu-ți face griji! Binah i-a aruncat un zâmbet radios, arătându-și dinții strălucitori ca niște perle și amețind-o puțin. Ești nouă la Rosewood, și cred că e de datoria mea să știu totul, ca să pot ajuta pe toată lumea.

Lottie a clipit de câteva ori, uimită de cât de mult îi aminteau cuvintele lui Binah de propria dorință de a face bine. Apoi și-a adus repede aminte de ce spusese și a dat să corecteze neînțelegerea, dar Binah se uita acum în spate, mijind ochii.

– Și, apropo de lucrurile pe care ar trebui să le știi, iată trei dintre ele.

Lottie s-a uitat și ea în spate și a văzut trei elevi îmbrăcați impecabil, care se îndreptau spre ele.

Una dintre fete avea o cafea cu gheață într-o mână, iar în cealaltă, un telefon, la care vorbea furioasă. Purta o haină de blană bogată, și Lottie a zărit câteva logouri faimoase pe hainele ei. Fata asta ar fi putut trece ușor drept o păpușă Barbie brunetă care prinsese viață. Ceilalți erau un băiat și o fată, care păreau să se miște în oglindă; arătau aproape identic și probabil că erau gemeni. Erau ca niște turturele strălucitoare, îmbrăcați aproape complet în alb.

- *Binah!* a strigat geamăna cu un țipăt ascuțit, repezindu-se în față pentru a o strânge tare în brațe.

Binah a îmbrățișat-o și ea, după care toți au părut să o observe pe Lottie în același timp.

- Anastacia, Lola, Micky, faceți cunoștință cu Lottie. E de peste hotare.

Lottie a oftat în sinea ei, rugându-se să nu vrea nimeni să-i vadă pașaportul. Barbie a spus un „pa" răstit la telefon și apoi s-a întors spre Lottie.

- Încântată! a spus ea fără ezitare și cu un vag accent franțuzesc, întinzându-i mâna. Lottie i-a strâns mâna încet, constatând cât de rece era. Îmi place rochia ta.

Lottie s-a înroșit, dându-și seama că fata nu avea probabil nici cea mai vagă idee cât de bine o făcuse să se simtă și cât o liniștise acel compliment neînsemnat.

- O, mulțu...

Dar, înainte să termine, Barbie i-a tăiat vorba, spunând:

- OK, eu zic că ne-am întreținut destul. M-am plictisit să pierd vremea pe-aici, mai bine mă duc să mă asigur că nu-mi maltratează nimeni bagajele.

Gemenii au chicotit încet.

Binah s-a aplecat spre Lottie și i-a șoptit la ureche:

- Ea e Anastacia, fiica ambasadorului francez. E foarte amuzantă.

Lottie a dat din cap, urmărindu-i pe Anastacia și pe ceilalți doi cum treceau agale pe sub arcadă. Și totuși, simțea că nu se poate duce după ei. Era copleșită de parfumul greu care părea să plutească în jur. Amestecul de lavandă

și trandafiri dădea aerului o consistență densă, ca de vis, făcând-o să se simtă ca și cum ar fi intrat într-o altă lume. A ridicat privirea spre clădirea care se înălța în față și a avut senzația că școala o chema, ispitind-o cu atmosfera ei nemaiîntâlnită. Îi fusese scris să ajungă acolo, simțea asta până în măduva oaselor. Diadema pe care o avea în geantă îi dădea curaj. Reușise cu adevărat. Reușise să ajungă la Rosewood. În acea clipă, și-a dat seama că teama ei nu era că școala avea s-o dezamăgească pe ea, ci că ea avea să fie marea dezamăgire a școlii.

– *Allez*! Unii vor să ajungă la Rosewood înainte să-nceapă să-i caute moartea pe-acasă, mulțumesc.

Vocea Anastaciei a răsunat în urechile lui Lottie, smulgând-o din visare și făcând-o să o ia din loc.

– Ce faci? a întrebat-o Anastacia.

– N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns Lottie, călcând pentru prima oară în Rosewood Hall.

4

Ușile grele cu lambriuri de stejar de la intrarea în superba recepție erau larg deschise pentru a-i primi pe elevii, vechi și noi, care se revărsau înăuntru, toți zumzăind de entuziasm ca niște albinuțe dichisite într-un stup. Felul ciudat în care lumina cădea pe sub arcada de piatră din spatele lui Lottie, ca niște stropi, îi dădea impresia că întreaga curte era o pictură, că pășise pragul spre o altă lume.

– Festivitatea de deschidere și artificiile sunt abia diseară târziu, a explicat Binah, așa că poate vrei să mergi în cameră, să te instalezi și să te odihnești puțin, poate și să-ți probezi uniforma. Ne putem întâlni pe urmă.

Stăteau toți cinci la coadă pentru înregistrare, și Binah scosese un document mare și frumos legat, pe care Lottie l-a recunoscut – primise și ea unul la fel, dar, în vreme ce al ei era violet, al lui Binah era galben.

– La ce casă ai fost repartizată după testul de aptitudini?

Micky, Lola și chiar și Anastacia au ciulit urechile dintr-odată și s-au întors cu toții în așteptarea răspunsului lui Lottie.

Pe lângă cererea de înscriere, Lottie trebuise să completeze un test-grilă de aptitudini plin de întrebări care începeau cu „Dacă", pentru a stabili ce casă ar fi fost mai potrivită pentru ea.

– Eu sunt la Florence Ivy.

Ceilalți au schimbat între ei o privire, și Lottie s-a întrebat dacă nu cumva spusese vreo prostie.

Binah a râs și a bătut-o pe umăr, ceea ce ar fi părut aroganță dacă ar fi venit din partea altcuiva, dar zâmbetul ei sincer a împiedicat-o s-o ia ca pe-o insultă.

– Scuze, scuze! Noi nu le spunem niciodată tot numele. Doar Ivy, Conch și Stratus, atât.

Lottie nu s-a putut abține să roșească iar.

– Văd că tu ești în Stratus... a spus ea, arătând spre caietele galbene ale lui Binah.

– *C'est n'importe quoi*, a întrerupt-o Anastacia, cu fața ascunsă de ochelarii de soare.

Lottie nu știa prea multă franceză, dat tot și-a dat seama că Anastacia spusese ceva de genul „Prostii"

– Binah a fost unul dintre puținii elevi din toată istoria școlii căruia i s-au oferit toate cele trei case – și, dintr-un motiv necunoscut, ea a ales Stratus în loc de Conch, a explicat Anastacia.

– Hei! a exclamat Lola, părând sincer jignită.

– N-o lua personal, Lola. Doar că totuși Conch este cea mai bună casă, iar roșul este cea mai bună culoare.

Lola și Micky și-au dat amândoi odată ochii peste cap, evident obișnuiți cu remarcile Anastaciei.

Binah a ridicat din umeri spre Lottie, încercând să se poarte ca și cum nu era mare lucru să fii bine-venit în oricare dintre cele trei case Rosewood, dar în zâmbetul ei timid se vedea că știa prea bine, de fapt, ce chestie impresionantă era.

La capătul rândului, un elev de serviciu de la Ivy, cu un ecuson violet pe care scria FREDDIE BUTTERFIELD, i-a reținut

telefonul până la sfârșitul trimestrului și i-a înmânat un alt pachet de informații. Lottie știuse că așa se va întâmpla – telefoanele erau strict interzise în timpul școlii –, și tot a avut impresia că renunța la o parte din ființa sa. De când murise mama ei, învățase atât de mult, încât nu avusese timp pentru prieteni, așa că Ollie era singurul cu care mai schimba câte un mesaj. Nu putea nici măcar să-i trimită un e-mail, pentru că folosirea internetului era foarte atent monitorizată. Gândul că nu putea să ia ușor legătura cu el o cam neliniștea, dar a reușit să se stăpânească.

– Bine ai venit la Rosewood, Miss... Pumpkin!

Lottie s-a simțit puțin stânjenită când băiatul a ezitat la numele ei de familie[1], dar și-a revenit repede.

– În punga asta sunt câteva daruri din partea școlii; de asemenea, cheile de la camera ta și cardul de acces în căminul Ivy. Toate celelalte lucruri necesare le vei găsi în cameră. Îți vei primi telefonul înapoi la sfârșitul trimestrului. Mulțumesc. O zi frumoasă.

După ton, părea că la începutul zilei fusese plin de entuziasm, dar acum se chinuia să pară vesel, după ce trebuise să repete placa asta pentru mulți alți elevi.

Au ieșit din recepție și s-au despărțit de Anastacia, care a pornit spre un pod, în direcția casei Conch, însoțită de o fată blondă cu părul creț care părea să o fi așteptat. Lottie a urmărit curioasă cum Anastacia a strâns-o pe fata blondă în brațe. Aproape că s-a întrebat dacă își imagina doar; părea atât de ciudat pentru fata pe care tocmai o cunoscuse să-și arate atât de deschis sentimentele.

[1] În limba engleză, *pumpkin* înseamnă „dovleac". (n.tr.)

Binah a dus-o apoi într-un tur pitoresc de vizitare a școlii. Au trecut pe lângă Stratus Side, căminul casei Stratus, care, așa cum îi sugera și numele[1], se afla în cel mai de sus corp al școlii. Cum era și firesc, casa Stratus era reprezentată de șoimul de iarnă, un simbol al ingeniozității, care era gravat pe o plăcuță deasupra intrării în clădire. Acolo i-au lăsat pe gemeni, care i-au făcut lui Lottie cu mâna în același timp înainte de a urca.

Imediat ce au ajuns în zona principală a școlii, Binah a început pe neașteptate să-i țină un discurs despre clădirile pe lângă care treceau. Buzele ei se mișcau mai repede decât putea Lottie ține pasul și folosea atât de multe cuvinte, încât aproape că părea o altă limbă.

– Designul complex al ferestrelor din sala de festivități este o pastișă deliberată a stilurilor gotice din secolul al optsprezecelea...

Lottie a dat din cap. Oare toți elevii de la Rosewood vorbeau așa de elevat?

Anastacia spusese că Binah era singura care fusese acceptată în oricare dintre cele trei case, și Lottie a simțit brusc o ambiție arzătoare.

„Vreau să fiu și eu așa deșteaptă!"

Își dorea să-și folosească timpul la Rosewood muncind cât mai mult, ca s-o facă mândră pe mama ei.

După ce au ieșit din zona clădirilor principale, care nu fusese nici pe departe o scurtă plimbare, și Lottie se bucura că nu trebuise să-și care și bagajele, au luat-o pe o alee pietruită, ceea ce însemna că se apropiau de căminul Ivy.

[1] În limba engleză, *side* înseamnă și „povârniș", „versant" (n.tr.).

Cam la un sfert din drum pe deal, cuibărită printre rododendroni deși care mărgineau pădurea Rosewood, se înălța o clădire maiestuoasă de piatră. Dincolo de poarta din fier forjat era Ivy Wood, noul ei cămin. Îi plăcea și, la cât era de mare, semăna cu un hotel – și chiar era aproape ca un hotel. Lottie citise că, pe lângă numeroasele camere cu baie proprie, Ivy Wood avea recepție, bucătărie, sală de mese, bibliotecă și camere de studiu. Pereții cenușii de piatră erau acoperiți de iederă, care se agăța de ei în mănunchiuri încâlcite, pe laturile clădirii. Pe marginea aleii din față erau tufe mari de glicină, care acopereau foișoare din spaliere. Și iat-o acolo: casa ei pentru următorii patru ani.

– Ce fel de arhitectură predomină în țara ta?

Întrebarea neașteptată a trezit-o pe Lottie din visare. S-a uitat la Binah, și glasul i s-a oprit în gât; avea să fie total umilitor să-i spună că a fost o neînțelegere, dar trebuia să o facă. Acum era șansa ei.

– Eu...

Dar asta a fost tot ce a apucat să rostească.

– Vai, uite, nu-i așa că e minunat?

Binah a bătut din palme încântată.

Lottie s-a uitat în sus, și privirea i-a fost atrasă de iazul aflat în mijlocul grădinii de la Ivy. Acolo era statuia de bronz a unui cerb, cu coarnele răsfirate deasupra capului ca o coroană, uitându-se fix la ea cu o privire ciudat de familiară.

Binah a oftat cu nostalgie și a dus-o pe Lottie la statuie.

– Îl cheamă Ryley. El e paznicul de la Rosewood și simbolul casei tale.

Lottie și-a dat seama că nu-i era deloc ușor să-și ia ochii de la el. Din nou și-a amintit că uitase să o lămurească pe Binah în legătură cu neînțelegerea de mai devreme, aproape ca și cum cerbul încerca să-i distragă atenția intenționat.

- Haide! Binah a întins mâna și a mângâiat-o ușor în palmă cu degetul mare, luând-o de lângă Ryley și ducând-o spre intrarea în cămin. Hai să te înregistrezi și să-ți iei camera în primire. Probabil că ești obosită după atâta drum.

Lottie a oftat în sinea ei. Să se afle la Rosewood era deja total epuizant, și nici măcar nu începuse cursurile.

Binah a condus-o la ușa căminului și a lăsat-o acolo, după ce i-a dat indicații clare pentru a se putea întâlni mai târziu.

- O să te iau de la poarta Ivy Wood diseară la șapte și o să te duc la cortul miracolelor ca să-i cunoști și pe ceilalți. Dacă ai nevoie de ajutor după ce plec eu, administratoarea casei tale este profesoara Devine... Binah s-a oprit o clipă, cu un deget pe buze, gândindu-se. Deși n-o să fie pe-aici, pentru că face turul de orientare, dar sunt sigură că unul dintre elevii de serviciu te va ajuta cu plăcere.

Lottie memorase cu religiozitate numele tuturor profesorilor și ale directorilor, dar, dintre toți, cu cea mai mare nerăbdare aștepta să o cunoască pe profesoara Adina Devine, directoarea adjunctă și administratoarea casei Ivy.

Ollie făcuse nenumărate „glume" pe seama numelui ei „de vrăjitoare[1]". Lottie îi amintise atunci că ei nu-i prea plăceau glumele despre numele oamenilor și îi spusese că „sună mai mult ca un nume de zână bună, dar mersi oricum"

[1] Aluzie la cuvântul *divine*, pronunțat ca *Devine*, care în engleză înseamnă „a ghici", „a prezice", dar și „divin" (n.red.)

– Ai noroc, profesoara Devine e o femeie uluitoare, a spus Binah, cu un zâmbet larg. Ai grijă doar să nu o superi. Uneori țipă de se sparg geamurile.

Lottie a înghițit în sec la acest gând; nu reacționa prea bine când se țipa la ea.

Binah a îmbrățișat-o scurt, iar Lottie s-a trezit cuprinzând-o în brațe și strângând-o tare, dându-și seama că nu voia să plece. O ajutase deja atât de mult și se temea că fără ea avea să se simtă complet pierdută.

– Mulțumesc mult, Binah.

A mai strâns-o o dată înainte de a pleca.

Binah i-a zâmbit din nou cu dinții ei strălucitori, făcând-o să se simtă mai bine.

– O să te adaptezi foarte repede, Lottie. Cred că ești exact ce îi trebuie școlii ăsteia.

După care a zbughit-o spre căminul Stratus.

Lui Lottie i se părea ciudat acum, că nu o mai avea pe Binah în preajmă. Totul părea mult mai mare decât cu câteva minute în urmă și a început să se simtă din nou singură și stingheră.

„Fii curajoasă."

Când a intrat în cămin, a dat peste o recepție frumos decorată, cu un portret mare, cu ramă de stejar, al unei femei micuțe, dar cu un aer sever, cu părul negru și îmbrăcată în violet, având alături de ea un cerb. Era, desigur, Florence Ivy. De acolo, din tablou, se încrunta la oameni, cerând să fie luată în serios și inspirând ambiție tuturor celor care o priveau.

„N-o să te dezamăgesc, Miss Ivy!"

La recepție stătea o elevă de serviciu, o fată durdulie cu părul roșcat, cu un ecuson pe care scria ELIZA LOOPER.

I-a zâmbit lui Lottie și a înregistrat-o. În jurul Elizei plutea o aromă de turtă dulce, și fața ei plină de pistrui părea o mică hartă a constelațiilor. Spre deosebire de Freddie mai devreme, ea părea să se bucure sincer că putea fi de ajutor.

– Mă bucur mult să te cunosc, Lottie!

I-a întins o broșurică pe care scria, cu litere frumoase, ORARUL TRIMESTRULUI.

– Acesta e orarul tău definitiv. Vei afla cu cine vei fi în companie, adică cei alături de care vei participa la majoritatea cursurilor...

Lottie a dat din cap. Deja studiase structura orelor de la Rosewood. Fiecare an era împărțit în companii de aproximativ douăzeci de elevi, toți din aceeași casă. La cele mai multe cursuri se participa cu aceeași companie, și Lottie se ruga să facă parte dintr-un grup drăguț.

– Dacă vrei să trimiți și să primești scrisori, adresa cutiei tale poștale se află în pachetul de informații și poți trimite și primi colete mari la mesageria de lângă clădirea Stratus.

Lottie a dat din nou din cap; cercetase de un milion de ori sistemul poștal împreună cu Ollie, promițându-i că vor găsi o cale de a ține legătura.

– Ai camera 221. Colega ta de cameră a sosit acum vreo jumătate de oră. Și ea e nouă, așa că, dacă vreuna dintre voi are întrebări, anunțați-mă, a spus Eliza, zâmbind radios.

„Colegă de cameră!" Cuvintele au răsunat ca un semnal de alarmă în mintea lui Lottie. Cum putuse să uite că urma să o cunoască pe *colega ei de cameră*? Fata cu care avea să-și petreacă cel puțin următorii doi ani în aceeași cameră. A urcat două rânduri de trepte și a ajuns la camera 221, aflată în capătul coridorului. Ușa era în față, mare și albă,

iar pe ea scânteiau trei cifre aurii. A tras adânc aer în piept, făcându-și curaj.

Primul lucru pe care l-a remarcat când a deschis ușa a fost cât de mare era camera; prin comparație, odaia ei din Cornwall părea o debara. Avea chiar și balcon, unul dintre avantajele de a fi la etaj. De o parte și de alta a camerei erau două paturi duble albe, cu cadru de metal; între ele se afla un covor persan mare, violet, perfect centrat pe dușumeaua lăcuită. Așa cum se așteptase, noua ei uniformă ecosez de la Ivy, și ea violetă, era întinsă pe patul gol, așteptând-o pe ea. Patul și pereții goi au încântat-o; avea libertatea de a decora cum voia.

Totuși, când s-a uitat la partea din cameră care era deja ocupată, ceva i s-a părut cam ciudat. Era complet goală, cu excepția unui afiș înrămat al filmului *Rebel fără cauză*, agățat pe perete. Colega ei de cameră nici măcar nu se obosise să-și pună așternutul. În schimb, zăcea tolănită pe saltea, cu o carte pe față.

Oare... dormea?

Lottie era încă agitată după toate câte se întâmplaseră, încă de dimineață, și totuși, iat-o pe fata aceea care trăgea un pui de somn. A avut un sentiment straniu de nerăbdare. Știa că ar trebui să o lase să doarmă, dar nu s-a putut abține. A pus mâna pe clanță și a trântit ușa.

Fata s-a ridicat brusc în capul oaselor, iar cartea i-a căzut de pe față, scoțând la iveală un păr negru scurt și niște ochi negri pătrunzători, care păreau să se uite direct în sufletul lui Lottie.

Lui Lottie nu i-a venit să creadă. Era ea, fata pe care o văzuse la poartă.

5

– Tu erai, a șoptit Lottie.

Dacă la prima vedere această fată misterioasă i se păruse fermecătoare, de aproape era ca un vulcan. Emana nesupunere prin toți porii. Haos și anarhie în formă umană. Ele două nu puteau fi mai diferite de-atât. Pentru fiecare însușire a lui Lottie, ea avea una total opusă. Și totuși, i se părea ciudat de cunoscută, dar nu știa de ce.

Avea o atitudine îndrăzneață și o dezinvoltură de invidiat, care pe Lottie o făceau să se simtă timidă și stângace. I s-a părut chiar că avea părul vopsit; părea prea negru pentru a fi natural. Era machiată strident și purta un tricou cu o trupă de care ea nu auzise niciodată, dar pe care s-a gândit dintr-odată că ar fi trebuit să o știe.

– Ce?

– Bună, scuze... Bună! Lottie se bâlbâia, încercând cu disperare să șteargă orice urmă de stânjeneală din momentul în care rămăsese cu gura căscată. Ne... ne cunoaștem?

Fata s-a schimbat la față și a mijit ochii, zâmbind din colțul gurii aproape sfidător.

– Puțin probabil, a răspuns ea, ridicând o sprânceană ca un superstar din anii optzeci.

Lottie s-a înroșit imediat, dar nu și-a putut da seama de ce.

Fata i-a întins mâna. Până și mâinile lor erau complet diferite. Brățările ei jerpelite și oja neagră sărită de pe unghiile crăpate au făcut-o pe Lottie să se simtă stânjenită de inelușul ei de aur cu fundiță și manichiura îngrijită, roz.

- Eu sunt Ellie, Ellie Wolf[1].

Lottie i-a întins și ea mâna și, când s-au atins, s-au curentat, ceea ce pe Lottie a făcut-o să tresară, dar nu i s-a părut așa de rău.

- Lottie... Lottie Pumpkin, a răspuns.

- Pumpkin?

Lottie s-a pregătit sufletește pentru avalanșa de glume pe seama numelui ei ciudat de familie, la care trebuia să râdă, chiar dacă nu i se păreau amuzante, dar s-a bucurat când Ellie a zâmbit doar.

- Drăguț.

Pe fereastra de la balcon, lumina cădea pe gâtul ei delicat și pe medalionul de argint în formă de romb care avea în centru un cap de lup.

Lottie s-a înroșit iar și a lăsat, fără să vrea, privirea în jos.

- Mulțumesc, a spus ea.

În cameră s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar Lottie a simțit că trebuie să spargă gheața.

- Știi în ce companie ești? a întrebat ea cu entuziasm, spunându-și apoi imediat că trebuie să se calmeze ca să nu pară prea interesată.

- În Epsilon, cred, a răspuns Ellie indiferentă, răsturnându-și în pat una dintre genți.

[1] În engleză, *wolf* înseamnă „lup". (n.tr.)

– ȘI EU!

„Ce zisesem eu adineauri, să nu par prea interesată?" s-a mustrat Lottie în sinea ei, dar Ellie s-a întors și i-a zâmbit din colțul gurii, ca și cum ar fi socotit entuziasmul ei înduioșător.

Lottie s-a simțit dintr-odată foarte stingheră, dar Ellie nu a părut să observe și a început să scotocească printre obiectele de pe pat.

Lui Lottie nu i-a luat prea mult ca să-și aranjeze partea de cameră așa cum voia. Întotdeauna se pricepuse la decorare și avea de când se știa albume cu decupaje din reviste și caiete de schițe. Acasă, în Cornwall, în mansarda de deasupra patiseriei, pereții camerei sale erau acoperiți cu desene, fotografii polaroid prinse cu cârlige de rufe, beculețe și o ghirlandă de steguleț colorate în nuanțe pastel. Era colțișorul ei de rai, în care se putea refugia oricând.

A zâmbit în sinea ei, scuturându-și mâinile de praf și admirându-și opera. Era perfect. Așternuturile trandafirii, ghivecele mici cu trandafirași roz, lumânările de pe rafturi în păhărelele lor colorate de sticlă. Totul se asorta perfect cu mobila albă cu violet de la Ivy pe care o văzuse într-o broșură pe site-ul școlii. Își adusese și cele mai frumoase cărți de basme cartonate, împreună cu o serie de volume broșate, toată papetăria și pe Domnul Truffles, porcușorul ei de pluș, care părea să se simtă foarte bine printre pernele decorative. Da, reușise! Se mutase în mod oficial și făcuse ca locul acesta să fie al ei...

Lottie s-a întors, rămânând cu gura căscată la haosul din cealaltă jumătate a camerei, care arăta ca după război. Dacă

n-ar fi fost de față, ar fi crezut că explodase o bombă. Teancuri de CD-uri și DVD-uri erau aruncate pe jos. „Cine mai are CD-uri în epoca asta?" Haine închise la culoare zăceau mototolite grămadă lângă munți de cărți și hârtii cu colțurile îndoite. Era cea mai dezordonată cameră pe care o văzuse vreodată, și nu fusese locuită nici măcar o zi. Singurul lucru pe care Ellie se obosise să-l așeze cu grijă era o fotografie înrămată cu ea, cu limba scoasă, ținându-l pe după umeri pe un băiat care părea foarte agasat, în costum negru.

După ce se gândise în fel și chip cum să-și aranjeze camera de cămin, lui Lottie nici nu-i trecuse prin cap că o să aibă o colegă de cameră... îngălată.

În mijlocul haosului stătea Ellie, întinsă pe burtă cu picioarele încrucișate, în bocancii ei mari și negri, aplecată peste un sudoku neterminat, cu o cască într-o ureche și părul în ochi.

– Interesant decor!

Lottie a încercat să spună asta pe un ton vesel, dar în vorbele ei s-a simțit o notă involuntară de enervare.

Ellie a ridicat încet privirea, și-a scos casca și a lăsat-o să atârne peste pat.

– Ce...? Uau! Și-a dat părul din ochi și a scos un fluierat prelung de uimire când a văzut camera. Tu ai făcut asta? a zis ea, mai mult uluită decât impresionată.

– Pentru mine e foarte important să fie frumos, a răspuns încet Lottie, aluzia – spera ea – fiind limpede ca lumina zilei.

– Ha! Ellie și-a dat jos picioarele din pat. O! Probabil că stilul meu eclectic nu prea e genul tău.

Vocea îi era plină de sarcasm, iar farmecul de mai devreme îi fusese șters de o aroganță care lui Lottie nu prea îi plăcea.

– Păi... a început ea, neștiind prea bine cum să abordeze situația, când tot ce voia să spună, de fapt, era exact ce îi spusese și lui Ollie într-o situație asemănătoare: „Fă-ți curat, animalule!" Dacă vrei, pot să te-ajut să aranjezi, nu mă deranjează.

Ellie s-a ridicat în picioare și și-a încrucișat brațele în fața lui Lottie, care își pusese, hotărâtă, mâinile în șolduri.

– Să înțeleg că mă pui să fac ordine? a spus Ellie pe un ton indignat.

– Doar n-o să vină vreun spiriduș să facă, nu? a răspuns Lottie, surprinsă și ea de sarcasmul ei, care nu-i stătea deloc în fire.

Ellie a pufnit într-un râs ironic.

– Păi, te-ai gândit că poate mie așa îmi place?

Îi făcea plăcere să o enerveze pe Lottie. S-a dus la patul ei aranjat perfect și l-a înșfăcat pe Domnul Truffles.

– Hei! a exclamat Lottie. Ai grijă cu el!

– Calm, calm, a răspuns Ellie, aruncându-l pe umăr. Vreau doar să-l folosesc ca să echilibrez puțin situația... dat fiind că în mod clar nu-ți place... *estetica* mea.

A rostit cuvântul încet, prelungind silabele și descriind în aer cu degetele niște ghilimele.

Lottie era îngrozită de orice fel de confruntare, așa că a privit în tăcere cum Ellie îl așază pe Domnul Truffles în vârful unei grămezi de troace de lângă patul ei.

– Tadaaa! Ellie a zâmbit larg. Acum ai o cameră perfectă.

Lottie a privit-o lung, cu gura căscată. Își bătea joc de ea! A simțit că îi dau lacrimile. Se obișnuise cu disprețul și bătaia de joc după ce locuise cu Beady, dar nu își imaginase vreodată că avea să se confrunte cu ele și la Rosewood. A tras aer adânc în piept și a urmat ritualul mental care o ajutase să treacă peste atât de multe până atunci. A închis ochii și și-a imaginat că poartă diadema de la mama sa.

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Era hotărâtă să nu cedeze.

– Ellie, nu e amuzant. Lottie a încercat să pară cât se poate de categorică, dar nu era obișnuită să folosească un ton autoritar. Dă-mi-l înapoi, a spus, întinzând mâna.

Ellie s-a întors din nou spre ea și a ridicat dintr-o sprânceană.

– Vino să-l iei, a răspuns ea, așezându-se pe jos. Sau, și mai bine, de ce nu vii aici cu mine, la groapa asta de gunoi? I-a făcut semn lui Lottie să se așeze lângă ea. Sau nu vrei să-ți murdărești rochița?

Lottie și-a dat seama că observația asta o deranja cel mai mult. Fusese atât de fericită după ce Anastacia îi lăudase rochia pentru care trebuise să economisească atât de mult, dar acum Ellie îi stricase bucuria cu cuvintele ei batjocoritoare.

Ellie s-a întins pe mormanul de lucruri de pe jos și a început să facă un îngeraș, devenind una cu troacele ei.

– Ellie, încetează, o să...

Dar era prea târziu; Ellie a dat cu mâna peste grămada de lucruri în vârful căreia se afla Domnul Truffles, răsturnând

cutia de cola de pe podea și transformând totul într-un talmeș-balmeș de chestii umede și lipicioase.

– Ups!

Ellie s-a ridicat în fund și a rămas cu ochii la lichidul negricios cu bule care se întindea pe jos spre Lottie, fără să încerce să-l oprească. Lottie a văzut cu groază că un strop aterizase pe piciorul Domnului Truffles și l-a ridicat repede.

– „Ups"! Ce vrei să spui cu „ups"?

Lottie a simțit că își pierde cumpătul. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să o facă să se simtă așa. Era ca și cum îi ardea tot corpul și și-a dat seama că era pentru prima dată de la moartea mamei sale când era furioasă. Era ca și cum toate emoțiile negative pe care și le înăbușise o viață întreagă erau pe cale să explodeze.

Ellie nu a spus nimic, ridicând doar din umeri.

– Uf, bine! Lottie s-a repezit în baie, scrâșnind din dinți ca să nu țipe, și a înșfăcat un prosop. Dacă tu nu vrei să cureți mizeria asta, atunci o s-o fac eu!

S-a apucat să șteargă lichidul închis la culoare, ignorând cu stoicism nepăsarea lui Ellie.

– Relaxează-te! Fraaate! Ellie și-a luat o carte de pe jos și s-a așezat din nou în pat, cu picioarele încrucișate, dându-și, senină, o șuviță din ochi. Sigur ai tu o servitoare sau ceva care să vină să curețe.

A chicotit în barbă, și Lottie a simțit cum i se strânge stomacul.

„Până aici!"

Era clar că Ellie căuta cearta cu lumânarea, și Lottie nu accepta să aibă nimeni idei preconcepute despre ea.

Văzând-o pe Ellie tolănită în pat, Lottie a simțit că-ncepe să clocotească de nervi.

- Uite ce e, nu știu ce idee ți-ai făcut tu despre mine, dar eu chiar am muncit din greu ca să ajung la școala asta. Nu-mi permit să plătesc taxele și a trebuit să fiu cât mai bună, așa că ai putea și tu să păstrezi curățenia în partea ta de cameră măcar în prima zi. Lottie a trântit prosopul pe patul lui Ellie. A, și chiar ai dreptate, nu vreau să-mi stric rochia, pentru că, spre deosebire de alții, nu-mi permit luxul să mă doară-n cot de lucruri.

Auzind acestea, lui Ellie i-a pierit zâmbetul.

A urmat o tăcere lungă și stânjenitoare. Lottie nici nu mai ținea minte de când nu mai fusese atât de sinceră. S-a uitat la Ellie, brusc îngrozită de repercusiuni, dar, spre surprinderea ei, a văzut pe chipul său ceva care părea un regret sincer.

- Nu... nu mi-am dat seama...

Ellie a întors privirea, trecându-și mâinile prin păr, singurul lucru de care era ea-n stare probabil pentru a-și arăta stânjeneala.

Lottie și-a deschis pumnii, după ce îi ținuse strânși, cu mâinile pe lângă corp, fără să-și dea seama. Apoi s-a uitat la ceasul de pe perete - cum zbura timpul! Era șapte fără cinci, și mai avea doar cinci minute până la întâlnirea cu Binah.

Privirea rușinată a lui Ellie a impresionat-o într-un fel pe care nu și-l putea explica prea bine și a simțit că între ele tocmai se petrecuse ceva important. „Fii bună", și-a spus ea și și-a vărsat toată frustrarea printr-un oftat prelung.

- Vii la focurile de artificii? Ellie s-a uitat la ea surprinsă, era evident că nu se așteptase la schimbarea aceea bruscă de

ton. Eu mă duc cu niște colegi pe care i-am cunoscut mai devreme... Sigur n-ar fi nicio problemă dacă ai veni și tu.

Ellie s-a uitat gânditoare la Lottie o clipă, apoi a întors privirea, și părul i-a venit din nou în ochi.

– Mai bine nu. Chiar sunt obosită după drum și... Ellie a început să se joace cu medalionul de la gât. Probabil că ar trebui totuși să fac puțină ordine.

S-a întors cu fața spre Lottie când a rostit ultimele cuvinte și i-a zâmbit ca și cum i-ar fi cerut scuze.

Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, lui Lottie i s-a strâns inima la gândul de a o lăsa singură acum, chiar și după felul stânjenitor în care se cunoscuseră. Trecuseră mulți ani de când nu o mai supărase cineva, și încă aștepta, inconștient, ca noua cunoștință să o pedepsească pentru că izbucnise așa. Dar Ellie nu a făcut-o. În schimb, s-a uitat la ea într-un fel care a făcut-o să simtă că o înțelegea perfect și să-și ducă, involuntar, mâna la piept.

– Mulțumesc.

Lottie a fost surprinsă de propria replică, nefiind prea sigură pentru ce îi mulțumea.

Ellie i-a zâmbit, și Lottie a simțit că între ele tocmai fusese încheiat un armistițiu tacit.

– Nicio problemă.

Binah a luat-o pe Lottie de la poarta Ivy Wood, așa cum stabiliseră, și au trecut împreună un pod, spre cortul miracolelor. Lottie și-a luat gândul de la ciorovăiala cu Ellie, încercând să găsească o soluție ca să lămurească neînțelegerea privind sosirea ei din altă țară și să explice de ce se simțise prea stânjenită ca să clarifice lucrurile mai devreme.

Din fericire, felul în care arăta școala seara i-a mai abătut gândul de la grijile ei. Surprinzător, era și mai spectaculoasă noaptea, cu lumânările ei pâlpâitoare și blânde care le călăuzeau de-a lungul aleilor. Când au ajuns la cort, Lottie a înțeles imediat de ce i se spunea așa. Grinzile de lemn erau ascunse de sute de trandafiri care făceau acoperișul să pară că plutește. Înăuntru, în zona cu scaune, se aflau Anastacia, care purta ochelari de soare chiar și noaptea, Lola și Micky, amândoi mâncând acadele, și un băiat cu pielea închisă la culoare, pe care Lottie nu-l știa.

În timp ce se îndrepta spre ei, l-a auzit pe acesta spunând:

– Eu tot cred că ar trebui să pună stingerea mai târziu, la zece, pentru elevii din anul al zecelea. Ar trebui să facă plângere cineva.

Anastacia a râs de el.

– Te rog, Raphael, n-ai decât, și să ne spui și nouă ce iese a cincizecea oară.

Discuția a fost întreruptă când le-au văzut pe Binah și pe Lottie apropiindu-se.

– Hei, Lottie!

Lola s-a repezit la ea și a îmbrățișat-o tare, de parcă ar fi fost prietene de-o viață. Lottie a simțit un miros dulce, ca de pudră de bebeluși, când a strâns-o în brațe.

– Lottie, el e Raphael. Raphael, ea e Lottie.

Raphael a făcut o plecăciune teatrală.

– E o plăcere să vă cunosc, Miss...

– Pumpkin, a spus Binah.

Raphael a chicotit încet.

– Binah, de-abia a-nceput anul, mai așteaptă și tu cu glumele astea ciudate, a spus el, îndreptându-se.

Vorbea cu un ușor accent american, pe care Lottie nu-l putea localiza.

– Nu, chiar așa mă cheamă, a spus ea, simțind cum se înroșește, și s-a rugat să nu o mai întrebe nimeni nimic despre asta.

– OK, lume! a strigat dintr-odată Anastacia. Discursul profesoarei Devine începe în douăzeci de minute, și Saskia ne-a păstrat un loc bun la focul de artificii. Să mergem!

Toată lumea și-a luat rucsacurile și a pornit spre locul de unde aveau să urmărească artificiile. Lottie nu a putut să nu se întrebe dacă Anastacia nu cumva spusese asta ca să abată atenția de la ea, dar să fi fost ea oare atât de grijulie?

Pe când se îndreptau spre pajiștea unde aveau să fie ținute discursurile, Micky și-a băgat în buzunar bățul de la acadea și a desfăcut imediat alta. Văzând că Lottie se uită la el, a întrebat-o:

– Vrei și tu?

A scos un pumn de acadele din buzunar și i le-a întins. Lottie a luat una din politețe și a pus-o în rucsac, pentru mai târziu.

– Sunt Tompkins, i-a șoptit Binah la ureche, făcând-o să tresară. Acadelele... și Lola și Micky, și ei sunt Tompkins.

Lui Lottie i-a luat câteva clipe să se prindă ce îi spunea Binah. Gemenii chiar se numeau Tompkins? Tompkins făcea cele mai scumpe și bune dulciuri din lume. Nu era de mirare că Micky era așa de înnebunit după dulciuri. Și deodată, Lottie și-a dat seama de ce îi aminteau gemenii, cu părul lor izbitor de alb, obrajii rozalii și buzele închise la culoare. Erau ca niște bastonașe de zahăr umane.

În vreme ce Lottie procesa această nouă informație, toată lumea s-a oprit în mijlocul unei mulțimi de elevi, iar în fața lor se afla fata cu părul creț pe care o îmbrățișase Anastacia. Coama de păr și corpul subțire dădeau senzația că e cea mai înaltă dintre toți, iar ținuta o făcea să pară și blândă, și impunătoare în același timp. Purta o eșarfă roșie cu simbolul ursului al casei Conch, ceea ce însemna că era șefă de an.

A cercetat-o o clipă pe Lottie, apoi a zâmbit.

– Deci, ea e noua elevă de la Ivy de care mi-ai spus, Anastacia.

„Ea trebuie să fie Saskia", s-a gândit Lottie, întrebându-se ce-i mai spusese oare Anastacia despre ea. I-a zâmbit politicos, și fata i-a zâmbit și ea, cu o privire nedumerită, după care i-a întins o sacoșă cu cărți și a întrebat-o:

– Poți să-mi ții asta o clipă?

– Ăăă, sigur, nicio problemă.

Lottie a luat sacoșa și a văzut cum Saskia se scotocește prin buzunar, apoi scoate o carte de vizită și i-o întinde, luându-i sacoșa înapoi.

Lottie a oftat în sinea ei. „Chiar trebuie să-mi fac și eu niște cărți de vizită!"

– Eu sunt Saskia, a spus ea, întinzând o mână bronzată. Șefa anului al unsprezecelea, casa Conch.

I-a spus-o ca și cum nu era mare lucru, dar Lottie știa că asta însemna că avea multă putere în școală.

– Eu sunt Lottie, a răspuns ea, simțindu-se deodată foarte stânjenită.

– Ce nume drăguț! Saskia i-a aruncat o privire piezișă Anastaciei. Sper că Ani se poartă frumos cu tine; noi suntem prietene din copilărie, așa că...

Înainte să mai spună ceva, Anastacia a venit repede și s-a postat lângă Saskia, care i-a aruncat lui Lottie un zâmbet cu subînțeles și a chicotit.

În vreme ce se așezau, Lottie a observat câțiva adulți în costume negre răsfirați din loc în loc, care aveau un aer foarte serios. În mod inexplicabil, o făceau să se simtă agitată. Păreau să emane pericol. Ce naiba căutau într-o școală?

– Cine sunt toți oamenii ăia în uniforme negre? a întrebat Lottie curioasă.

– Nu știi?

Raphael părea așa de șocat, încât ai fi zis că Lottie tocmai îi spusese că nu știe să numere până la trei, dar Binah a intervenit repede:

– Sunt bodyguarzi, a spus ea. După cum știi, există aici o mulțime de copii de oameni importanți...

– Am auzit că unii dintre ei sunt partizani, a întrerupt-o Raphael.

Lottie a observat că Anastacia s-a uitat o fracțiune de secundă peste ochelari, apoi a lăsat repede privirea în jos.

Lottie, bineînțeles, habar nu avea despre ce era vorba.

– Ce e un partizan?

La această întrebare nevinovată, toată lumea a întors capul spre ea. Micky rămăsese efectiv cu gura căscată, iar acadeaua îi căzuse din gură, ceea ce ar fi părut comic, dar acum doar o făcea pe Lottie să se simtă extrem de încurcată. Saskia a ridicat dintr-o sprânceană, cu o față impenetrabilă. Lottie a încercat să găsească o cale de a ieși din această situație, dar nu i-a venit nicio idee.

– De unde ziceai că vii? a întrebat Anastacia pe un ton rece.

„Rahat!"

Lottie a deschis gura, dar n-a putut rosti niciun cuvânt. A simțit cum i se umezesc palmele. „Asta e – acum e momentul să clarifici totul și să le spui despre neînțelegere. Fă-o! Repede!"

– Nu sunt...

– Elevi ai școlii Rosewood, bine ați venit!

O voce melodioasă a răsunat peste pajiște, captând imediat atenția tuturor. Lottie s-a întors și a văzut o doamnă indoneziană, de vreo patruzeci și ceva de ani, îmbrăcată într-un costum alb, cu o broșă violetă în formă de trandafir prinsă în piept. Stătea în mijlocul scenei, cu brațele deschise, de parcă ar fi salutat întreaga lume. Profesoara Adina Devine era tot atât de fascinantă în persoană pe cât fusese

în mintea lui Lottie. Avea o aură de putere. A zâmbit spre elevii și profesorii de la Rosewood, iar în ochii săi era atâta căldură, încât Lottie a simțit că acea privire i se adresa ei. Costumul alb impecabil al profesoarei Devine, luminat de reflectoarele de pe scenă, părea să strălucească în întuneric, iar umbrele lungi care se intersectau în spatele ei păreau niște aripi irizante uriașe. Lottie s-a uitat la ceilalți elevi și a văzut că toți erau la fel de fascinați ca și ea de directoarea adjunctă. În stânga profesoarei Devine se afla o femeie corpolentă, cu părul lung și bogat, plină de bijuterii și cu un trandafir galben în mână, iar în dreapta ei era o femeie înaltă, cu capul ras, pielea de culoarea abanosului și o privire tăioasă, care avea un trandafir roșu: administratoarele de la Stratus și, respectiv, Conch. Iar în spatele lor, abia zărindu-se în întuneric, era un bărbat solid, care semăna cu un bob fiert de fasole, scund și roșu la față. Lottie l-a recunoscut imediat pe profesorul Croak, directorul școlii Rosewood, un individ fantastic de anost lângă aceste trei forțe ale naturii.

Acum, că avea toată atenția audienței, profesoara Devine a vorbit mai departe:

– Înainte să continuăm cu festivitățile, trebuie să vă informez că piscina exterioară de lângă casa Conch este în renovare și accesul la ea este strict interzis până după Crăciun. Mă aștept ca toată lumea să respecte această regulă, altfel vor exista sancțiuni serioase.

A urmat o pauză în care a aruncat mulțimii o privire severă, care spunea cât de înfricoșătoare putea fi. După care și-a reluat, mulțumită, discursul:

– Onest, hotărât și inventiv! Aceștia sunt cei trei stâlpi ai Rosewood Hall, iar fiecare casă este păstrătoarea unuia dintre ei, și fiecare stâlp îi susține pe ceilalți. La Rosewood Hall avem credința că fiecare elev, profesor, casă și companie trebuie să se bazeze pe celelalte pentru a atinge excelența. Fiecare casă are nevoie de celelalte pentru a-și atinge cu adevărat potențialul și doar prin unitatea tuturor acestor stâlpi ai năzuinței vom prospera.

„Bună, curajoasă, de neoprit." „Onestă, hotărâtă, inventivă." Lottie nu putea să nu simtă că propria ei mantră și dorința arzătoare de a reuși se potriveau de minune aici, la această școală.

– Pentru cei care se întorc la noi după vacanța de vară, suntem încântați să vă primim din nou, și vă încurajez și mă aștept să munciți din greu pentru a avea rezultate și mai bune decât anul trecut. Pentru cei care sunt nou-veniți, vă spun „bun venit" și vă rog să vă uitați o clipă în jur, la colegii voștri. Lottie s-a conformat și s-a întors spre Lola și Micky, care i-au zâmbit larg și au făcut semnul păcii. Printre colegii voștri se află un izvor de potențial nesfârșit. Unul dintre voi ar putea fi într-o zi șef de stat, campion olimpic, laureat al premiului Nobel pentru pace. La aceste cuvinte, Raphael a făcut o mică plecăciune spre Binah, iar ea a mimat o acceptare plină de modestie, ceea ce i-a făcut pe Lottie și pe ceilalți să-și înăbușe râsul. Nu risipiți potențialul pe care îl aveți în voi. Această școală e nerăbdătoare să vă vadă împlinindu-vă într-un mod excepțional: folosiți-vă cu înțelepciune timpul petrecut aici; folosiți-vă timpul petrecut aici pentru a deveni extraordinari și, mai presus de orice,

nu renunțați niciodată nici la visurile voastre sau la ceilalți. „De neoprit." Vă mulțumesc tuturor și vă urez un an bun la Rosewood!

Lottie a rămas uluită o clipă, cât profesoara Devine părăsea scena într-o revărsare de alb imaculat. Directorul Croak i-a făcut semn din cap și a înaintat spre mijlocul scenei, cu un zâmbet voios, adăugând repede:

– Distracție plăcută la focul de artificii!

Apoi a coborât și le-a urmat pe femei.

Toată lumea a ridicat privirea când primele artificii au izbucnit într-o explozie fantastică de galben. Au fost urmate repede de o succesiune de artificii multicolore, care s-au stins pe cer. Lottie a respirat încet, dându-și seama abia atunci că își ținuse răsuflarea.

– Sunt ca niște asasini profesioniști, i-a șoptit Binah la ureche lui Lottie, făcând-o din nou să tresară surprinsă. Partizanii, adică. Sunt pregătiți de mici în multe domenii, de la limbi străine la arte marțiale, și sunt repartizați câte unui membru al unei familii sau grup important. Și nu se dau în lături de la *nimic* pentru a-i proteja.

Lottie aproape că uitase de discuția despre partizani, atât de captivată fusese de discursul profesoarei Devine. Ideea unor bodyguarzi pregătiți în secret părea puțin exagerată, și totuși... Lottie s-a întors din nou să se uite la artificii. Vedea în depărtare clădirea recepției prin care trecuse în acea dimineață, cu intrarea ei boltită, grandioasă, care separa Rosewood de restul lumii. Totul strălucea în lumina artificiilor, fulgere orbitoare care scoteau în evidență arhitectura superbă a școlii. Era cu adevărat ca și cum ar fi pășit pe un

tărâm magic. Oare chiar era nevoie aici de gărzi periculoase sub acoperire?

– Nu prea mai e nevoie de ei în societatea asta modernă, a continuat Binah, dar unii încă îi angajează ca emblemă a statutului social.

Binah s-a îndreptat și a aruncat o privire spre una dintre gărzile în costum. A zâmbit gânditoare.

– Mie mi se pare o idee foarte romantică, ție nu?

Lottie s-a uitat și ea în aceeași direcție. „Romantică?" Nu așa ar fi descris ea un potențial asasin personal, dar trebuia să recunoască: era interesant.

„Mă întreb dacă voi cunoaște și eu vreunul vreodată..."

După artificii, când Lottie s-a întors în camera ei de cămin, a fost cât pe-aci să se împiedice de o pungă de cadou, mică și albă, pe care cineva o lăsase la ușa ei. A luat-o de jos, curioasă, întrebându-se dacă era pentru Ellie, dar pe eticheta prinsă de mâner scria: „Pentru prințesa Pumpkin"

Lottie s-a pregătit pentru un soi de glumă răutăcioasă la adresa numelui său, dar, în schimb, a găsit ceva mult mai bizar. A scos cu grijă din pungă o carte jerpelită numită *Compania lupilor*. A privit-o câteva clipe nedumerită, apoi a frunzărit-o. Pe interiorul coperții, cu litere aurii, scria:

Îți știu secretul.

7

Lottie s-a trezit cu un sentiment apăsător. Nu dormise prea bine, încercând să-și dea seama ce însemnase acel „dar" și de la cine era. Voise să o întrebe pe Ellie dacă văzuse ceva, dar colega ei de cameră dormea când se întorsese. Un alt gând și mai îngrijorător îi trecuse prin cap: că poate Ellie era cea care îl lăsase – se obosise ea oare să vină la discurs și la artificii? –, dar și-a alungat gândul din minte...

Avea o senzație îngrozitoare, ca un gol în stomac, că darul ar fi putut avea legătură cu neînțelegerea cum că ar fi fost din altă țară. Probabil că toți o credeau o mincinoasă nerușinată. A decis că primul lucru pe care trebuia să-l facă în dimineața aceea, înainte de prima oră, era să se ducă direct la căminul Stratus și să lămurească lucrurile cu Binah și cu ceilalți.

Când a intrat cu Ellie în sala de mese a căminului Ivy, Lottie a înșfăcat o felie de pâine prăjită și a bâiguit o scuză, spunând că are „niște treburi de rezolvat" Ellie, distantă ca întotdeauna, doar a dat din cap și s-a oferit să semneze în locul ei dacă voia să chiulească de la prima oră.

– Ce? Doamne, nu! Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva. N-aș putea lipsi de la prima oră!

Lottie era șocată de cât de ușor îi sugerase Ellie asta.

Ellie a zâmbit din colțul gurii, dar nu a insistat.

– Ei bine, eu o să profit la maximum de faimosul mic dejun de la Rosewood. Întoarce-te să mâncăm împreună dacă îți termini „treburile" mai repede; dacă nu, ne vedem în clasă.

Ellie i-a zâmbit larg, a băgat în gură o afină și i-a făcut cu ochiul.

Lottie s-a uitat cu invidie la grămada de mâncare din fața lui Ellie. Ar fi dat orice să poată rămâne pentru minunatul bufet suedez, care cuprindea toate felurile de mic dejun pe care ți le puteai imagina. Mesele de lemn se aliniau în încăperea cu tavan înalt, iar pe ferestrele uriașe se vedea bine grădina, cu iazul și statuia cerbului Ryley. Lottie a mai aruncat o privire lungă, apoi a băgat în gură felia de pâine prăjită și a ieșit din Ivy Wood pentru a urca dealul spre Stratus Side.

Spre dezamăgirea ei, când a ajuns la Stratus Side, a descoperit că nu putea intra. Tocmai voia să renunțe și să se întoarcă să-și ia micul dejun, când o femeie blondă, solidă a apărut repede pe coridor, cu brațele pline de materiale de pictură.

– Ups!

Femeia s-a împiedicat și și-a scăpat lucrurile pe jos, și atunci Lottie i-a văzut fața. A recunoscut-o imediat, de la festivitățile de seara trecută, pe doamna Kuma, administratoarea casei Stratus. Lottie s-a aplecat imediat ca să ia de jos obiectele căzute. Doamna Kuma era o femeie plină de imaginație și cu un bun-gust desăvârșit; pe lângă faptul că era administratoarea casei Stratus, era și șefa catedrei de engleză și avea să predea materia preferată a lui Lottie. Se îmbrăca

în culori tari, nu se temea de imprimeuri îndrăznețe și purta bijuterii fascinante. Avea ceva supranatural, de parcă ar fi putut face să se întâmple lucruri imposibile.

– Vai, mulțumesc...?

S-a oprit, așteptând ca Lottie să-i spună cum o cheamă.

– Lottie, a răspuns ea, luând și ultimul obiect de pe jos.

– Mulțumesc, Lottie. Ești foarte amabilă. Trebuie să duc lucrurile astea înapoi în dulapul cu materiale de pictură înainte de consiliul profesoral, dar numai Dumnezeu știe cum o s-ajung acolo la timp.

– Pot să le duc eu... Dați-mi-le mie pe toate, s-a oferit fără să șovăie Lottie.

– Vai, ar fi minunat, a spus doamna Kuma bătând din palme, cu o voce melodioasă. Mergi pe coridor până la capăt, cobori apoi scările din dreapta și ai să vezi o ușă mică de lemn.

Lottie i-a zâmbit noii sale profesoare, atentă să-și păstreze echilibrul.

– Nicio problemă!

Coborârea pe scări cu brațele pline s-a dovedit destul de grea, și Lottie a fost cât pe-aci să treacă fără să-și dea seama pe lângă dulapul cu materiale, care era micuț, cu un ciudat mâner rotund de lemn care arăta ca un chip omenesc. Parcă era din Țara Minunilor, nu din clădirea unei școli.

A deschis încet ușa și a descoperit că nu era, de fapt, un dulap, ci o cămăruță ticsită, unde se aflau polițe înțesate cu obiecte de lucru pentru orele de artă, iar de-a lungul peretelui, în spate, erau câteva comode. S-a apucat să așeze

totul cu grijă, când de pe un raft a căzut un borcan uriaș cu sclipici.

– O, nu! a murmurat Lottie, dar a tăcut imediat, privind fascinată cum norul de sclipici a zburat prin aer și s-a strâns în spatele uneia dintre comode.

Curioasă, Lottie a tras de comodă cu toată puterea, și i s-a tăiat răsuflarea când a descoperit că în spatele ei se ascundea o ușiță. Avea un mâner mic de metal care sclipea, îndemnând-o s-o deschidă. Curiozitatea a învins. Lottie a deschis ușița și s-a strecurat în spațiul îngust. Înăuntru erau planșete de lemn și grămezi de cârpe folosite. Avea suficient loc să meargă de-a bușilea, dar era mult prea întuneric ca să nu i se pară cam înfricoșător. A auzit în depărtare un sunet de apă curgând și s-a întrebat cât de lung era oare tunelul. Vedea niște raze firave de lumină, care intrau, probabil, prin niște crăpături, și a început să se târască mai repede spre ele, încercând să nu facă prea mult zgomot.

După câteva minute, a auzit un chicotit cunoscut. Era *Lola*. Lottie s-a furișat înainte și s-a uitat cu grijă după colț.

– *Arată* ca o prințesă, dacă stau bine să mă gândesc... Cu tot rozul ăla, adică.

Lottie aproape că a țipat când s-a trezit față în față cu Lola și Anastacia. Dar nu păreau să o vadă; de fapt, Lola a continuat să-și aranjeze părul în timp ce vorbea, și Lottie și-a dat seama, șocată, că... „mă aflu în spatele unei oglinzi!"

– M-am *gândit* eu că „Pumpkin" e un nume ciudat, a pufnit Lola. Crezi că se transformă la miezul nopții? a zis și a început să chicotească prostește la propria glumă.

Lui Lottie aproape i s-a tăiat respirația. Vorbeau despre *ea*... și păreau să creadă că era prințesă? Lottie s-a străduit să respire cât mai încet cu putință și a ascultat mai departe.

– Așa e, ea e prințesa sub acoperire... e singura explicație logică, a răspuns Anastacia.

Asta a lăsat-o pe Lottie cu gura căscată. Oare nu auzise bine, sau Anastacia, cea mai serioasă persoană pe care o cunoscuse vreodată, chiar sugera că Lottie era prințesă sub acoperire? Era o glumă? Sau asta însemna că undeva, în școală, se afla o prințesă adevărată?

„Cadoul!"

Oare ăsta era sensul acelui mesaj sinistru din carte? Lottie simți un fior rece pe șira spinării, făcându-i-se frică pentru adevărata prințesă.

– Vorbești serios? Cum de ești așa de sigură? a întrebat Lola.

Lottie s-a aplecat și mai mult, ascultând cu atenție, ca să nu-i scape niciun cuvânt.

– Păi – Anastacia s-a apropiat de Lola –, nu știi de la mine, dar umblă vorba că prințesa neoficială a Maradovei a ales să meargă la Rosewood în loc de Aston Court... Și, uite... Anastacia a scos din geantă o revistă și a frunzărit-o până la o pagină pe care Lottie nu o putea vedea. Asta e regina Maradovei. Nu ți se pare cunoscută?

– Sfinte biscuit cu ciocolată!

Lottie a tresărit și a trebuit să-și pună mâna la gură ca nu cumva să izbucnească în râs fără să vrea la această ciudată exclamație a Lolei.

– Șșșt, taci din gură! s-a răstit Anastacia la ea. Nu putem să spunem nimănui. Dacă e adevărat, atunci e limpede că vrea să-și păstreze secretă identitatea. Altfel, de ce ar fi venit sub un nume fals ca „Lottie Pumpkin"?

Lottie s-a simțit puțin jignită de această împunsătură la adresa numelui ei. Toată viața își apărase numele neobișnuit, și acum se părea că din cauza lui ajunsese subiectul unei teorii bizare despre o prințesă.

– În plus, a adăugat Anastacia, dacă ea e prințesa Maradovei, eu, una, am de gând să mă pun bine cu ea.

Lottie aproape că a izbucnit în râs. Scenariul devenise atât de absurd. O clipă, s-a întrebat chiar dacă nu cumva nici nu ajunsese la Rosewood Hall. Poate că adormise în tren, și ăsta era un vis lung. Ideea că *cineva* ar fi putut să creadă că o persoană atât de banală ca ea ar putea fi prințesă o făcea să se simtă ca o mincinoasă îngrozitoare. Cum puteau să nu-și dea seama cât de ridicolă era ideea asta?

– Se zice că vrea să aibă o viață obișnuită, a spus Anastacia.

Lottie s-a gândit la seara din ajun și la reacția lor când spusese că nu știa ce era un partizan.

„Probabil sunt convinși că mă prefăceam!"

– Dar sigur știe toată lumea cum arată prințesa! a protestat Lola. Trebuie să fi fost văzută la evenimente internaționale.

Lottie s-a aplecat în față, și ea curioasă.

– Nu participă niciodată la așa ceva; nu vrea. Face parte din povestea aia cu „vreau să fiu o fată obișnuită"

Lottie era total năucită de gândul că cineva vrea să fie un om obișnuit, mai ales o prințesă. Ce fel de om era prințesa asta a Maradovei?

– Eu și Micky sigur n-o să spunem nimic, și Binah e întotdeauna discretă, iar... Raphael o să facă tot ce-i spui tu...

– Bun, a zis Anastacia, întrerupând-o. Atunci rămâne între noi cinci, OK?

– OK, a răspuns Lola.

– Nici gând! a șoptit Lottie din spatele oglinzii.

Trebuia să pună capăt acestui zvon înainte să scape de sub control.

8

Deși sala de clasă se afla în cealaltă parte a școlii, Lottie a ajuns la prima ei oră cu cinsprezece minute mai devreme. S-a uitat cu părere de rău la noua ei uniformă. Cu toate drumurile și agitația, șorțulețul violet era deja foarte mototolit și avea ici-colo urme de sclipici de la aventura din dulapul cu materiale de pictură.

Ellie a ajuns chiar înainte să se sune și s-a așezat în banca de lângă Lottie. Se îmbrăcase cu o pereche strâmtă de pantaloni ecosez violeți și își pusese niște bretele peste cămașa care avea pe buzunar un cerb, emblema casei Ivy. Nu mai lipsea decât să se tundă periuță ca să arate ca un skinhead tipic din anii șaizeci.

Pentru Lottie, primele două ore au trecut foarte ușor. Engleza era una dintre materiile la care era foarte bună, și, după ce o ajutase pe doamna Kuma în dimineața aceea, era deja printre elevii preferați. Abia la ora dinainte de prânz a simțit cu adevărat cât de grele puteau fi cursurile la Rosewood. Matematica nu fusese niciodată punctul ei forte – trebuise să facă eforturi mari pentru a putea intra la Rosewood – și, deși s-a străduit să se concentreze, gândurile au început să-i zboare curând la cum ar fi putut să pună capăt zvonurilor când avea să se întâlnească cu Anastacia și cu ceilalți la masă. Cum avea să deschidă discuția?

Oare ar fi trebuit să le spună că le auzise vorbind și că înțeleseseră greșit?

„Hei, bună! Vă spionam mai devreme în toaleta fetelor, după ce m-am luat după un nor magic de sclipici și am descoperit un tunel secret, și m-am gândit că ar trebui să știți că, de fapt, nu sunt prințesă sub acoperire, dar mulțumesc pentru compliment. Vă iubesc."

– Miss Pumpkin, vrei, te rog, să revii printre noi și să rezolvi ecuația?

Lottie a clipit când și-a auzit numele și a ridicat privirea, descoperind că toată clasa se holba la ea. S-a întors fără să vrea spre Ellie, care se dovedise un geniu la matematică. Rezolvase rapid toate exercițiile din manual și probabil avea să fie mutată destul de curând la o clasă de avansați, ceea ce pe Lottie o făcea să se simtă prost că stătea lângă ea. I-a aruncat o privire rugătoare, dar Ellie i-a zâmbit doar.

Fără îndoială, domnul Trigwell nu era genul de profesor care să ignore visarea cu ochii deschiși, și Lottie nu putea să facă o primă impresie mai proastă de-atât. Era înalt și slab într-un fel aproape inuman, ca și cum membrele sale ar fi fost un pic prea lungi pentru restul corpului. Nasul era ușor coroiat, iar statura și hainele îi aminteau lui Lottie de legenda urbană a Omului Subțire[1] despre care citise pe net. Pentru Lottie, matematica era în mod obișnuit un chin, dar

[1] Protagonistul unei legende urbane apărute în 2009. Este reprezentat ca un om foarte slab și înalt, fără chip, îmbrăcat într-un costum negru, cu mâini lungi ca niște tentacule. Se spune că răpește sau bruschează oameni, în special copii. (n.red.)

acum, cu atenția distrasă și cu teama instinctivă de domnul Trigwell-Omul Subțire, incapacitatea ei de a gândi logic cu numere ajunsese la un nivel stânjenitor. Domnul Trigwell a încheiat ora cu „temă suplimentară pentru Lottie Pumpkin", deoarece „mintea ei distrată are nevoie de ceva care să umple spațiul gol" S-a simțit umilită: nu voia să rămână în urmă la nicio materie, dar nu știa cum putea face progrese la matematică fără un profesor care să o ajute.

– Pot să te ajut eu, dacă vrei, a spus Ellie în vreme ce își strângeau lucrurile.

– Serios? Lottie a simțit o ușurare imensă. Ar fi grozav! Dacă te pot ajuta și eu la ceva, ca să mă revanșez, să-mi spui!

Ellie i-a zâmbit.

– Aș avea câteva idei... a spus ea cu viclenie. Hei, ai vreun program după ore? a întrebat ea deodată. Lottie a dat să răspundă, dar Ellie a continuat: De fapt, nu contează... doar să nu te întorci în cameră înainte de cinci jumate. Am o surpriză. Înainte ca Lottie să poată spune ceva, Ellie și-a aruncat rucsacul pe umăr și s-a îndreptat spre ușă, strigându-i: Nu uita, nu înainte de cinci jumate!

Lottie s-a uitat chiorâș, întrebându-se ce naiba plănuise colega ei de cameră.

Lottie se gândise că avea să-și mănânce primul prânz la Rosewood în sala de mese principală, aflată deasupra iazului de lângă seră, împreună cu noii ei prieteni, folosind acest timp pentru a se cunoaște mai bine. În schimb, s-a trezit la o masă pe terasă, singură, mâncând supă de anghinare

și un soi de legumă murată ciudată de care nu mai mâncase în viața ei. Se gândise să-l caute pe vreunul dintre cei cunoscuți în seara dinainte, dar tot nu știa cum să abordeze acel zvon ridicol, și un gând și mai cumplit i se ivise în minte: „Dacă vreunul dintre ei lăsase cadoul ăla sinistru?"

Își dorea ca mama ei să mai fi fost în viață pentru a-i cere sfatul, dar era singură. Nu voia să o împovăreze pe Ellie cu problemele ei, iar Ollie nu o putea ajuta cu nimic. A început să amestece în supă, cu mintea în altă parte. Privea în gol spre iaz, când o libelulă grațioasă a aterizat pe o frunză de nufăr pentru a se odihni, fiind imediat înghițită de o broască mare. Lottie s-a cutremurat văzând biata creatură devorată.

– Lottie! A tresărit auzind în spate vocea unui băiat care o striga. Te-am căutat *peste tot*!

Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, a văzut cum la masa ei goală se înghesuiau acum Lola și Micky, Anastacia și Raphael.

– Ăăă... mâncam doar, a spus Lottie prostește, după care i-a venit să-și tragă una pentru că spusese ceva atât de evident.

Nu prea le putea spune că îi evita pentru că știa ce credeau despre ea, că e prințesă.

Și-au așezat cu toții farfuriile pe masă, și Lola s-a aplecat spre Lottie, punându-i în față o felie de tort cu căpșuni.

– Ți-am adus asta. Te-am căutat o *veșnicie*, a zis ea pe un ton dramatic.

Masa începuse să se servească abia cu cincisprezece minute în urmă, și Lottie a zâmbit auzind această exagerare.

– N-ai cum să te-ascunzi de noi! a exclamat Raphael și a râs, dar Lottie a încremenit la cuvintele lui.

Lola s-a foit stânjenită pe scaun, iar Anastacia i-a aruncat repede lui Raphael o privire urâtă.

– Voiam să spun aici, în școală.... nu te poți ascunde, s-a bâlbâit el.

– Așa e, a încuviințat Lottie, încercând să nu pară agitată. Ce altceva ai fi putut să vrei să spui?

Dinspre Lola s-a auzit un sunet ca un chițăit, și Anastacia s-a uitat încruntată la ea. Lui Lottie a început să i se pară surprinzător de distractiv să îi provoace.

– Vă mulțumesc mult pentru tort, a spus ea, luând cu degetul puțină frișcă. Căpșunile sunt preferatele mele. De unde știați?

A lins frișca, încercând să se poarte cât mai firesc cu putință.

– O, noi știm totul despre tine! a spus Raphael, făcându-i cu ochiul.

„Băiatul ăsta chiar nu știe să păstreze un secret!"

Raphael a scos un țipăt scurt când Anastacia l-a lovit cu piciorul pe sub masă. Lola a mai scos un chițăit, și Anastacia s-a uitat din nou la ea.

Povestea asta începea să devină foarte obositoare pentru Lottie, și și-a dat seama ce avea de făcut. Trebuia să-l facă pe unul dintre ei să se dea de gol, ca să poată clarifica situația.

– Toată mâncarea e așa de bună aici, a început ea cu amărăciune în glas. Niciodată în viața mea n-am mâncat ceva atât de bun.

De fapt, nici nu era o minciună.

Lola a făcut ochii mari și a început din nou să se foiască.

Anastacia a încercat să rămână calmă, dar a luat-o gura pe dinainte:

– Serios? a întrebat ea, scrâșnind din dinți.

– Da, și îmi place așa de mult și uniforma; e mult mai drăguță decât toate hainele pe care le-am avut pân-acum.

Asta nu era chiar adevărat, dar Lottie nu s-a putut abține să exagereze puțin.

Lola s-a înroșit la față și părea că își mușcă limba.

„Merge!"

O singură mutare, și Lola avea să cedeze. Lottie a oftat lung și și-a sprijinit bărbia în palmă.

– Ce n-aș da să fi fost mereu așa! a spus ea, și tonul visător aproape a venit de la sine.

Apoi s-a întors spre Lola exact în clipa în care a izbucnit:

– NU MAI SUPORT!

„Bingo!" s-a gândit Lottie, străduindu-se să nu râdă.

– Știm că ești prințesa sub acoperire a Maradovei și că pretinzi că ești altcineva și să știi că nu am spus nimănui și doar noi și Binah și Saskia știm și n-o să spunem nimănui PROMITEM! a rostit dintr-o suflare Lola.

– *Lola*! a strigat Anastacia, dar era, evident, prea târziu.

La masă s-a lăsat tăcerea, iar atmosfera a devenit tensionată. Raphael se chinuia din răsputeri să nu izbucnească în râs, iar Lottie la fel. Sfidând tensiunea care plutea în aer, Micky s-a aplecat și i-a luat o căpșună din farfurie lui Lottie, ceea ce i-ar fi iritat pe cei mai mulți oameni, dar ei i s-a părut doar că făcea situația și mai comică.

– Interesant... a spus Lottie încet, rămânând calmă, când, de fapt, ar fi vrut să izbucnească în râs și să le spună cât de prostească era ideea asta... Dar cred că mă confundați. Anastacia s-a uitat încruntată la Lottie, dându-i un fior până în măduva oaselor. Chiar mă simt flatată, dar nu înțeleg de ce credeți chestia asta.

– Pentru că... a început Lola pe un ton indignat, țuguindu-și buzele.

– E *evident*! a întrerupt-o Anastacia, părând nervoasă. Nu poți să te-ascunzi de noi! Arăți exact ca mama ta... iar numele tău e, sincer, ridicol... „Au!" și deja te-ai dat de gol că ești din altă țară, dar, cum am început să te întrebăm despre asta, ai amuțit!

„E momentul să spun adevărul", s-a gândit Lottie. Nu putea să-i lase să creadă așa ceva, chiar dacă însemna că n-aveau să mai vrea să fie prieteni cu ea.

– Apropo de asta... a început ea. De fapt, nu sunt din altă țară, a fost o neînțelegere. Lottie le-a zâmbit, sperând că asta avea să ajute. Sunt din Cornwall, iar numele meu... chiar *este* Lottie Pumpkin.

Au tăcut din nou cu toții, uitându-se fix la ea, iar Anastacia a mijit ochii, până când, în cele din urmă, Raphael a cedat. Un fornăit i-a scăpat din gât și a izbucnit în râs; Anastacia i-a aruncat din nou o privire urâtă, dar el a ignorat-o.

– Lottie, sau cum vrei să-ți spunem – Raphael a făcut o pauză ca să-și tragă răsuflarea între chicoteli –, ești cea mai jalnică mincinoasă din câte am cunoscut. „Ce?" Raphael a continuat repede: Dacă vrei să-ți păstrezi secretă identitatea, chiar o să ai nevoie de ajutorul nostru.

„O, zău așa!“ Mintea lui Lottie era pe punctul de a exploda.

– Dar... nu mint. Chiar sunt Lottie Pumpkin!

Ceea ce nu l-a făcut pe Raphael decât să izbucnească din nou în râs, și, de data asta, au început și Lola și Micky să chicotească.

– Încetează! O, Doamne, nu mai pot să respir!

Lottie a oftat în sinea ei. Încercase să le spună adevărul și fusese cât se poate de sinceră, dar se părea că, orice ar fi spus, ei tot n-o credeau. A oftat din nou, de data asta tare, și și-a pus capul pe masă, acoperindu-și-l cu mâinile.

– Promitem că n-o să spunem nimănui! a repetat Lola. Secretul tău e în siguranță.

Lottie a rămas cu capul pe masă.

– Mulțumesc.

Nu așa plănuise ea să-și petreacă prima zi de școală.

9

Lui Lottie i s-a părut că a stat un milion de ani la ușa camerei de cămin.

Ultimele două ore fuseseră opționale, așa că nu erau cu Ellie și restul companiei ei, Epsilon. Se părea că, de fapt, la multe ore nu aveau să fie împreună, pentru că Lottie alesese, în general, materii umaniste, în vreme ce Ellie preferase științele și matematica. Lottie stătuse la bibliotecă până la cinci și jumătate, așa cum i se ceruse, și nu avea absolut nicio idee despre ce plănuise Ellie. Cel puțin se simțea mai bine în privința „neînțelegerii" cu prințesa. În ceea ce o privea, încercase să lămurească lucrurile, și ei nu o crezuseră, așa că, atâta vreme cât totul rămânea între ei, nu mai era o problemă. În acel moment, cel mai mult își dorea să îndrepte prima impresie mai puțin fabuloasă pe care i-o făcuse lui Ellie.

Așa că iat-o acolo, stând din nou agitată în fața camerei 221, încercând să se gândească la un gest drăguț, dar îngrijorată, în același timp, că de cealaltă parte a ușii se pregătea o farsă îngrozitoare. De asemenea, luase hotărârea ca la un moment dat să îi facă lui Ellie cunoștință cu Binah și ceilalți, deși nu era prea sigură că s-ar fi suportat unii pe alții. Lottie și le-a închipuit deodată pe Anastacia și pe Ellie făcându-și una alteia unghiile la o petrecere în pijama, și

întreaga scenă i s-a părut atât de nefirească, încât s-a trezit chicotind fără să vrea. Cumva, îi era greu să își imagineze că s-ar fi înțeles prea bine.

Lottie a tras adânc aer în piept și a deschis încet ușa. Spre marea ei mirare, a văzut că încăperea era aproape în perfectă ordine... în fine, cât de ordonată putea fi cu toate cărțile lui Lottie și CD-urile lui Ellie. Probabil că Ellie venise și terminase de aranjat partea ei de cameră și, spre surprinderea lui Lottie, arăta uluitor. Cele două jumătăți de cameră erau într-o antiteză deplină, despărțite de covorul persan. Cărțile, DVD-urile, CD-urile și jocurile video ale lui Ellie erau aranjate pe rafturi, dar se descurcase de minune și le pusese acolo pe toate, cât mai bine cu putință. Pe pereți atârnau postere cu filme-cult, iar rafturile erau ticsite cu haine cu diverse trupe. Totul era colorat și plăcut, potrivindu-se de minune cu firea năbădăioasă a lui Ellie.

– Ellie? a strigat Lottie prudentă, pășind prin noua și mult mai plăcuta ei cameră. Nu a primit niciun răspuns, dar auzea o muzică furioasă din baie. ELLIE! a strigat ea mai tare.

– Aici! Ăăă.... poți să vii să mă ajuți la ceva? a răsunat vocea lui Ellie din baia minusculă.

– Camera arată ului... VAI DE MINE!

Lottie și-a acoperit brusc ochii. Ellie era doar în chiloți, aplecată peste cada cu picioare, cu picături mari de vopsea neagră de păr prelingându-i-se pe gât. Lottie a observat că la gât avea medalionul cu lup.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să dau năvală așa, a spus Lottie, simțind cum se înroșește, stânjenită.

În cameră a răsunat râsul relaxat al lui Ellie.

– E-n regulă, Lottie, a râs ea. Suntem fete amândouă. Nu-mi pasă.

Lottie a auzit zgomotul apei când Ellie a dat drumul la duș.

– Acum vino aici, a spus ea. Am nevoie de ajutor ca să îmi îndepărtez vopseaua asta.

Așa că Lottie s-a trezit aplecată peste cada lor albă imaculată, spălând vopseaua neagră, vâscoasă din părul unei fete aproape goale, pe care o cunoștea abia de-o zi. Nu mai vopsise niciodată părul cuiva până atunci, și întregul proces de a șampona, de a direcționa apa pe fiecare șuviță de păr și de a avea grijă ca temperatura să fie plăcută i s-a părut o experiență foarte intimă.

– Te pricepi, a remarcat Ellie veselă când Lottie a început să aplice ultimul șampon. Ești sigură că n-ai mai făcut asta până acum?

– Niciodată. De fapt, acasă n-aveam nicio prietenă.

A urmat o scurtă tăcere înainte ca Ellie să răspundă pe un ton trist, care spunea că o înțelege perfect:

– Nici eu.

Au continuat în tăcere, privind cum apa neagră și unsuroasă se scurge din cadă. Spre ușurarea lui Lottie, Ellie schimbase muzica și pusese The Velvet Underground pentru ea, o alternativă mai puțin heavy.

– Îmi pare sincer rău pentru dezordinea dinainte, a spus deodată Ellie, încet, dar foarte clar. Și pentru porcul tău.

– Domnul Truffles, a adăugat repede Lottie.

– Corect, Domnul Truffles, a spus Ellie, zâmbind ușor.

Lottie nu a știut ce să răspundă, și Ellie a lăsat jos dușul și s-a întors cu fața la ea. Vopseaua neagră încă îi picura din păr, trasând dungi negre pe pieptul ei alb. Și-a dat părul de pe față. Așa cum arăta, fără machiaj, cu părul dat pe spate, aproape complet goală și arătându-și corpul musculos, cu pieptul plat, Ellie ar fi putut ușor să fie luată drept băiat. Și totuși, nu era nimic masculin la ea; corpul ei era cumva moale și delicat, aproape asexuat.

– Majoritatea celor de aici primesc totul pe tavă, a spus ea, părând dintr-odată foarte serioasă. Nici nu-și dau seama cât de norocoși sunt că pot veni aici... Dacă aș fi știut că ești cu bursă, aș... Vocea i s-a stins și și-a dat din nou de pe față o șuviță de păr. Tu nu ești ca ei, a adăugat ea.

Lottie nu gândise niciodată așa. Ea își trăia viața cu convingerea că, dacă ești o persoană excepțională, atunci faci lucruri excepționale. În tot timpul în care muncise din greu ca să poată ajunge la Rosewood, nu meditase prea mult la cât de ușor fusese pentru ceilalți elevi. Și totuși, deși cuvintele „tu nu ești ca ei" voiau să fie un compliment, tot o făceau să se simtă ca o ratată.

– Ești diferită, pentru că a trebuit să muncești ca să ajungi aici. Tu poți să apreciezi asta cu adevărat și chiar să faci lucruri bune cât o să stai aici. Ellie i-a zâmbit larg. Chiar mă bucur că ne-au pus în aceeași cameră.

Lottie s-a simțit complet pierdută. Își petrecuse ultimul an din viață încercând cu disperare să demonstreze că merita la fel de mult ca toți ceilalți elevi de la Rosewood să meargă

la acea școală; tot ce dorise era să fie întocmai ca ei, și totuși, fata asta năbădăioasă sugera că ceilalți elevi vor trebui să se ridice la nivelul așteptărilor *ei*. Ea nu voia să gândească în acest fel; nu putea să devină autosuficientă și s-o lase pe Ellie să se izoleze de toți ceilalți pentru că simțea așa.

– Și eu, a răspuns Lottie, și cele două fete și-au zâmbit, fiecare spunându-și că poate o va face pe cealaltă să-și schimbe felul de a gândi.

– A, și dacă cineva te face să te simți ca și cum nu ai avea ce căuta aici, o să-l bat bucuroasă pentru tine, a adăugat Ellie, încordându-și mușchii brațului ca un culturist, făcând să-i iasă în evidență clavicula și arătând cât de delicat era, de fapt, corpul ei.

Lottie a chicotit.

– Mulțumesc, dar te rog să nu bați pe nimeni. Ellie s-a prefăcut bosumflată. Sunt în stare să-mi bat singură dușmanii, a mai spus Lottie, imitând-o pe Ellie și încordându-și și ea mușchii.

– Bine. O să las în pace copiii ăștia șic și bogați, atunci.

Ellie a oftat sarcastic, ca și cum i se cerea ceva teribil de greu, și s-a aplecat la loc peste cadă. S-au întors amândouă la ritualul de masare și clătire. Lottie a privit uimită cum apa neagră se limpezea pe măsură ce dispărea în scurgere, nemailăsând nicio urmă din vopseaua neagră și groasă. Ca poțiune a prieteniei, vopseaua de păr a lui Ellie era foarte puternică.

În acea seară, când s-au dus la cină, atmosfera părea complet diferită. S-au hotărât să ia niște mâncare din

bucătăria de la Ivy în loc să mănânce în sala principală de mese, ca să-și poată petrece seara singure și să se apuce de teme. Bucătăria era aprovizionată în fiecare dimineață cu mâncare și gustări care puteau fi luate cu mâna, dar și cu ingrediente cu care să își pregătească gustări ușoare precum sandviciuri și paste, deși Lottie se îndoia că erau prea mulți elevi obișnuiți să-și facă singuri de mâncare.

Când, în cele din urmă, s-au culcat, nu mai exista între ele pic de tensiune. Lottie și-a dat seama că se simțea complet relaxată când era cu Ellie, ca și cum alături de ea își găsise un cămin. Cu Ellie nu simțea nevoia de a dovedi cât de bună era, nu trebuia să aibă grijă ce spune, putea pur și simplu să fie... ea însăși. S-a lăsat cuprinsă de somn fericită, total nepregătită pentru ce o aștepta când avea să se trezească.

– Lottie! Scoală-te!

Lottie s-a trezit cu o tresărire și a văzut-o pe Ellie aplecată peste ea, cu un rânjet sălbatic, cu albul ochilor lucind intens în întuneric cu o sclipire de nebun.

– Am făcut o mare prostie. Ellie gâfâia ușor, ca și cum tocmai se oprise din alergat. Repede, scoală-te!

Lottie s-a ridicat repede în capul oaselor, în mintea ei năvălind o mulțime de scenarii îngrozitoare: provocase un incendiu, îl omorâse pe director, făcuse iar murdar în cameră.

– Ce se întâmplă? Cât e ceasul? a șoptit Lottie, cu vocea încă somnoroasă. Auzea bufnituri furioase răsunând pe coridorul luminat și apropiindu-se de camera lor. Ellie, ce naiba ai făcut?

Ellie a băgat repede ceva sub perna lui Lottie și a zbughit-o la ea în pat chiar în clipa în care ușa s-a deschis brusc.

Lottie și-a acoperit ochii orbiți de lumina puternică venită de pe coridor.

– Miss Wolf! a tunat o voce din pragul ușii.

Lottie a tresărit și a văzut-o, șocată, pe directoarea adjunctă și administratoarea casei Ivy, profesoara Devine.

Stătea în ușă într-o cămașă albă și largă de noapte, iar lumina care pătrundea în cameră o făcea să strălucească; părul îi stătea în mici smocuri ciufulite, de parcă tocmai se dăduse jos din pat.

– Vrei, te rog, să-mi explici ce făceai în bucătăria casei Ivy la ora trei dimineața?

Lottie a trebuit să-și muște limba ca să nu țipe și ea la Ellie. „Da, Ellie, CE făceai, neroado?" a gândit ea.

Ellie a scos un căscat somnoros prefăcut, de parcă tocmai se trezise.

„O, te rog! Doar nu crezi că profesoara o să se lase dusă de nas!"

– Ce... ce se petrece?

Lottie era surprinsă cât de convingător suna vocea somnoroasă a lui Ellie. Era clar că nu era prima dacă când făcea așa ceva.

– Ha! Râsul cinic al profesoarei Devine a răsunat mai degrabă ca o declarație. Mă iei de proastă, Miss Wolf?

Deși tonul ei era tăios, Lottie a deslușit un licăr de amuzament în ochii săi.

Ellie a privit-o lung. Își găsise nașul.

- Haideți, amândouă!

„Amândouă!" Asta părea foarte nedrept.

- Oh, și, Ellie, poți să iei și tabletele acelea de ciocolată pe care le-ai îndesat sub perna lui Lottie.

Ellie s-a întors spre Lottie cu o privire total uimită. Erau amândouă uluite de cum știa asta.

Au urmat-o pe profesoara Devine fără tragere de inimă, în tăcere, de-a lungul coridorului, Lottie în cămașa ei de noapte roz, de prințesă Disney, și Ellie în pijămăluța ei cu *Războiul stelelor*, amândouă arătând foarte ciudat pe coridorul în stil baroc, slab luminat. Lottie nu putea decât să-și închipuie cumplita pedeapsă pe care urmau să o primească. Toată povestea asta părea complet nedreaptă. Ea dormise; era doar o victimă nevinovată.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Ellie s-a aplecat spre Lottie și i-a șoptit:

- Încercam doar să încropesc un festin la miezul nopții, sau ceva de genul, ca să fim și mai bune prietene, sau mă rog...

Lottie s-a întors spre Ellie și i-a aruncat cea mai elocventă privire de genul „Cred că glumești!" de care era în stare, dar trebuie să fi fost destul de nereușită, pentru că au pufnit amândouă și au trebuit să facă eforturi serioase pentru a nu izbucni în râs de ridicolul situației.

În cele din urmă, au ajuns într-o parte a căminului Ivy unde Lottie încă nu fusese. Coridorul era mai lat și chiar mai bogat decorat și mai luxos decât restul clădirii. În capăt, deasupra ușii care ducea la apartamentul administratoarei,

se afla un tablou uriaș, într-o ramă aurie, care înfățișa un bărbat cu trăsături efeminate, cu ochelari mici și pătrați, zâmbind spre lume. Lottie l-a recunoscut pe fondatorul școlii Rosewood, William Tufty.

Profesoara Devine a deschis ușa și le-a făcut semn fetelor să intre. Lottie se aștepta la un birou impozant, cu mobilă masivă și închisă la culoare, un decor perfect pentru o mustrare umilitoare, dar, spre surprinderea ei, au intrat în cea mai drăguță cămăruță din câte văzuse vreodată. Podeaua era din marmură de culoarea piersicii, cu un covor mare și pufos în mijloc, pe care se afla o măsuță de cafea crem, cu ornamente minuțioase și tăblia de sticlă, cu un desen sofisticat cu trandafiri. Două canapelute de câte două locuri, decorate cu roz, cu un lemn splendid și cu tapițerie aurie stăteau de-o parte și de alta a mesei. Lumina caldă care venea de la veiozele cu abajururi de catifea dădea întregii camere o strălucire de vis, care părea să imite propria strălucire naturală a profesoarei Devine. Lottie s-a simțit complet nelalocul ei în cămașa de noapte și aproape că se aștepta ca încăperea să prindă viață și să refuze să le primească pe ea și pe Ellie pentru că erau prea ciufulite.

– Stați jos, fetelor!

Ellie și Lottie s-au așezat una lângă alta, Lottie cu mâinile strânse nervos în poală, Ellie rezemată de spătar, instalându-se imediat mult mai confortabil decât ar fi trebuit în acea situație.

Profesoara Devine a adus o tavă cu un frumos serviciu de ceai cu motive florale și niște biscuiți. Aceasta nu era

pedeapsa la care se așteptase Lottie. Directoarea adjunctă a așezat tava pe măsuța de cafea și a luat loc pe canapeaua din fața fetelor.

– Miss Wolf, acesta este primul tău avertisment, a spus ea pe un ton sever. Să nu te mai prind când mai pui la cale vreo poznă.

Lottie a remarcat ciudata alegere a cuvintelor. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că profesoara o încuraja pe Ellie să fie mai vicleană data viitoare. Cele două au schimbat o privire pe care Lottie nu a putut-o înțelege. Era un fel de confruntare tăcută și tensionată, până când Ellie a oftat, dându-se bătută.

– Cum ați știut că eram acolo? Am umblat atât de încet!

Lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea o clipă, spunându-și că Ellie fusese păcălită să mărturisească, dar profesoara doar a râs.

– Vreau să știi, Ellie, că eu am ochi și urechi peste tot în această școală. S-a bătut cu degetul pe nas de două ori. Nimic nu-mi scapă. Ellie a ridicat din sprâncene, neîncrezătoare. Așadar, dacă tot m-ați trezit, măcar atât puteți și voi să faceți, să binevoiți a-mi ține companie puțin. Asta e pedeapsa voastră.

Tonul ei era amuzat și vesel, și un zâmbet ironic i-a apărut pe față în timp ce turna ceai în ceștile lor.

– Ca să fiu cinstită, Lottie n-a făcut, de fapt, nimic. Nici măcar nu era trează, a spus Ellie cu sinceritate. Voiam să-i fac o surpriză, cu un ospăț în cameră la micul dejun...

Profesoara Devine a ridicat un deget, pentru a o opri, apoi s-a întors spre Lottie.

- Miss Pumpkin, nu?

Lottie a dat din cap, agitată. Toată întâmplarea asta părea mult prea ciudată; era aproape convinsă că era doar un vis.

- „Pumpkin", ce nume drăguț. Profesoara a rostit cuvântul într-un fel melodios, părând sincer încântată. Văd că ești o admiratoare a Cenușăresei? a adăugat ea, arătând spre cămașa de noapte a lui Lottie.

- A, da, a răspuns entuziastă Lottie. Îmi plac toate versiunile basmelor clasice.

Ellie a zâmbit afectat, și Lottie a scos limba la ea imediat.

Profesoara a râs amuzată și a luat o înghițitură de ceai.

- Am cunoscut multe fete ca tine, Miss Wolf. Se pare că m-am ales cu o zurbagie în toată regula.

Ellie a dat din umeri, ca și când nu era mare lucru.

- Acum știu că tu nu ai făcut nimic rău, Miss Pumpkin, a spus profesoara, întorcându-se spre Lottie cu un zâmbet cald, dar soarta a adus-o pe Miss Wolf în aceeași cameră cu tine, așa că trebuie să ai grijă de ea. Ceea ce e valabil și pentru tine, Ellie. Asta e o lecție esențială pentru amândouă. Chipul ei a devenit dintr-odată serios. Nici nu pot să vă spun cât de important este ca voi, fetele, să faceți tot posibilul să vă sprijiniți una pe alta într-o lume care este gata să vă dea la o parte și să vă doboare. Putem realiza lucruri uimitoare când ne ridicăm de la pământ una pe alta.

Lottie și Ellie au întors capul și s-au privit; într-adevăr, era uimitor că două fete atât de diferite ajunseseră să împartă aceeași cameră.

– Și acum, la culcare, amândouă. Ce-a fost în capul vostru, să mă faceți să vă servesc cu ceai în toiul nopții? Groaznic, total neprofesional!

Profesoara le-a făcut cu ochiul înainte de a le trimite în camera lor și a se întoarce pe coridor, o nălucă diafană, albă și mătăsoasă.

Lottie și-a dat seama că nici ea și nici Ellie nu se atinseseră de ceai. „Ce noapte ciudată!" și-a zis ea.

– E amuzantă, a spus Ellie, zâmbind larg.

Lottie și Ellie s-au băgat la loc în pat, cuibărindu-se sub pilote. O căldură interioară a început să o cuprindă pe Lottie când s-a uitat în jur, la felul în care cuplul lor ciudat aranjase camera. Camera ei și a lui Ellie devenise micul lor sanctuar. A zâmbit în sinea ei, simțindu-se, dintr-odată, ca acasă. Poate că până la urmă avea să fie fericită la Rosewood.

În vreme ce fetele adormeau din nou, un freamăt începea să cuprindă Rosewood Hall, un freamăt care îi făcea pe toți elevii să fie buimăciți și entuziaști. Un zvon, ca o buruiană de neoprit, se întindea printre trandafirii școlii și urma să schimbe vieți.

10

Ziua următoare s-a dovedit una dintre cele mai uimitoare din viața lui Lottie. Cumva, toată lumea de la Rosewood părea să fi aflat secretul descendenței sale regale, și nimeni n-a dovedit prea multă discreție. În vreme ce străbătea sala de mese de la Ivy în acea dimineață, a auzit voci șușotind despre ea și, cel mai rău, și-a dat seama că, într-un fel, chiar îi plăcea asta.

- Uite, ea e!

- Chiar arată a prințesă!

- M-am gândit eu că „Pumpkin" e un nume ciudat!

Lottie a ignorat complet ultima remarcă și s-a așezat lângă Ellie. „Prințesa asta maradovană trebuie să fie o persoană tare importantă", și-a spus ea.

Deja găsise în acea dimineață mici cadouri în fața ușii, de la sfere cu săruri de baie efervescente la parfumuri, toate însoțite de cărți de vizită. „Cum de știu deja cu toții atât de bine să cultive relații și să manipuleze?" s-a întrebat ea. Din fericire, reușise să le ascundă fără să o vadă Ellie, unul dintre puținele avantaje ale groaznicului ei obicei de a dormi până târziu. Gândul că Ellie ar fi putut afla de încurcătura aceea ridicolă o făcea să se înfioare. Dacă era ca Ellie să descopere neînțelegerea, voia să i-o spună chiar ea.

- Bună dimineața. În fața sălii de mese, pe un podium, stătea un băiat înalt, cu părul negru și ochelari rotunzi,

având pe umeri o mantie scurtă cu violet pe margine și emblema unui cerb. Eu sunt George Ogawa, șeful anului al treisprezecelea din casa Ivy. Sper că v-ați instalat foarte bine cu toții, a continuat el, zâmbindu-le tuturor cu o expresie charismatică pe care o exersase de multe ori în oglindă. Nu i-a ieșit prea grozav, și sala de mese a continuat să zumzăie de șoapte abia auzite. Cât timp voi, cei noi, vă veți acomoda cu materiile, în următoarele săptămâni, mi s-a cerut să vă aduc aminte că în curând veți avea oportunitatea de a vă alătura unui cerc sau unei echipe, o onoare căreia ar trebui să-i arătați respectul cuvenit. S-a oprit o clipă pentru a-și drege glasul, și Ellie a făcut un gest ca și cum ar fi trebuit să nu mai bată câmpii. Lottie a pufnit indignată spre ea, căci știa cât de prestigioase erau unele dintre cursurile extracurriculare de la Rosewood. Așadar, va fi în interesul vostru să alegeți cu chibzuință cum veți reprezenta cel mai bine Rosewood Hall. Vă mulțumesc și vă urez poftă bună.

George a coborât de pe podium și toți elevii au început să sporovăiască din nou cu entuziasm. Lottie auzea perfect cuvântul „prințesă" peste tot în jur și îi venea să-și bage capul într-o franzelă.

– Uite – Ellie a împins spre ea o tartă micuță cu mere pe o farfurioară roz –, am mâncat una de-asta ieri. Sunt foarte bune.

– O, nu pot. Sunt alergică la mere, a răspuns Lottie, împingând-o înapoi.

– Ești...?

Vocea lui Ellie s-a stins, iar ea aruncă o privire prin sală, care fusese atât de vie și de zgomotoasă în dimineața

anterioară, iar acum era plină doar de șușoteli și degete care arătau spre masa lor.

– Ăăă... de ce se holbează toată lumea la tine? a întrebat ea, luând din mijlocul mesei o pain au chocolat și mușcând zdravăn din ea.

Lottie era surprinsă de imunitatea totală a lui Ellie la toate bârfele. Chiar se întreba dacă nu cumva o necăjea din nou, când, de fapt, știa toată povestea.

– Tu chiar nu știi?

Cuvintele i-au ieșit pe un ton puțin mai aspru decât și-ar fi dorit, dar Ellie nu a părut să observe și a mai mușcat o dată din ștrudel.

– Suntem aici de numai două zile, a răspuns ea, înghițind și băgându-și în gură imediat și restul. Ce ai putut să faci tu să le stârnești interesul așa tare?

Vorbele lui Ellie au sunat mai mult ca o bălmăjeală pentru că avea gura plină, dar acele două cuvinte, „două zile", s-au auzit tare și limpede. Cum naiba reușise să creeze un asemenea haos în numai două zile? Lottie s-a gândit că ar trebui chiar să primească un premiu.

– Practic... a început Lottie. Ce mai conta dacă îi spunea acum? Mai bine să fi auzit de la ea, probabil că avea să i se pară totul hilar. Există zvonul ăsta ridicol...

Lottie s-a întrerupt brusc când Lola și Anastacia au apărut lângă ea. Anastacia arăta deja impecabil. Rochia ei roșie ecosez de la Conch era cumva mai curată și mai apretată decât oricare alta, iar părul ei era o perdea castanie, mătăsoasă și perfectă, căzându-i până la talie, în contrast deplin cu părul ciufulit după somn al lui Lottie. Văzând-o, Lottie

a vrut să fugă sus în camera ei și să-și pună o pungă de hârtie pe cap de rușine. Singurul lucru ciudat era că Anastacia purta din nou ochelari de soare. Ce voia să ascundă?

– NE PARE ATÂT DE RĂU!

Lola s-a lăsat în genunchi și s-a prefăcut că se ploconește cu umilință.

Anastacia și-a ridicat ochelarii de soare și și-a dat ochii peste cap. „Chiar și-a scos ochelarii de soare doar ca să-și dea ochii peste cap?"

– Crede-ne, nu am spus NIMĂNUI; habar n-avem cum s-a întâmplat asta!

Lola a rămas hotărâtă în genunchi, uitându-se în sus la Lottie ca un cățeluș. Toată lumea se holba acum la ele. Lola a băgat mâna în geantă și a scos o cutie.

– Bomboanele astea de ciocolată sunt pentru tine. Îmi pare atât de rău, Lottie. Îmi pare atât, atât de rău!

Buza de jos îi tremura ușor și părea gata să izbucnească în plâns.

Lottie s-a uitat lung la cutie. TOMPKINS – BOMBOANE DE CIOCOLATĂ CU CARAMEL. Lottie s-a certat în gând pentru că o clipă fusese încântată de bomboane. Cum putuse să scape într-atât totul de sub control?

– O, ridică-te, Lola, pentru numele lui Dumnezeu... ești ridicolă!

Accentul franțuzesc al Anastaciei s-a auzit foarte puternic în vreme ce o ridica pe Lola de jos.

– N-am spus nimănui, i-a zis ea lui Lottie, pe un ton serios. Crede-mă. Niciunul dintre noi. Chiar nu știm cum s-a întâmplat asta.

Anastacia era foarte serioasă, atât de serioasă, că nu și-a mai pus ochelarii de soare la loc, și Lottie a observat că ochii ei erau injectați, ca și cum nu dormise bine.

Brusc, amândouă și-au dat seama că era și Ellie acolo, mâncând ca și cum ar fi rontăit floricele și s-ar fi uitat la un spectacol.

– Cine e asta? a spus Anastacia, arătând spre Ellie fără să se uite, de fapt, la ea.

– E Ellie.

– Sunt Ellie.

Cele două voci s-au auzit la unison.

Anastacia a părut nemulțumită de acest răspuns.

– OK, a spus, dar CINE e?

Lottie a decis să ignore cât de nepoliticos sunase asta, de parcă toată lumea avea nevoie de permisiune pentru a se afla în prezența Anastaciei.

– E colega mea de cameră.

– Sunt colega ei de cameră.

Din nou au vorbit la unison. Lottie a trebuit să reziste tentației de a striga „a crăpat un drac", gândindu-se că nu era momentul potrivit.

– Vă rog, poate cineva să-mi explice și mie ce se întâmplă aici? a intervenit Ellie. Voi îmi cam distrugeți micul dejun, ceea ce în familia mea se pedepsește cu moartea.

Lottie i-a tras un picior pe sub masă lui Ellie, dar a trebuit să se chinuie să nu râdă.

– Ea nu știe? Toată lumea din școală știe, în afară de colega ta de cameră?

Anastacia părea gata să explodeze.

– Hei! Știu o mulțime de chestii, a răspuns Ellie, în vreme ce își băga în gură o bucățică de tartă cu mere. De pildă... știți că e alergică la mere?

– CE E? Lola a țipat neîncrezătoare. O, Doamne, e perfect! O prințesă care e alergică la mere! E ca și cum ai fi un personaj Disney!

Chicotelile Lolei au fost întrerupte de Ellie, care se înecase cu tarta. A dat repede peste cap paharul cu suc de portocale, încercând să-și recapete răsuflarea.

– *Ce?*

Lottie a avut deodată o senzație clară de déjà-vu.

– OK, devine plictisitor. Anastacia și-a dat iar ochii peste cap și s-a întors spre Ellie. Colega ta de cameră, Lottie Pumpkin, e, de fapt, prințesa Maradovei sub acoperire.

Ochii lui Ellie s-au făcut atât de mari, încât păreau să-i iasă din orbite.

– Lottie?

S-a întors spre ea întrebătoare, și deodată dinspre Ellie a radiat o energie intensă și ușor amenințătoare, care contrasta total cu dispoziția ei glumeață din urmă cu câteva minute. Intensitatea acestei schimbări i-a tăiat lui Lottie răsuflarea, și cuvintele i s-au oprit în gât.

– N-am... n-am putut să opresc zvonurile.

În clipa aceea, lui Lottie i-a venit să-și tragă o palmă, pentru că fusese așa neroadă.

– Parcă ai spus că ai venit cu bursă.

Acum, în vocea lui Ellie se simțea o răceală.

– Da... eu nu... adică... a încercat Lottie să răspundă, dar încă se bâlbâia.

Ellie s-a ridicat brusc de la masă și și-a împins farfuriile deoparte.

– Trebuie să plec, a spus ea pe un ton neprietenos și a ieșit repede și furioasă din sala de mese.

Inima lui Lottie bubuia. Asta fusese... neașteptat de exagerat.

Anastacia s-a întors din nou spre Lottie și a ridicat din umeri.

Lola a rânjit și a făcut cu mâna în urma lui Ellie.

– Pare drăguță! a remarcat ea.

Lottie s-a străduit să se țină tare toată ziua, rugându-se ca Ellie să apară la cursuri. O căutase peste tot: la bibliotecă, pe terenul de sport – verificase chiar și acel loc ascuns pe care îl găsise în Stratus. Ellie dispăruse. S-a întors la căminul Ivy la prânz ca să o caute, dar era clar că Ellie nu voia să fie găsită. Lottie spera că o să apară în cameră mai târziu, dar era și foarte agitată la gândul că se vor întâlni. Ellie îi spusese foarte clar ce credea ea despre toți elevii de la Rosewood care primeau totul pe tavă, și acum, din punctul ei de vedere, și Lottie era ca ei. Și nu doar ca ei, ci și o mare mincinoasă. Partea cea mai proastă era că asta nici nu era o minciună; ea chiar venise cu bursă și chiar muncise din răsputeri ca să intre acolo – dar nu știa cum avea să-i explice neînțelegerea. Și totuși, reacția lui Ellie părea prea de tot. De ce reacționase așa? Nu avea nicio noimă. Știa că avuseseră neînțelegerile lor, dar asta era pur și simplu... ciudat.

Lottie a mai aruncat o privire prin campus după ultima oră de curs, dar știa bine că trebuia să se întoarcă la cămin.

Când a intrat pe poartă, s-a întâlnit cu Eliza și a întrebat-o dacă o văzuse cumva pe Ellie.

– A, cred că a venit acum vreo oră. Zicea că nu se simte prea bine.

Lottie i-a mulțumit repede și a urcat grăbită. Se pregătea să deschidă ușa, când a simțit deodată un val de neliniște. „Și dacă Ellie chiar e furioasă din cauza asta? Poate că o cunoaște pe adevărata prințesă din Maradova?" Toate aceste posibilități s-au ivit în mintea ei, și și-a dat seama că nu vrea să deschidă ușa. A băgat mâna în geantă și a pipăit diadema, simțind că prezența ei permanentă acolo o liniștește. „Hai că poți", și-a spus ea. „Înfruntă-ți temerile." Lottie a deschis încet ușa și a văzut...

Nimic. Nu era nimeni acolo; camera era slab luminată, și nu o vedea pe Ellie nicăieri. Tocmai voia să se întoarcă și să plece în căutarea ei, când din spate a auzit o voce.

– Ești o mincinoasă.

Lottie a tresărit și, când s-a întors, a văzut că Ellie o așteptase după ușă. Părea furioasă. Avea părul în ochi, ceea ce-i făcea ochii să pară cufundați în umbră, iar pumnii îi erau strânși atât de tare, încât Lottie se temea că ar putea să-i dea sângele în palme.

Lottie s-a înfiorat.

– Poftim?

– Am spus... Ellie s-a asigurat că a închis ușa în spatele ei înainte de a repeta pe un ton și mai agresiv: Ești o mincinoasă!

Lottie era conștientă că nu putea să iasă din cameră decât trecând de Ellie.

– De... despre ce vorbești?

Lottie își dădea seama că începe să tremure, dar și-a impus să rămână calmă.

– Tu nu ești prințesa Maradovei! s-a răstit Ellie.

Broboane de sudoare au început să se ivească pe pielea lui Lottie. A simțit cum i se strânge stomacul și și-a simțit limba dintr-odată grea ca plumbul. Cum o putea convinge că nu era decât o mare neînțelegere?

– Ellie, lasă-mă să-ți explic... a zis Lottie cu vocea tremurândă, pe un ton ciudat de ascuțit.

Ellie s-a strâmbat și i-a aruncat un zâmbet superior, deloc amuzată.

– Știu că ai mințit, pentru că...

S-a oprit, s-a dus la patul ei și a început să scotocească în rucsac, aruncând violent afară diverse obiecte și bucăți de hârtie.

Lottie s-a gândit o clipă să se repeadă la ușă și să fugă acasă în Cornwall, dar, înainte să-și termine gândul, Ellie găsise obiectul pe care îl căuta și i l-a băgat lui Lottie sub nas. Era medalionul rombic cu cap de lup. Ellie l-a deschis și a scos la iveală o mică fotografie de familie: un rege și o regină, cu o fetiță lângă ei.

Lottie s-a făcut albă ca varul când și-a dat seama cine era fetița din fotografie. Lottie și-a întors din nou privirea spre Ellie, dar deja știa cum avea să-și încheie propoziția.

– Pentru că... a repetat Ellie, *eu* sunt prințesa Maradovei.

11

Tensiunea din cameră era atât de mare, încât Lottie era sigură că avea să se sufoce. În tăcerea stânjenitoare care se lăsase între cele două fete care se priveau fix nu se auzea decât ticăitul ușor al ceasului de deasupra ușii. Ellie o străfulgera cu privirea. Era cu adevărat furioasă, și Lottie simțea mânia intensă care radia dinspre ea – aceeași furtună pe care o simțise când o văzuse prima oară la poarta școlii. S-a forțat să spună ceva, orice, pentru a sparge tăcerea apăsătoare înainte de a le mistui pe amândouă.

– Am încercat să le spun că nu e adevărat.

Ellie a râs, fără amuzament.

– Ești așa de egoistă... incredibil.

Lottie a tresărit, ca și cum primise o palmă. Asta o duruse. Se mândrea că e bună, prietenoasă și săritoare. Egoismul era exact opusul firii sale. Și-a lăsat capul în jos, rușinată.

– Îmi pare așa de...

– Pun pariu că nici măcar o dată nu ți-a trecut prin minte cum s-ar simți adevărata prințesă, nu-i așa?

Nu putea s-o contrazică; nu se gândise la asta. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin minte că adevărata prințesă a Maradovei chiar ar fi putut să fie la Rosewood. Crezuse că nu era decât o poveste. Brusc, s-a simțit nemaipomenit de proastă, nu doar pentru că nu se gândise la asta, ci din

cauza ideii că ar fi putut vreodată să se dea drept o adevărată prințesă. Avea în stomac o senzație pe care nu o mai încercase niciodată, grea și rece, care urca încet spre piept și se oprea în gât. Era cu adevărat îngrozită. Faptul că nu lămurise imediat zvonul o făcea parțial responsabilă pentru răspândirea lui. S-a rugat ca asta să nu afecteze încercarea lui Ellie de a duce o viață normală.

Ellie o privea lung, dar Lottie nu reușea să găsească nicio cale de a îndrepta situația.

– Îmi pare rău. Am încercat să le spun că nu era adevărat, dar totul a scăpat de sub control.

Cumva, cuvintele sunau goale și inutile.

Ellie a oftat, cu o exasperare furioasă. A înșfăcat fotografia cu ea și cu băiatul misterios de pe noptieră și s-a prăbușit în pat, cu umerii aduși în față, ca o cochilie protectoare. Părul ciufulit îi acoperea fața în vreme ce se uita fix la fotografie. Lottie s-a întrebat dacă băiatul din poză era prietenul ei.

Ellie a oftat adânc și a pus fotografia la loc pe noptieră.

– N-o să spun nimănui că nu ești tu, a zis ea pe un ton hotărât.

Lottie era total nedumerită. Dacă Ellie spunea asta ca să o facă să se simtă mai bine, atunci trebuia să o oprească – nu putea face față unei vinovății atât de mari.

– Poți s-o faci. Știu că ar fi trebuit să fac un efort mai mare ca să îndrept neînțelegerea. Lottie s-a așezat și ea în pat, uitându-se la Ellie și simțindu-se curajoasă din nou. Poți să mă faci de râs cât vrei, o merit pe deplin.

– Nu, nu înțelegi, a răspuns Ellie. Nici măcar nu sunt supărată pe tine. Sunt supărată pe toată situația, dar... S-a uitat din nou la fotografie. De fapt, s-ar putea să fi fost un mare noroc.

Lottie a clipit încet, încercând să înțeleagă cum putea fi situația asta un lucru bun pentru amândouă.

– Poate... Ellie a făcut o pauză și a tras aer adânc în piept. Poate va fi mai bine dacă vom continua să pretindem că tu ești.

– *Ce?* Era imposibil să fi auzit bine. Ellie a răspuns cu obișnuitul ei zâmbet în colțul gurii, iar Lottie și-a revenit repede. Adică, asta vrei?

Gândul că va putea cu adevărat să pretindă că e prințesă semăna cu o poveste pe care o inventase ea când era mică.

Ceea ce a făcut-o pe Ellie să izbucnească în râs. Lottie începea să creadă că i se potrivea mai degrabă titlul de prințesă a tulburărilor de dispoziție.

Ellie și-a șters lacrimile din colțul ochilor și a răsuflat zgomotos.

– E așa de caraghios! Eu aș face *orice* să fiu în situația ta, Lottie. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să nu mai fiu prințesă... Și am ajuns în cameră cu o fată care are o obsesie pentru ele. A răsuflat prelung. Știi că toată viața mea, până s-ajung la Rosewood, am cunoscut doar douăzeci de persoane? Douăzeci!

Lui Lottie efectiv i-a căzut fața auzind asta.

– Uau! a făcut ea uluită. Cum e posibil?

Ellie și-a mușcat buza și a început să se joace cu medalionul.

– Eu sunt singura moștenitoare la tronul Maradovei, dar nu am vrut niciodată să fiu prezentată oficial sau să joc rolul prințesei perfecte, așa că... singura alternativă era să mă ascund în palat, până într-o bună zi, când aveam să fiu gata să-mi preiau rolul. Lottie asculta fascinată, cu inima strânsă de compătimire pentru fetița singuratică care fusese Ellie. Să nu mă înțelegi greșit. Uneori mă strecuram afară din palat, dar asta a dat naștere la unele zvonuri, așa că ai mei au trebuit să-mi interzică să mai plec. Așa că iată-mă, am cincisprezece ani și doar cei mai de încredere membri ai personalului casei regale maradovene știu cum arăt.

Ellie a rămas cu privirea în jos.

Lottie crezuse că viața ei se dovedise plină de încercări, dar cel puțin fusese liberă să facă propriile alegeri.

– Eu nu am nicio obsesie... pentru prințese, adică. Lottie a rostit cuvintele înainte să le gândească. Știu că probabil sună ca o copilărie, însă... Lottie s-a oprit, dar îi datora lui Ellie adevărul, dat fiind că ea îi împărtășise atât de multe... E vorba de mama mea. Vezi tu... mama mi-a dat o diademă înainte să moară... și m-a învățat o frază prostească pe care să mi-o spun ca să-mi amintesc să fiu ca o prințesă atunci când sunt îngrijorată sau speriată. Lottie era sigură că Ellie avea să râdă de ea, dar nu s-a putut opri. Îmi spun: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit." Și pe urmă totul îmi pare mai limpede și mă simt din nou bine...

Lottie a întors privirea, temându-se să vadă reacția de pe chipul lui Ellie la mantra ei copilărească.

– Nu e prostească, a spus Ellie pe un ton grav, surprinzând-o. Tu nu ești proastă, Lottie, tu ești foarte deșteaptă.

Lottie a ridicat privirea și a văzut-o pe Ellie uitându-se la ea cu toată sinceritatea. A simțit înțepătura lacrimilor în ochi. Nu își dăduse seama câtă nevoie avusese de o confirmare până să o primească.

– Mulțumesc, a spus ea încet.

Ellie i-a oferit un mic zâmbet liniștitor înainte de a se întinde din nou în pat. A început să deseneze cercuri în aer, cu un aer absent, apoi deodată s-a oprit și s-a întors din nou spre Lottie.

– Eleanor Prudence Wolfson, a spus ea liniștită. Ăsta e numele meu adevărat. Nu-l știu prea mulți.

Lottie a privit-o lung și atent, de parcă acum se întâlneau prima oară.

– Mă bucur să te cunosc, prințesă Wolfson.

Ellie i-a zâmbit larg, în mod clar amuzată să o audă pe Lottie folosindu-i titlul, dar apoi chipul ei a devenit din nou meditativ, și Lottie a așteptat cu răbdare să-i spună ce gândește.

– Ceea ce nu pot să înțeleg, a spus Ellie și apoi s-a oprit, frecându-și fruntea gânditoare, e cum de-a știut cineva că vin la Rosewood. Nici măcar directorului nu i-am spus cine sunt, de fapt.

Lottie nu a știut ce să-i răspundă. Se gândea doar că toată lumea știa totul aici; toți erau atât de bârfitori.

– Anastacia a zis că a auzit un zvon, dar habar n-am cum de știu și ceilalți sau de unde a pornit zvonul. Ea m-a asigurat că nu a spus nimănui.

– Ai încredere în ea?

Lottie a stat o clipă să se întrebe dacă avea într-adevăr încredere, dar și-a dat seama că nu prea îi venea să creadă ce spune.

– Mi-ar plăcea să am încredere în ea, dar nu știu cine altcineva ar fi putut duce vorba.

Ura să dea vina pe cineva, dar nu se putea gândi la altă explicație logică.

Ellie și-a mușcat buza, apoi și-a întors privirea spre tavan.

– Probabil că nu avem de ce să ne facem griji.

Dar ceva îi spunea că Ellie cu siguranță nu credea asta.

12

O dovadă clară că Lottie era foarte ocupată cu învățatul și îndreptarea notelor mai puțin decât bune la matematică a fost faptul că abia o săptămână mai târziu și-a adus aminte de acel mesaj amenințător din carte. Stătea cu Binah și Ellie în mica bibliotecă cu lambriuri de stejar din Stratus, care era deschisă și elevilor din Stratus, și celor din celelalte case care își făceau permis. Mai era foarte puțin până la ora stingerii, nouă și jumătate, și Lottie scria prima ei scrisoare pentru Ollie. Cei mai mulți elevi erau încă entuziasmați că Lottie era prințesa secretă a Maradovei, așa că tihnita bibliotecă Stratus era un refugiu plăcut din calea tuturor șușotelilor.

Dragă Ollie (poznașul din St Ives),

Cutia mea poștală este foarte la îndemână, așa că aștept o mulțime de scrisori de la tine și mama ta, te rog. Adresa este Ivy, camera 221A, Rosewood Hall, Oxfordshire.

O să mori de râs când o să auzi în ce belea m-am băgat. Îți promit să-ți spun totul când vin acasă de Crăciun. Strânge-l în brațe pe cățelul tău din partea mea și nu uita să-i spui mamei tale că mă descurc foarte bine aici.

Mi-e foarte dor de tine,
Lottie

P.S. Poți să te servești din rezerva mea de ciocolată ascunsă sub dușumeaua din camera mea, dar numai dacă verifici ce face Beady pe-acolo.

– Puternicul rechin enervant înoată în adâncurile sărate. Lottie a ridicat privirea din scrisoare și a văzut-o pe Binah aplecată peste umărul lui Ellie, amândouă uitându-se cu atenție la numerele de pe hârtie. Așa o țin eu minte, a explicat Binah.

Ellie a râs la ciudata afirmație a lui Binah.

– Probabil, a spus Ellie, frecându-și bărbia în vreme ce scria un alt număr pe hârtie. Eu întotdeauna am ținut minte ordinea operațiilor ca PREÎÎAS[1]. Nu mi-am bătut niciodată capul cu șmecherii.

– Nu e o șmecherie! a protestat indignată Binah. E mnemonică matematică.

Ellie i-a aruncat lui Binah o privire amuzată, care le-a făcut pe amândouă să chicotească. Se împrieteniseră repede, legate de aceeași pasiune pentru enigme, mai ales pentru cele legate de cifre. Deși de cele mai multe ori Lottie nu înțelegea despre ce vorbeau ele două, îi plăcea să le privească entuziasmându-se când rezolvau exerciții.

Binah s-a bosumflat și a băgat mâna în rucsac.

– Ellie, nu ai voie să mă mai necăjești până nu-mi descifrezi codul.

---

[1] Paranteze, ridicări la putere, extragerea radicalilor, împărțiri și înmulțiri, adunări și scăderi (n.tr.)

A pus pe masă o bucată de hârtie plină de ecuații complexe. Lottie a urmărit fascinată cum aerul îngâmfat al lui Ellie dispare.

```
X1= .92*X12
X2=(X1+4)/3
X3=(X1+1)/2
X4=X3
X5=(3/4)X3
X6=(X8-X9)^2
X7=(X1+X10)-X3*X4/X5
X8= X9-1
X9=(X4+X5)
X10=rădăcină pătrată(X5)+rădăcină pătrată(X12)+ 2i^2
X11= X1-X2+X3-X4+X5-X6-X7+X8-X9+2*X10
X12=((X4-X3)-5)^2
```

Lottie nu mai văzuse niciodată ceva așa de încurcat. Nici nu știa de unde s-o ia ca să rezolve ecuații atât de complicate.

– Am făcut problema asta special pentru tine, Ellie, și mai am ceva pentru amândouă.

Binah a băgat din nou mâna în rucsac și a scos pe masă două cutii albastre din piele, cu un luciu rece, irizant. Ellie s-a repezit imediat să o deschidă pe a ei.

– Nț, nț! a făcut Binah și a tras cutia departe de Ellie. Niciuna dintre voi nu are voie să-și deschidă cutia până când Ellie nu rezolvă enigma.

Auzind asta, Ellie s-a bosumflat indignată.

- Mă rog, ați *putea*, a adăugat Binah, dar ar fi inutil, pentru că nu ar avea niciun sens dacă nu ați descifrat mesajul.

Lottie a fost ușurată să vadă că și Ellie părea la fel de nedumerită ca ea.

- Mesaj? a întrebat Lottie uimită.

Binah i-a zâmbit cu subînțeles.

- Da, mesajul codificat din problema asta.

Ellie și Lottie s-au uitat din nou una la alta.

- Cum ar trebui să decodific mesajul? a întrebat Ellie, încruntată.

- O să găsești tu o modalitate, a răspuns Binah chicotind ușor, încântată de fețele lor uluite. A, și încă ceva. Știu cât de mult îți plac basmele, Lottie, așa că...

A scos din rucsac o carte frumoasă, cu coperți roșii, cartonate. Pe copertă se vedea un cap mare de lup, iar deasupra lui scria cu litere mari, aurii: SCUFIȚA ROȘIE.

Lottie a scos un icnet și, în aceeași clipă, în minte i-a venit „darul" primit în prima zi: *Compania lupilor*.

Binah s-a uitat nedumerită la fața lui Lottie.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, nu, absolut nimic! E superbă... Mulțumesc mult.

Brusc, Lottie a simțit o dorință disperată să se întoarcă în camera lor și să-i arate lui Ellie mesajul sinistru. A luat cartea și i-a aruncat lui Binah un zâmbet liniștitor.

- Tocmai mi-am dat seama că e aproape ora stingerii. Ar trebui să plecăm, altfel dăm de bucluc.

Nu era propriu-zis o minciună. Lottie chiar era îngrozită să nu încalce vreo regulă, mai ales după mica lor întâlnire

cu profesoara Devine. Nu credea că ar mai fi fost și a doua oară la fel de indulgentă.

Binah a dat din cap, dar fața lui Ellie a rămas sceptică, așa că Lottie i-a aruncat o privire rapidă, prin care îi spunea că o să-i explice totul când ajung în cameră. Și-au luat rămas-bun, și, imediat ce Binah s-a îndepărtat, Ellie s-a întors spre Lottie cu o sprânceană ridicată.

– Ce-i așa de urgent? a întrebat ea, încercând să-și ascundă curiozitatea din voce.

Lottie a tras adânc aer în piept înainte să vorbească.

– Ellie... a început ea, neliniștită de felul în care avea să reacționeze aceasta. Trebuie să-ți arăt ceva.

– Ai primit asta în *prima noapte*? Și nu te-ai gândit să spui nimic! A trecut o săptămână întreagă!

Vocea lui Ellie s-a auzit ca un țipăt cu buzele strânse în vreme ce citea cuvintele scrise cu auriu pe interiorul coperții.

Lottie a întors privirea rușinată.

– Păi... mă cam temeam că ai fi putut s-o pui acolo chiar tu.

Ellie și-a înăbușit un hohot de râs, și Lottie s-a corectat repede:

– Doar la început... pentru că păreai așa de țâfnoasă... și... asta a fost înainte să știu că ești, știi tu.... prințesă.

Ellie s-a oprit din râs și și-a răsfrânt buza de jos, meditând, semn că era de acord.

– Cine a făcut-o încerca, în mod clar, să te intimideze... adică pe mine... vreau să spun, pe prințesă, ca să reacționeze

în vreun fel. A fost un experiment. Trebuie să aflăm cine a făcut asta, a zis ea brusc, închizând cartea cu un bufnet sonor. Oricine ar fi. Probabil că aceeași persoană e responsabilă și pentru răspândirea zvonului în toată școala.

Lottie a dat din cap; și ea gândise la fel. Au rămas amândouă așezate pe jos și au început să se gândească la posibili suspecți care să le fi lăsat cartea, până când au alcătuit o listă de cincisprezece nume. Toți cei trei șefi de an și cei șase elevi de serviciu din anii al unsprezecelea, al doisprezecelea și al treisprezecelea de la Ivy, căci toți aveau acces în tot căminul fără să stârnească bănuieli. Apoi cei pe care Lottie îi cunoscuse în prima zi, care înțeleseseră că ea venea din altă țară: Raphael, Saskia, Lola, Micky, Binah și Anastacia.

– Păi, cu siguranță nu pot fi Lola sau Micky, pentru că ei nu au știut înainte să le spună Anastacia, a zis Lottie, iar Saskia m-a cunoscut abia înainte de focul de artificii, și nici șefa anului al unsprezecelea din casa Conch n-ar fi putut să intre neobservată.

Ellie a dat din cap, fără a fi foarte atentă, în timp ce răsfoia din nou *Compania lupilor*.

– Ellie?

– E o carte de la bibliotecă, a spus ea pe un ton hotărât.

– E... ce?

Ellie i-a întins cartea, și Lottie a deschis-o la coperta a treia, unde a văzut urmele suportului pentru fișa de cititor, care fusese rupt.

– Ellie! a exclamat ea entuziastă. Ești un geniu! Tot ce trebuie să facem e să aflăm care dintre elevi a fost la bibliotecă în prima zi.

A luat-o în brațe pe Ellie și a strâns-o tare.

Ellie a bătut-o ușor pe spate, în mod clar neobișnuită cu asemenea demonstrații bruște de afecțiune.

Lottie s-a tras repede în spate, cu obrajii îmbujorați, simțindu-se stânjenită.

– Bun, oricum, putem face asta mâine dis-de-dimineață, a spus ea.

– Mâine? a exclamat Ellie, și pe față i-a apărut un zâmbet poznaș. În niciun caz n-am de gând să aștept atât.

– Dar e trecut de ora stingerii, a protestat Lottie confuză.

Zâmbetul lui Ellie a devenit un rânjet larg, care îi dezvelea dinții ca unui animal sălbatic.

– De-asta s-a inventat ieșirea pe furiș! a răspuns ea.

13

Lui Lottie nu-i venea să creadă că făcea asta. Întotdeauna se mândrise cu faptul că era un adevărat model de bună purtare. Nu avusese niciodată vreo observație în carnetul ei de note sau orice altceva care să semene cu o pedeapsă pentru purtare necorespunzătoare, și totuși iat-o îmbrăcată într-un tricou și o pereche de blugi negri, pe care le împrumutase de la Ellie, coborând pe o latură a balconului pentru a se strecura în bibliotecă. Lottie protestase, dar Ellie declarase că ea se ducea oricum, indiferent dacă Lottie venea sau nu.

– Și uită-te la toată iedera aia de pe zid, spusese Ellie, practic, ne imploră să ieșim pe furiș!

Așa că Lottie s-a trezit din nou făcând ceva care nu-i stătea absolut deloc în fire, copleșită de o emoție anume care i se părea străină și, în același timp, familiară.

După ora stingerii, luminile din afara căminului erau mai slabe, dar luna plină lumina totul în jur, făcându-le să se simtă expuse pe alee. Știau că bodyguarzii campusului stăteau de pază la poartă, așa că trebuiau să găsească o modalitate de a-i ocoli.

– Am putea să o luăm prin spate, prin pădure, pe sub pod și să ieșim înapoi spre intrarea principală? a șoptit Ellie.

Lottie a scuturat din cap. În mod clar și intrarea principală avea să fie păzită, și, dacă făceau asta, era decisă să *nu* fie prinse. Cu siguranță profesoara Devine nu avea să le ierte o asemenea abatere.

– Nu, o să mergem prin pădure, a spus ea. În minte i-a apărut harta școlii, cu tunelul secret pe care îl descoperise în prima zi prin norul de sclipici, și s-a întrebat dacă tunelul ar putea duce spre pod. S-ar putea să știu o intrare secretă în școală.

Ellie a privit-o sincer șocată, apoi i-a aruncat zâmbetul ei din colțul gurii, care o făcea pe Lottie să se simtă ca un cățeluș mândru de sine.

– Chiar îți place să mă surprinzi, a remarcat ea cu un râs înăbușit.

Lottie s-a înroșit la acest compliment și a pornit repede înainte, făcându-i semn să o urmeze, în vreme ce îi povestea despre tunelul pe care îl descoperise. S-au ascuns în tufișuri și s-au târât până într-un loc deschis, de unde s-au îndreptat spre pădure. Lottie nu se gândise cât de deasă avea să pară pădurea noaptea, și brusc gândurile ei au început să se îndrepte spre vârcolaci și fantome. Pădurea Rose era, în general, sălbatică, fără poteci pe care s-o apuce, așa că au trebuit să rămână destul de aproape de școală pentru a nu se rătăci, și totodată suficient de departe pentru a nu fi prinse. Ellie pășea fără teamă peste mușchi și rădăcinile ieșite din pământ ale stejarilor, de parcă nu era decât o plimbare prin parc. S-a auzit un lătrat în depărtare, făcând-o pe Lottie să tresară și să o apuce pe Ellie de braț.

– E doar un cerb, a liniștit-o Ellie, încercând să-și înăbușe râsul.

Lui Lottie nu i se părea amuzant și a trebuit să-și ia inima-n dinți pentru a-i da drumul.

Le-a luat mai bine de zece minute ca să ajungă la râu și la pod, unde solul devenea moale. Zgomotul apei le oferea

libertatea de a vorbi mai mult, dar era mult prea întuneric pentru a vedea fără lanternă pe unde merg, și Lottie se temea că ar putea să facă un pas greșit și să se trezească în râu. Au început să pipăie pe jos de-a lungul malului, mânjindu-se de noroi și căutând orice indiciu care ar fi putut semnala o deschidere. Nu era nimic acolo în afară de mâl. O adusese pe Ellie la un șanț plin de noroi, în întuneric, unde probabil că aveau să fie prinse și să aibă atâtea necazuri, încât planul lui Ellie cu prințesa sub acoperire avea să fie distrus.

Lui Lottie i-a venit brusc o idee. „Dedesubt!" și-a spus ea entuziasmată.

– Ellie, nu e pe marginea canalului... s-ar putea să fie sub noi, a șoptit ea agitată.

Ellie nu a trebuit convinsă, căci s-a îndreptat direct spre apă de-a bușilea, ca un animal sălbatic, căutând o deschidere. Lottie a încremenit, șocată de câtă încredere avea Ellie în teoria ei cu tunelul. Înainte să apuce să protesteze, Ellie a dispărut sub apă.

– Ellie!

Lottie a încercat să nu facă zgomot, dar nu și-a putut împiedica țipătul ascuțit. Înainte să-și dea seama ce face, s-a repezit în râu după Ellie, înaintând cu greu prin apa rece în căutarea ei. Ceva a apucat-o de picior și a simțit cum i se oprește inima. A deschis gura să țipe, când Ellie i-a apărut în față, punându-i repede mâna la gură.

– Eu sunt!

Ellie era udă complet, și din păr i se scurgea apă. Inima lui Lottie bătea nebunește în vreme ce o privea, cu răsuflarea ei caldă în palma lui Ellie. Ellie a rânjit, și dinții i-au

strălucit în lumina lunii precum colții unui lup. A tras-o încet prin apă și i-a făcut un semn în jos, continuând să zâmbească. Lottie s-a uitat în locul spre care îi arăta Ellie. Scânteietor în lumina lunii, acolo se afla un mâner mic de metal care lucea chiar la suprafața apei. S-au privit o clipă, apoi s-au aplecat amândouă și au tras de mâner. S-a deschis mult mai ușor decât își închipuise Lottie, dar au trebuit să se miște repede, ca să nu intre prea multă apă în tunel.

– Uau! a exclamat Ellie. Bravo, prințesico!

Lottie și-a simțit tot corpul încălzit, dar nu a avut timp să se gândească la laudă, căci Ellie a coborât imediat în tunel.

– Ellie! a strigat Lottie.

Habar nu aveau cât de adânc era, și era imposibil să vadă ce se afla acolo jos.

– Coboară, te prind eu, a strigat vocea înăbușită de sub ea.

Lottie stătea tremurând lângă chepeng, cu inima bătându-i încă nebunește. S-a mai uitat o dată înapoi la pădure, întrebându-se cum naiba ajunsese acolo și dându-și seama că nu mai exista cale de întoarcere.

„Așadar, în vizuina de iepure."

S-a lăsat în jos în tunel, fără să-i pese că era complet udă. Două brațe i-au cuprins mijlocul și au ajutat-o să coboare. Nu era atât de adânc cum crezuse și a putut întinde mâna ca să închidă chepengul, în vreme ce Ellie o ținea în brațe. Lottie de-abia deslușea ceva în întuneric, singura lumină venind prin spațiul îngust de deasupra chepengului. Ellie a luat-o de mână; Lottie a simțit cum tot corpul îi e cuprins de căldură și brusc a devenit inexplicabil de agitată. Ellie s-a aplecat spre ea, atingându-i cu răsuflarea obrazul.

– OK! a șoptit ea. Spre bibliotecă!

Au înaintat cu atenție și hotărâre prin tunel, ușurate să vadă că urca, și, în cele din urmă, au ajuns la dulapul cu materiale de pictură. Din fericire, Lottie uitase să tragă comoda la loc peste chepeng, așa că au putut intra în școală. S-au strecurat în tăcere pe coridoare, fiecare pas pe pardoseala de piatră părând să răsune mult prea tare. Lottie aproape că se așteptase să mai fie profesori prin școală, dat fiind că era doar miezul nopții, dar nu se vedea nimeni. Acele coridoare pustii noaptea aveau cu siguranță ceva sinistru, și nu putea să nu-și imagineze că personajele din uriașele portrete de pe pereți o urmăreau cu privirea.

Au trebuit să ocolească pe coridor pentru a evita intrarea în zona Stratus, unde, cu siguranță, se aflau paznici. Odată ieșite din clădirea principală, au traversat curtea interioară și au sărit gardul viu spre partea din spate a clădirii, unde se afla biblioteca. Era încuiată. Nu puteau să intre cu legitimațiile lor de elev fără să se dea de gol că ieșiseră pe furiș din căminul lor. Rosewood Hall ținea evidența tuturor elevilor care intrau în bibliotecă și la ce oră.

Lui Lottie i s-a ivit în minte un alt gând. Oare chiar voia să știe cine luase cartea de la bibliotecă? Se înțelegea bine cu toată lumea și începea să se simtă ca acasă la Rosewood. Deși copiii încă bârfeau și șușoteau, nu simțea că s-ar afla în pericol. Așa că poate cine lăsase'darul nu avusese niciun gând rău.

Înainte să-i spună și lui Ellie, a văzut-o cu uimire cum forțează geamul ușii, bagă mâna și deschide ușa pe dinăuntru. În mod clar, Ellie avea experiență cu furișatul nu doar afară, ci și înăuntru. Poate că următorul lucru pe care avea

să-l descopere despre ea ar fi fost că avea la dispoziție un asasin profesionist.

– Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta, a murmurat Lottie neîncrezătoare în vreme ce intrau.

Dar Ellie doar i-a zâmbit poznaș. Fișele se aflau în biroul de la etaj, un dom impecabil, decorat cu cristal, de unde se putea vedea întreaga clădire. Era administrat de un bărbat mărunțel pe nume Clark. Ținea fișele atât de bine organizate, încât era ușor să afle ceea ce căutau: o evidență meticuloasă și exactă a cui și când împrumutase o carte.

– Am găsit! a spus Ellie, cu limba scoasă de concentrare în vreme ce frunzărea cu atenție dosarul cărții.

Lottie a simțit cum bătăile inimii i se accelerează din nou. Nu voia să știe.

– Trebuie să vezi asta, a spus Ellie, nereușind să-și ascundă satisfacția.

Erau doar câteva nume pentru prima zi de școală, și numai trei pe care le-au recunoscut. Scrise clar pe hârtie, de mâna celor trei:

Binah Fae
Raphael Wilcox
Anastacia Alcroft

14

Lottie s-a rugat o noapte întreagă de Ellie ca s-o convingă să nu abordeze încă pe nimeni de pe lista de la bibliotecă. Nu puteau presupune nimic: nu erau suficiente dovezi, și nu voia să riște să supere pe nimeni pentru o simplă bănuială.

– E mai bine să ținem minte și să vedem ce mai descoperim, a insistat Lottie.

Ellie acceptase, dar, în mod clar, se convinsese că Anastacia era dușmanul ei – și mai avea puțin și ceda nervos.

A doua zi a fost îngrozitor de cald. Vremea rămăsese însorită și uscată, făcând aerul să pară lipicios, și în atmosfera sufocantă se simțea o tensiune mare, de parcă cerul ar fi putut să explodeze în orice moment. Deși majoritatea orelor de la Rosewood Hall se desfășurau pe companii, existau câteva excepții, și una dintre ele erau orele de sport, la care participau toți elevii din an. Ar fi trebuit să fie o ocazie grozavă ca toată lumea să se cunoască mai bine, dar, așa cum Lottie avea să descopere curând, casa Ivy și casa Conch *nu* jucau bine împreună – mai ales când Ellie și Anastacia se aflau în echipe rivale.

– Anastacia, Ellie, a strigat profesoara Bolter. Veniți, vă rog, în față, în calitate de căpitani, să vă alegeți echipele? Mulțumesc.

Ellie și Anastacia s-au privit urât, cu o asemenea intensitate, încât Lottie și-a imaginat că între ele sar scântei. Și-au luat privirile fioroase una de la cealaltă și s-au așezat la marginea terenului, gata să-și formeze echipele de lacrosse. Pentru Anastacia, sportul avea legătură cu mândria casei Conch, în vreme ce pentru Ellie era ceva personal. Nu numai că era foarte competitivă, dar își găsise un adversar bun în Anastacia.

– Anastacia, tu alegi prima! a strigat profesoara Bolter din cealaltă parte a terenului.

Nu era o coincidență că întotdeauna casa Conch alegea prima; profesoara Bolter era administratoarea ei și era total diferită de toți profesorii de sport pe care îi cunoscuse Lottie până atunci. Era înfricoșătoare, într-un fel care impunea respect. În același timp, tot ea administra și grajdurile și se mișca într-un fel calm și elegant, de parcă ar fi evoluat în manej. Era de departe cel mai de temut profesor din școală, și Lottie nu-și putea imagina că vreun copil ar fi putut să se poarte urât la orele ei.

– Raphael, a spus Anastacia, așa cum era de așteptat.

„Iar începe", s-a gândit Lottie. Anastacia avea să aleagă doar elevi de la Conch, iar Ellie, doar elevi de la Ivy, apoi amândouă aveau să ia și câțiva de la Stratus, care chiar nu puneau preț pe aiurelile astea cu competiția. Lottie aproape că îi invidia, uneori dorindu-și să-și poată arunca toate obiectele violete și să intre în lumea galbenă, plăcută și blândă a celor de la Stratus, ca să nu mai trebuiască să-și facă griji din cauza acestei rivalități prostești.

Raphael s-a îndreptat agale spre Anastacia, făcându-i cu ochiul lui Ellie când a trecut pe lângă ea, iar Ellie și-a dat ochii peste cap.

– Binah, a strigat Ellie.

Lottie nu a fost surprinsă de această alegere. Ellie se declarase ferm convinsă că Binah, una dintre puținele prietene pe care reușise să și le facă, n-ar fi putut să fie vinovatul. Sigur, pe lângă faptul că Binah era o sportivă remarcabilă.

Lottie și-a spus din nou că Binah era singura elevă căreia i se oferise un loc în toate cele trei case, așa că era normal să fie bună la toate. Lottie a fost cea de-a doua strigată de Ellie, ceea ce era total nemeritat, căci era îngrozitor de slabă la sport, iar lacrosse-ul, mai ales, o nedumerea total.

– OK. Săptămâna asta vom *câștiga*! și-a încurajat Ellie echipa. După ce i-a ales pe toți, i-a adunat ca să le țină un discurs de încurajare. Cred în voi, ceea ce, Lottie – s-a uitat la ea, și a devenit surprinzător de serioasă –, e valabil și pentru tine. Lottie a oftat în sinea ei. De obicei stătea departe de jocurile de echipă, făcând mai mult rău decât bine dacă încerca să ajute în vreun fel. Nu mai fusese niciodată la o școală unde exercițiul fizic să fie luat atât de în serios. Acum, poate că fetele și băieții de la Conch par mai solizi și mai înfricoșători, și știu că patru dintre ei sunt în echipa școlii, dar eu cred că, dacă o s-avem atitudinea asta de fraieri, sigur o să câștigăm meciul ăsta. În privința discursurilor motivaționale, se părea că Ellie nu era chiar cea mai bună, ironia tinzând să-i cam pună bețe în roate. Haideți, să-i dăm drumul!

- Cu inima și mândria unui rege[1], a adăugat Binah în șoaptă, puțin batjocoritor.

Măcar era un citat pe care, de data asta, Lottie chiar îl înțelegea.

Profesoara Bolter a fluierat, și primul joc a început. Lottie a rămas hotărâtă deoparte, în vreme ce crosele se loveau cu violență unele de altele.

„Cum îi poate plăcea cuiva un joc atât de violent?"

Anastacia nu depunea prea mare efort, prinzând mingea în plasa de la crosa ei, deposedând echipa Ivy. Raphael părea să se amuze și mai tare necăjind-o pe Ellie, folosindu-se de orice ocazie pentru a-i tăia calea. Privindu-i tacticile îndoielnice, era din ce în ce mai ușor să-ți dai seama că Raphael nu putea fi de încredere.

Lottie a oftat privindu-i, simțindu-se complet ridicolă în vreme ce umbla de colo colo pe teren, evitând cu orice preț să joace.

Se apropia sfârșitul orei, și cei mai mulți copii gâfâiau transpirați, cu excepția Anastaciei, care părea complet neafectată. Binah și Ellie marcaseră majoritatea golurilor, dar scorul era egal, 4 - 4, și, pentru că mai rămăseseră doar cinci minute din joc, nu părea posibil ca vreuna dintre echipe să învingă.

Lottie se pregătea să revină în poziție pentru următorul fluier, când Ellie a apucat-o din spate de braț.

---

[1] „Am corpul unei femei plăpânde și nevolnice, dar am inima și mândria unui rege." Din discursul ținut de regina Elisabeta I, pe 9 august 1588, armatelor reunite la Tilbury, în Essex, în așteptarea invaziei spaniole (n.tr.)

– Lottie, ascultă-mă o clipă! Ellie avea o expresie de rară sinceritate. Știu că tu crezi că ești inutilă, dar eu chiar sunt convinsă că, dacă încerci, vei fi uimită de ce poți face. Ellie a strâns-o ușor de braț. Fii de neoprit!

Înainte ca Lottie să poată răspunde ceva, Ellie i-a făcut cu ochiul și a alergat înapoi la locul ei.

S-a auzit fluierul, și jocul s-a reluat. Binah a reușit să oprească mingea de la un băiat Stratus din cealaltă echipă și i-a trimis-o lui Ellie, care a prins-o ușor. În aceeași clipă, a fost înconjurată de echipa adversă. S-a uitat în jur, căutând pe cineva căruia să i-o paseze, dar nu era nimeni. Nimeni, cu excepția lui... Lottie. S-a întors spre ea și a luat poziția de aruncare a mingii.

„Nu, nu, nu! Nu face asta, Ellie!"

O simțea pe Ellie zâmbindu-i cu zâmbetul ăla al ei din colțul gurii, după care, bineînțeles, aceasta a aruncat mingea în direcția ei.

Mingea a zburat spre ea, vâjâind în vreme ce despica aerul ca o viespe furioasă care avea de gând să o înțepe.

„O să mă lovească în cap", și-a spus ea, acceptând situația resemnată.

Lumea a părut că începe să se miște cu încetinitorul. Mingea se apropia tot mai mult și nu avea cum s-o oprească. A ridicat crosa într-o ultimă încercare disperată de a o împiedica să o izbească și...

A prins-o. Lottie a rămas o clipă complet năucită, holbându-se la mingea pe care o avea în plasă. Chiar reușise, chiar o prinsese.

– AM REUȘIT! a strigat ea, țopăind încântată.

– Ai grijă! s-a auzit vocea unui băiat de pe teren.

A ridicat privirea și a văzut-o pe Anastacia repezindu-se spre ea, cu privirea rece și calculată, fără să pară nici pe departe agitată și încinsă când și-a ridicat crosa, gata să o trântească pe Lottie la pământ și să recupereze mingea. Lottie și-a acceptat cu gravitate soarta, și momentul ei de mândrie s-a stins brusc atunci când și-a dat seama că, bineînțeles, nu avea cum să ajungă la plasă.

– *BRIKTAH!* a țipat Ellie și a lovit tare bățul Anastaciei cu al ei, iar un pocnet puternic a răsunat pe tot terenul.

Lottie habar n-avea ce însemna strigătul lui Ellie, dar intenția din spatele lui era clară.

Cu ochi furioși, Ellie a privit-o fix pe Anastacia, blocându-i drumul spre Lottie. Anastacia și-a mutat greutatea pe piciorul stâng și a pivotat cu grație, trăgându-și bățul și pregătindu-se să-l lase jos din nou, dar Ellie s-a dovedit mult mai rapidă. S-a răsucit și a prins din nou crosa Anastaciei în mișcare, toate aceste gesturi părând un dans furios și ciudat.

– Lottie, *fugi*! a strigat Ellie.

Lottie a revenit repede cu picioarele pe pământ și, adunându-și toată forța și hotărârea, a luat-o la goană spre poartă cât de repede a putut. Ellie avea încredere în ea. Ellie credea că ea putea face asta, și Lottie nu voia s-o dezamăgească. Cu coada ochiului, i-a văzut pe Raphael și pe o fată de la Stratus îndreptându-se spre ea din cele două laturi.

„Aleargă, aleargă!"

Era imposibil să ajungă până la poartă, cei doi fugeau prea repede, trebuia să riște și să arunce mingea de la distanță, dar

băiatul Conch uriaș din poartă cu siguranță avea s-o prindă dacă nu se apropia destul. Inima îi bătea nebunește, dar poarta era suficient de aproape acum ca să riște. Raphael era la doar câțiva pași de ea, încă puțin și... Brusc, într-un moment de hotărâre, a imitat mișcarea pe care o văzuse la Anastacia mai devreme, schimbându-și direcția spre stânga și apoi pivotând înapoi prin spatele lui Raphael, ajungând în cealaltă parte a lui. Nu era deloc la fel de grațioasă ca Anastacia, dar a funcționat, și Lottie s-a trezit în cealaltă parte a lui Raphael, văzând perfect poarta în fața ei.

– HAIDE, LOTTIE! a auzit-o pe Ellie țipând din celălalt capăt al terenului.

Și-a adunat toată voința și a scos un strigăt furios de război în vreme ce arunca mingea cât de tare putea spre poartă. Mingea a țâșnit din crosă, străpungând aerul și arzând ca o cometă în drumul ei. Toată lumea a amuțit, privind uluită mingea care zbura șuierând. Portarul de la Conch nu putea face nimic; mingea se mișca prea repede și cu o forță mult prea mare.

Era de neoprit.

A lovit poarta cu atâta putere, încât a găurit plasa și a trecut mai departe, până când, în cele din urmă, s-a rostogolit pe pământ și s-a oprit.

Lottie și-a scos casca și s-a întors să-și privească echipa, cu părul căzându-i pe umeri în șuvițe umede de nădușeală.

– AM REUȘIT! a strigat, ridicându-și casca în aer victorioasă și zâmbindu-i larg lui Ellie.

Ambele echipe și profesoara Bolter au privit-o șocate o clipă, apoi Ellie și-a înălțat crosa în aer și a scos un strigăt

de victorie, iar sunetul a răsunat ca un urlet de lup. Restul echipei a urmat-o și a început să ovaționeze. Chiar și câțiva membri ai echipei adverse au aplaudat în semn de admirație.

Ellie și-a scos casca, și-a aruncat crosa și a luat-o la fugă pe teren, spre Lottie. A apucat-o de mijloc și a învârtit-o, continuând să urle.

Lottie râdea încontinuu în vreme ce se rotea, simțindu-se în extaz. Ellie a pus-o încet jos și i-a șoptit la ureche:

– Știam că poți, prințesico.

Lottie s-a înroșit și și-a lăsat privirea în jos, simțind o căldură cu care soarele nu avea nimic de-a face.

În aer s-a auzit un fluier, făcându-i pe toți să se oprească și să se întoarcă spre profesoara Bolter.

– Felicitări, domnișoară, echipa ta câștigă meciul.

Toată lumea a început din nou să ovaționeze, cu excepția Anastaciei, care scrâșnea vizibil din dinți, arătându-se mai nervoasă decât o făcuse, probabil, în toată viața ei.

Doamna Bolter a ridicat o mână pentru a-i reduce la tăcere.

– Miss Wolf, Miss Pumpkin, Miss Alcroft, vă rog să veniți după oră în cabinetul meu, a spus ea pe un ton sever.

Lottie a înghițit în sec. Nu știa ce făcuseră, dar nu putea să fie nimic bun.

Ellie, Anastacia și Lottie stăteau aliniate în fața biroului doamnei Bolter. Cabinetul ei era un amestec eclectic minunat de superbe ornamente africane tradiționale și trofee și medalii de toate formele și dimensiunile. Avea un birou

mare, făcut din lemn de mahon închis la culoare și sculptat cu un model alambicat de vițe spiralate. În acest decor, prezența ei căpăta proporții uriașe.

– Aș prefera ca, pe viitor, să nu mai transformați orele mele de sport într-un duel, Miss Alcroft, Miss Wolf.

Ellie a deschis gura să protesteze, dar Lottie a ciupit-o repede, înainte să apuce să zică ceva, alegându-se cu o privire urâtă.

– Dar – doamna Bolter s-a întors de la biroul ei și a început să admire unul dintre trofeele de pe raft, înlăturând un fir de praf inexistent – amândouă ați dovedit o rezistență, o agilitate și o siguranță extraordinare. Știu că în curând vă veți putea alege activitățile extracurriculare...

– Îmi pare rău, doamnă Bolter, dar eu nu vreau absolut deloc să intru în echipa de lacrosse, a spus Ellie răspicat, întrerupând-o.

– A, nu, nu vreau ca voi două să fiți în echipa de lacrosse. Doamna Bolter a zâmbit ușor, întinzând o hârtie pe care o luase de pe birou. Vreau să deveniți scrimere. Vreau să intrați în echipa de scrimă.

Lottie era sigură că degetele Anastaciei tresăriseră, dar, în afară de asta, nu a mai dat niciun semn că ar fi fost încântată.

– Noi oferim foarte rar un loc în echipa de scrimă. A face parte dintre spadasinii de la Rosewood constituie o imensă onoare, așa că gândiți-vă serios la această propunere. Selecțiile au loc în prima săptămână din decembrie; puteți exersa în timpul antrenamentelelor care au loc în prezent după cursuri, dar vă sfătuiesc să vă hotărâți repede. Profesoara

a dat din cap spre fiecare dintre ele. Vă mulțumesc, fetelor, puteți pleca.

Ellie i-a aruncat lui Lottie o privire îngrijorată când a lăsat-o cu doamna Bolter. Anastacia s-a uitat la Lottie, dar privirea ei părea să treacă prin ea, apoi s-a întors și a ieșit.

A urmat un moment de tăcere, până când ușa s-a închis. Lottie nu s-ar fi mirat dacă Ellie ar fi stat afară cu urechea lipită de ușă, gată să intre și să protesteze dacă socotea că Lottie nu era tratată cum se cuvine.

– Miss Pumpkin – pot să-ți spun Charlotte?

Asta nu a surprins-o pe Lottie. O mulțime de adulți pe care îi cunoscuse preferau să nu i se adreseze cu numele de familie, considerându-l puțin cam caraghios.

– Da, sigur, doamnă Bolter, a răspuns ea, pretinzând că nu o deranjează.

– Charlotte, eu cred cu tărie în etosul acestei școli. De aceea îmi place atât de mult să lucrez aici. I-a făcut semn să se așeze pe scaunul din fața ei, și Lottie s-a conformat bucuroasă. Înțeleg că ai venit aici cu o bursă Florence Ivy.

Nu era o întrebare, dar Lottie a simțit nevoia să încuviințeze din cap.

– În fiecare an îmi asum sarcina de a face cunoștință personal cu toți câștigătorii unei burse. Charlotte, tu știi că ești primul elev venit cu bursă pentru situații excepționale din ultimii doisprezece ani?

– Nu, doamnă.

Lottie își simțea mâinile tremurându-i în poală. Știuse că era o victorie imensă să intre la Rosewood cu bursă, dar nu își dăduse seama cât de specială era situația ei.

– La începutul acestei ore, trebuie să recunosc, m-am gândit că poate școala a făcut o greșeală. Lottie avea un aer imperturbabil, refuzând să lase să se vadă durerea pe care o simțea, și totuși, nu putea nega că, până în ziua aceea, nu făcuse prea multe eforturi de a participa la orele de sport. Dar azi m-ai surprins. Te-ai mobilizat și ai făcut ceva excepțional. Ai devenit excepțională.

Mâinile lui Lottie s-au oprit din tremurat.

– Vă... vă mulțumesc, a răspuns ea prudentă.

– Îți vom monitoriza cu atenție evoluția, Lottie. Nu ne dezamăgi. Așteptăm lucruri mari de la tine.

Apoi i-a zâmbit, și a fost atât de frumos, încât Lottie s-a simțit o clipă năucită.

Lottie a ieșit din cabinetul profesoarei Bolter simțindu-se copleșită. S-a gândit la mama ei, la diadema care stătea pe noptieră, la Ellie și la cât de mult o încurajase până atunci. Lottie nu voia să dezamăgească pe nimeni. Avea să muncească din răsputeri pentru a le dovedi tuturor că merita să aibă încredere în ea. Tot ce avea de făcut era să continue să se mobilizeze și să nu se lase distrasă de toate zvonurile și bârfele prostești legate de povestea cu prințesa.

Atât timp cât se concentra și nu lăsa nimic să o distragă, cu siguranță avea să-i facă mândri de ea.

„Voi fi de neoprit!"

15

Luna septembrie, neobișnuit de caldă, se apropia de sfârșit, și, într-o vineri dimineața, când fetele s-au trezit, afară era o furtună teribilă, cu tunete și fulgere care luminau camera prin draperiile de șifon. Ellie a dat pilota la o parte și a fugit la ușile de sticlă, le-a deschis larg și s-a năpustit pe balcon, îmbrățișând ploaia torențială.

Pijamaua ei cu *Războiul stelelor* s-a udat imediat, lipindu-se de ea și atârnând greu, dar Ellie a continuat să danseze în ploaie, cu brațele larg deschise, ridicate spre cer. Și-a lipit mâinile de zidul balconului și a scos un urlet, la unison cu bubuiala unui tunet. Lottie se holba la ea, fermecată de cât de mult semăna cu furtuna, și o clipă a fost convinsă că tunetul îi striga lui Ellie, cu un muget adânc, din cerul în care mijea de ziuă: „Eliberează-te!"

Din cauza electricității din aer, toată lumea din căminul Ivy a părut, în acea dimineață, ametită la micul dejun, și, pentru prima oară în multe săptămâni, zumzetul nu mai părea să aibă legătură cu Lottie. Ellie și Lottie s-au așezat pe locurile lor obișnuite în sala de mese, lângă fereastra care dădea spre micul iaz cu statuia lui Ryley. Faptul că aveau un loc, practic, rezervat pentru ele era cu siguranță un avantaj al convingerii generale că era prințesă.

Afară, ploaia continua să răpăie, lovind tare în geam. Prin ferestrele uriașe, care se înălțau pe două niveluri, toată lumea de afară părea o negură apoasă.

– Vremea asta e teribilă! a exclamat Ellie, înfigându-și furculița într-o bucată uriașă de șuncă cu glazură de miere și ducând-o la gură.

Lottie s-a strâmbat în sinea ei. Începea deja să se obișnuiască cu mesele extravagante de la Rosewood, dar, ca o mândră vegetariană de la vârsta de cinci ani, carnea i se părea grețoasă. Să mănânci animale nu părea un lucru demn de o prințesă. Cum se mai putea aștepta ca animăluțele din pădure să o ajute la treburile zilnice dacă ea se sucea și începea să le mănânce?

– Mie mi-e teamă să nu răcești cumva de la cât te-ai zbenguit prin ploaie, a spus Lottie pe un ton serios.

Ellie s-a întors spre ea radioasă, cu un zâmbet larg, arătându-și dinții.

– Nu mă pot abține. Furtuna face oamenii să se poarte ciudat. A arătat spre sală: Uită-te și tu!

Lottie s-a uitat. Ellie remarcase un zumzet ciudat, care părea să vină de la toată lumea. Erau mai multe chicoteli, șușoteli și murmure buimace decât de obicei. Era clar că ceva stârnea toată această agitație.

– Probabil că e din cauza schimbărilor extreme de presiune atmosferică, s-a auzit o voce.

Lottie și Ellie au tresărit și s-au întors, văzând-o pe Binah lângă masa lor, udă leoarcă și cu un rânjet încântat pe față. „Cum a ajuns aici?"

– Bună dimineața, Ellie! Bună dimineața, Lottie!

– Binah, o, Doamne, stai jos. Cred că ai înghețat.

Lottie și-a scos repede sacoul violet și a înfășurat-o pe Binah cu el. Ochelarii rotunzi imenși ai lui Binah erau

aproape complet aburiți, și era un adevărat mister cum de putea să mai vadă ceva prin ei. Ce aveau fetele astea cu zbenguiala prin furtună?

– Se pare că presiunea atmosferică nu te-a iertat nici pe tine, Binah, a necăjit-o Ellie, în vreme ce pe față i se ivea micul zâmbet familiar, într-un colț al gurii.

Binah a țâțâit, dând din mână ca și cum comentariul era de prisos.

– O, te rog! Nu-mi afectează mie abilitățile cognitive o formațiune de nori cumulonimbus... Dar ție, pe de altă parte... Și-a sprijinit bărbia în mâini, cu un zâmbet ironic înflorindu-i ușor pe față. Cum merge dezlegarea enigmei?

Ellie a întors iritată privirea, și Binah a râs. A mângâiat-o ușor pe mână.

– Încearcă s-o dezlegi din răspunsuri, nu din ecuații.

Ellie a dat să o întrebe ce voia să spună, când Binah a întrerupt-o:

– Vreau să-mi faceți o favoare.

Ellie și Lottie au schimbat o privire. De obicei, Binah era cea care le făcea favoruri celorlalți, nu invers.

– Cineva nou a venit în anul nostru și e în compania voastră.

Lottie s-a uitat din nou spre sală și și-a dat seama că acesta era probabil motivul agitației generale.

– Nimeni nu știe nimic despre această nouă persoană și, cum bine știți, mie îmi place să știu totul ca să pot ajuta pe toată lumea.

Lottie a zâmbit la aceste cuvinte, amintindu-și cât de mult o ajutase pe ea în prima zi la Rosewood.

– Și ce vrei să facem noi?

– Vreau să aflați tot ce puteți despre ea, bineînțeles.

Ellie a șovăit o clipă, încruntându-se.

– Faci asta cu toți elevii? a întrebat ea, cu o ușoară încordare în glas.

– Numai cu cei misterioși. De ce mă întrebi?

Lottie și-a ținut răsuflarea. „Oare Binah a făcut cercetări și în privința lui Ellie?"

Spre ușurarea ei, Ellie a rămas calmă.

– Eram doar curioasă, a spus ea, zâmbind.

– Deci, cum o cheamă? a întrebat Lottie, schimbând repede subiectul.

– Nu e fată, e băiat. Binah a ridicat iute ochii spre ceasul din fața sălii. Vai de mine! Trebuie să plec, altfel întârzii la ore. Și-a luat rucsacul ud leoarcă și și l-a aruncat pe un umăr, iar buclele ei bogate au stropit totul în jur când s-a întors. Ne vedem mai târziu!

A șters-o elegant, înainte ca fetele să apuce să spună ceva, fără să-i pese de dezastrul pe care-l lăsase în urma ei.

Lottie a răsuflat încet.

– Un băiat nou....

„De-asta e toată lumea așa de agitată?"

S-a întrebat imediat dacă băiatul ăla avea cu adevărat ceva special de era toată lumea atât de zăpăcită, și, până să-și dea seama, în minte i s-au ivit un milion de întrebări. De ce venea la două săptămâni după începerea trimestrului? Cum arăta? Oare el adusese furtuna aceea? S-a întrebat dacă era un soi de Făt-Frumos. Ultima dată când toată lumea se mai agitase atât fusese când toți erau convinși că era prințesă.

– Lottie? Lottie s-a trezit din reverie și a văzut-o pe Ellie ridicându-se, cu un aer foarte supărat. Te strig de o mie de ani, ce-i cu tine?

Lottie s-a simțit stânjenită. Nu știa exact dacă asta era pentru că o ignorase pe Ellie fără să vrea sau din cauza ideii absurde că Ellie i-ar fi putut citi gândurile.

– Scuze, aveam...

„Numai clișee-n cap", și-a spus ea.

Ellie nici n-a mai așteptat să termine ce avea de zis, ci și-a înșfăcat furioasă lucrurile și s-a întors să plece.

– Hai să mergem. Nu vreau să mai rămânem aici. Toți se poartă ca niște idioți din cauza unui tâmpit de băiat nou. A mai înșfăcat un pateu și l-a băgat în gură. Și, oricum, ce-i așa de special la băieți?

Ellie era neobișnuit de irascibilă, și tensiunea din vocea ei o făcea pe Lottie să se simtă puțin cam agitată.

– Sunt convinsă...

Glasul lui Lottie s-a stins. Nu-și dădea seama de ce o enerva pe Ellie această veste, așa că nu știa ce să spună ca s-o facă să se simtă mai bine. Ellie s-a năpustit afară din sala de mese, și Lottie a urmat-o.

– Sunt convinsă că băiatul ăsta nou e doar un copil plictisitor care nu va avea absolut niciun impact asupra vieții noastre, a spus Lottie pe un ton hotărât.

N-a fost surprinsă că Ellie i-a ignorat cuvintele de încurajare. Indiferent ce ar fi deranjat-o, era clar că ea nu putea face nimic în această privință.

16

Cu douăzeci de minute înainte ca ora de engleză să înceapă, Lottie era singură în clasă, ascuțindu-și agitată creioanele și întrebându-se dacă Ellie avea să aibă necazuri în cazul în care chiulea de la oră. Discuția lor de după micul dejun nu mersese așa cum sperase. Imediat ce ajunseseră înapoi în camera lor, Ellie se trântise în pat cu fața în jos, în mod clar neavând nicio intenție de a se pregăti pentru ore.

– Nu vii?

– Ne vedem acolo, a venit răspunsul înăbușit de pernă.

– Chiar ne vedem? Chiulul poate deveni un obicei foarte prost, Ellie.

– Păi, o să vedem dacă ne vedem.

– Asta ce mai înseamnă?

– O să vezi.

Lottie a oftat și s-a lovit cu capul de bancă. Începea să se simtă responsabilă pentru Ellie. Dacă ăștia chiar erau ultimii ei ani de libertate înainte de a-și prelua îndatoririle regale, atunci Lottie voia ca Ellie să se bucure cât mai mult posibil de ei.

– Scuză-mă.

Lottie a tresărit auzind o voce necunoscută și s-a ridicat brusc, lovindu-l tare pe posesorul vocii cu partea din spate a capului, fără să-și dea seama că se aplecase peste ea.

A scos un țipăt scurt când a simțit ceea ce era de netăgăduit electricitate statică.

– M-ai speriat! a strigat ea, frecându-și capul.

A simțit cum îi dau lacrimile de durere și a trebuit să se forțeze să rămână calmă.

Băiatul din spatele ei părea total neafectat de ciocnire. Singurul semn că l-ar fi durut ceva era felul în care își freca încet bărbia în vreme ce se așeza la o bancă depărtare de ea.

Lottie a simțit cum șocul inițial se transforma într-o senzație pe care nu o putea defini. *Ăsta* era băiatul cel nou. Purta sacoul violet al casei Ivy. Deși i se potrivea perfect, părea prea straniu, prea rebel pentru o asemenea uniformă scrobită. O senzație stânjenitoare a început să o cuprindă și a simțit dorința insuportabilă de a-și întoarce privirea și, totodată, de a se holba la el. Dar mai era ceva. În vreme ce-l privea, simțea că îl cunoaște. Arăta... familiar.

– De obicei, lumea cere scuze când lovește pe cineva, a remarcat el pe un ton agreabil.

– Ă... Poftim? Lottie a clipit încet. Pe bune?

– M-ai lovit.

– Tu te-ai furișat lângă mine, a răspuns ea, indignată de grosolănia lui. *Tu* ar trebui să-mi ceri scuze.

– Așteaptă tu mult și bine! a răspuns el tăios.

Lottie și-a dat ochii peste cap, toate gândurile ei la Făt-Frumos dispărând odată cu fiecare răsuflare enervantă a lui. A trebuit să facă eforturi mari ca să fie îngăduitoare și să nu spună ceva ce ar fi putut regreta apoi. Poate că era influența impulsivă a lui Ellie, sau poate era ceva cu băiatul ăsta, dar s-a dovedit că „eforturile mari" nu erau îndeajuns.

– Să știi că o să regreți că ai fost așa de nepoliticos cu mine, a spus ea pe un ton dulce, prefăcându-se că se uită la ceva în carte.

Lottie a fost surprinsă de cuvintele care i-au ieșit din gură. Asta nu-i stătea deloc în fire. „Fii bună" era o parte atât de importantă din mantra ei, și totuși, nu se putuse abține.

El a devenit atent și a privit-o.

„Ha, ha", și-a zis Lottie. „Te-am prins!"

O umbră de zâmbet i-a apărut pe față și o șuviță de păr negru ciufulit i-a căzut peste ochii căprui și pătrunzători, iar Lottie a avut o senzație puternică de déjà-vu.

– Și de ce, mă rog? a spus el, ca un tors de pisică.

„Te-am adus unde am vrut!" Lottie a trebuit să se abțină să țipe încântată, căci gândul că-l făcuse pe puștiul acela plin de sine să se simtă prost era prea grozav pentru a fi adevărat.

– Te-am iertat, bineînțeles, pentru că ești nou. Asta ca să nu se spună că familia regală a Maradovei nu este iertătoare.

– Maradova? a întrebat el curios.

– Păi, da – Lottie a închis cartea și a ridicat privirea spre el cu toată măreția de care era în stare –, eu sunt prințesa Maradovei... Dar poți să-mi spui Lottie.

A urmat un moment de tăcere, în care băiatul cel nou pur și simplu s-a holbat la ea cu o expresie indiferentă, fără ca ochii lui să arate vreo emoție și făcând-o pe Lottie să se simtă puțin agitată.

– Nemaipomenit, a spus el pe un ton detașat.

Nu acesta era răspunsul pe care-l așteptase Lottie.

– Tu chiar nu știi cine e?

Lottie uitase că, până în urmă cu o lună, *ea* însăși habar nu avusese cine era prințesa Maradovei.

- O, ba știu. El a zâmbit, dar în ochi nu avea urmă de zâmbet. A măsurat-o cu privirea de sus până jos, apoi a zâmbit afectat, cu un cinism evident. Doar că nu mă așteptam ca ea să fie... tu.

Lottie s-a simțit sincer jignită de această insultă, deși trebuia să admită că în acel moment nu se purta întocmai ca o prințesă. Și-a recitat în gând mantra, ca să se calmeze.

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Niciun prost de băiat nu avea s-o facă să se îndoiască de sine. Și-a dat seama că stătea acolo deschizând și închizând gura ca un pește, în vreme ce încerca să găsească o replică inteligentă, dar, înainte să poată răspunde ceva, ușa s-a deschis și a intrat doamna Kuma, urmată de restul clasei.

- A, grozav, sunteți deja aici și se pare că v-ați și împrietenit. Mulțumesc, Lottie.

I-a zâmbit larg, iar pelerina ei largă, brodată s-a unduit în ritmul mișcărilor ei grațioase în vreme ce se îndrepta spre partea din față a clasei.

Măcar Lottie putea să fie încrezătoare că ora de engleză avea să fie o schimbare bine-venită față de dimineața ciudată pe care o avusese. Dintotdeauna iubise engleza, iar pe doamna Kuma o adora. Nu era un secret că dragostea pentru engleză izvora din obsesia ei din copilărie pentru basme. Era fascinată de cuvinte și de cum puteau ele să fie folosite pentru a exprima gânduri abstracte și sentimente; i se părea atât de frumos și de romantic.

- Jamie, ridică-te, te rog, și prezintă-te, a spus doamna Kuma pe un ton solemn.

Câteva fete din clasă s-au înroșit și au început să chicotească în vreme ce el se ridica în picioare.

– Bună dimineața. Numele meu este Jamie Volk și nu știu prea bine cât voi rămâne la această școală. Părinții mei călătoresc foarte mult, așa că mă îndoiesc că are rost să mă acomodez prea bine aici.

Și, cu aceste cuvinte, s-a așezat la loc. O tăcere stânjenitoare s-a lăsat peste elevii care cu o clipă în urmă păreau fermecați, în vreme ce restul companiei încerca, fără izbândă, să își dea seama dacă glumea.

După ce Jamie și-a terminat scurta prezentare, Lottie a zărit-o pe Ellie. Privea pe furiș în clasă, prin ferestruica rotundă a ușii, ciuful ei ud arătând că uitase să-și ia și umbrela. Lottie i-a făcut semn cu mâna, dar privirea lui Ellie părea ațintită asupra lui Jamie. Părea... neobișnuit de îngrozită. Jamie a aruncat o privire spre ușă chiar în clipa în care Ellie s-a întors și a tulit-o. Lottie a fost sigură că l-a văzut cu coada ochiului încleștându-și pumnii.

„Asta devine cam ciudat", și-a spus ea. S-a crispat toată când un gând tulburător i s-a ivit în minte. „Ar putea fi un băiat rău; asta să fie senzația ciudată pe care am avut-o mai devreme?" Și ea care tocmai îi spusese că era prințesă. A încercat să-și domolească respirația agitată.

– Scrie aici că limba engleză e materia la care ești cel mai bun, a continuat doamna Kuma, părând să nu-și dea seama de stânjeneala din clasă. A pufnit scurt, amuzată. Se pare că ai ceva concurență, Lottie.

Privirea lui Jamie continua să fie ațintită asupra ușii.

„Cine ești tu, Jamie Volk? Și ce treabă ai cu prințesa mea?"

Ca și cum și-ar fi auzit numele rostit, el s-a întors și i-a aruncat lui Lottie un zâmbet absent. Oricui altcuiva din

începere i s-ar fi părut o încuviințare inofensivă a dragostei lor comune pentru limba engleză, dar în ochii lui era ceva care pe ea a făcut-o să se înfioare.

După ceea ce a părut cea mai încordată și mai stânjenitoare oră din viața lui Lottie, doamna Kuma a încheiat lecția, lăsându-i pe copii să iasă în prima pauză, amintindu-le tuturor, pe un ton blând, în vreme ce ieșeau din bănci, să-și aducă tema cu *Visul unei nopți de vară* săptămâna următoare.

În clipa în care ora s-a încheiat, Lottie s-a dus direct la ușă și, cum a ieșit din clasă, s-a repezit spre scări.

A auzit în spatele ei o voce de băiat:

– Stai puțin!

Știa că era Jamie, dar voia să fugă cât mai departe de el și s-o caute pe Ellie. Din fericire, Jamie era nou, așa că nu avea cum să știe scurtăturile spre cămin. Se petrecea ceva ciudat, și nu avea să se simtă în largul ei până nu primea niște răspunsuri de la Ellie.

A continuat să coboare în fugă dealul spre pădurea Ivy, hotărâtă să se țină cât mai departe posibil de Jamie Volk. Aerul era încărcat de mirosul de pământ ud, iar vegetația era îmbibată după ploaie, stropindu-i uniforma cu picături mari de apă în vreme ce alerga pe lângă ea. Gâfâind tare, s-a strecurat pe o potecă laterală, ascunsă de niște arbuști ornamentali pe care Raphael și alți câțiva copii „rebeli" puseseră stăpânire, transformându-i în loc secret de fumat.

Poteca ascunsă ducea direct spre iazul din fața sălii de mese de la Ivy, dacă te strecurai pe sub tufișul din capătul ei. Avea să fie silită să-și sacrifice uniforma târându-se prin noroi, dar asta era ultima ei grijă. A cotit pe ultima porțiune

a potecii, așteptându-se să ajungă la tufiș, dar, în schimb, s-a trezit față în față cu... Jamie Volk.

Au rămas zgâindu-se unul la altul.

Jamie era calm, serios și perfect uscat, cu fața ascunsă parțial de umbrele copacilor rămuroși. Lottie era exact pe dos – stătea acolo gâfâind, udă până la piele, și era sigură că avea crenguțe în buclele ei blonde. Crâmpeiele de lumină care îi cădeau pe față printre frunze păreau doar să-i scoată în evidență obrajii rotunzi și roșii. Gândurile îi vâjâiau nebunește în cap.

Cum de știuse că avea să vină pe-acolo? Cum ajunsese înaintea ei? Ce naiba voia de la ea?

Brusc, și-a dat seama că se afla într-o zonă ferită, despre care nimeni nu știa, singură cu un băiat necunoscut care credea că e prințesa Maradovei, și s-a simțit copleșită de un val fierbinte de panică. Trebuia să fugă. A încercat să se întoarcă, dar el a apucat-o de braț.

– Am spus „Stai", a zis el pe un ton autoritar, trăgând-o înapoi.

– Dă-mi drumul! a țipat ea.

A încercat să-l pocnească cu mâna liberă, dar el i-a prins-o fără niciun efort.

– Lottie...

– O să chem poliția, a continuat ea, încercând să se smulgă de lângă el, dar nu părea să-l deranjeze prea mult.

„Cum de e așa de puternic?"

– Lottie, te rog, ascultă-mă doar o...

– DĂ-MI DRUMUL!

Lottie s-a mai smucit o dată cu toată forța, după care l-a călcat pe picior. El a încercat să-și tragă piciorul,

dar o senzație ciudată de curent electric l-a făcut să se cutremure, și cei doi s-au prăbușit, ca niște bolovani, în noroi.

– Au!

Lottie a căzut pe spate, și următorul ei gând a fost la uniforma distrusă și la părul său. A trebuit să-și aducă aminte că, în acel moment, asta era ultima ei grijă și că trebuia să se lupte cu băiatul care alunecase peste ea. Era gata să țipe, când medalionul i-a ieșit de sub cămașă – pe el se afla un blazon bine cunoscut, cu simbolul gravat al unui lup.

Blazonul familiei Wolfson, la fel ca acela pe care îl purta Ellie.

El a ridicat privirea și au fost forțați să se privească în ochi. Gâfâiau ușor, și răsuflarea li se vedea ca niște fuioare alburii. Departe de umbre acum, Lottie vedea că masca lui rece, goală dispăruse pentru moment și s-a trezit vrăjită brusc de strălucirea caldă a ochilor lui căprui. Era ceva acolo, ceva vulnerabil, ceva care o făcea să se simtă în largul ei, și totodată nesigură. Un bubuit de tunet a umplut aerul încărcat din jur și a smuls-o pe Lottie din transă.

– Tu...

O revelație a luminat, dintr-odată, ochii lui Lottie. S-a uitat fix la Jamie și a simțit cum totul se leagă. În aceeași clipă, și-a dat seama de unde îl cunoaște, de ce fața lui părea atât de ciudat de familiară. Îl văzuse în fiecare zi de când sosise la Rosewood.

El era băiatul din fotografia lui Ellie.

17

Jamie și Lottie stăteau stânjeniți în fața ușii camerei ei. Uniformele lor erau foarte murdare, dar el o purta pe a lui cu un aer firesc, ca și cum ar fi fost perfect normal să fie plin de noroi din cap până-n picioare. Lottie simțea că e gata să explodeze de îngrijorare. Era îngrozită de reacția pe care urma să o aibă Ellie când avea să vadă că ea îl adusese pe Jamie în camera lor și că, în primul rând, a ei era vina că se afla acolo. După mica lor prăvălire pe poteca ascunsă, stătuseră de vorbă, și Lottie aflase adevăratul motiv pentru care Jamie se transferase la Rosewood Hall.

Fusese trimis de familia lui Ellie ca să afle ce se petrecea, de fapt, și de ce ziarele scriau că prințesa Maradovei se afla la o școală din Anglia. Știuse de la început că nu Lottie era prințesa, ceea ce îi explica atitudinea față de ea și rușinea îngrozitoare pe care o simțea Lottie.

„Eu sunt prințesa Maradovei... Dar poți să-mi spui Lottie." Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, acesta ar fi fost momentul în care și-ar fi tras o palmă. Când și-a dat seama că el știuse că mințea, stătuse acolo roșie ca focul, întrebându-se dacă-și putea băga capul în nisip și să nu-l mai scoată niciodată. Avea să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna, ca să nu mai aibă vreodată ocazia să se facă de rușine.

– Nu-mi pare rău că te-am făcut să te simți prost; cred că ai meritat-o, spusese Jamie cu asprime.

Iar ea nu putuse să-l contrazică. Partea de vest a căminului era aripa fetelor, iar băieții nu aveau ce căuta acolo. Jamie era, în mod clar, băiat, și, dacă îi prindea cineva – în special profesoara Devine –, aveau să intre într-un bucluc imens. Ceea ce pe Lottie o punea într-o situație delicată. Tot ce voia era să fie în siguranță în camera ei, de unde îl putea arunca pe Jamie peste balcon dacă se întâmpla să vină vreun profesor să le verifice; sigur, Jamie ar fi putut să-și rupă vreun picior sau ceva, dar era un preț mic pentru dosarul ei școlar perfect. Putea să explice că alunecase în noroi și trebuise să fugă acasă ca să se schimbe și totul avea să fie în regulă. Dar nu se putea hotărî să deschidă ușa. Era mult prea rușinată de tot ce se întâmplase. Decizia amândurora de a nu lămuri încurcătura cu prințesa putea acum să ducă la plecarea lui Ellie înapoi în Maradova, și Lottie era convinsă că nu era decât vina ei.

„De câte ori o să mă mai trezesc frângându-mi mâinile în fața ușii de la camera 221?" s-a întrebat ea cu părere de rău.

– Și bănuiesc că să deschizi singură ușa nu se cuvine pentru o prințesă, nu, Miss Pumpkin?

Sarcasmul venea de la Jamie, care avea grijă să bată nerăbdător din picior. Imediat, toată îngrijorarea i s-a schimbat din nou în iritare. Exista ceva deosebit de enervant în felul politicos în care vorbea. Ceea ce mai creștea exasperarea cu vreo cincizeci la sută.

– Știi ceva? Lottie s-a întors spre el, cu pumnii strânși de frustrare. Încep să mă cam satur de tonul tău sarcastic.

Jamie a răspuns imediat:

– Iar eu încep să mă cam satur să aștept să deschizi ușa.

– Păi, tocmai mă pregăteam s-o fac.

Lottie și-a umflat obrajii într-un gest foarte copilăresc de încăpățânare, făcându-l pe Jamie să-și dea ochii peste cap.

Au auzit clicul clanței și ușa camerei a început să se deschidă încet. Au întors amândoi capul și au văzut-o pe Ellie cu gura căscată, privindu-i nedumerită, așa cum erau amândoi acoperiți de noroi.

– Lottie? Ellie a clipit deodată, de parcă tocmai revenise cu picioarele pe pământ, și pe fața ei șocul s-a transformat în iritare. CE NAI...? a început ea să țipe, dar Lottie și Jamie au avut aceeași reacție, de a o împinge pe Ellie în cameră și de a-i acoperi gura.

– Șșșt! a șoptit Jamie, închizând ușa în urma lor. Vrei să fim prinși? Trebuie să te gândești la dosarul tău școlar.

Lottie a pufnit enervată.

El și-a dat din nou ochii peste cap, iar ea s-a gândit că avea să-l mai vadă făcând asta de foarte multe ori.

Lottie a simțit o mână apucând-o de brat și trăgând-o în spate. Ellie s-a așezat în fața ei, punându-se între ea și Jamie. Pe chipul ei era o expresie anume, aceeași îndârjire cu care luptase cu Anastacia pe terenul de lacrosse. Lottie a făcut un pas în lateral ca să iasă din spatele ei, dar Ellie a întins brațul protector, împingând-o înapoi. Lottie a ridicat privirea spre ea, și Ellie i-a oferit zâmbetul ei din colțul gurii și a tras-o cu afecțiune de o buclă blondă.

– Văd că l-ai cunoscut pe prietenul meu din copilărie, Jamie Volk.

S-a întors spre Jamie și, pentru o fracțiune de secundă, Lottie a fost sigură că Ellie i-a aruncat lui Jamie o privire aprinsă, ca un soi de avertizare furioasă, dar nu-și putea da seama de ce. Atmosfera din cameră devenise stânjenitor de tensionată. Tot acel conflict era foarte derutant. Jamie spusese că o știa pe Ellie dintotdeauna; nu ar fi fost normal să se bucure că îl vede?

– Jamie.

Ellie i-a rostit numele tăios.

S-au holbat unul la altul un moment, privindu-se, de fapt, pentru prima oară de când se reîntâlniseră, cu cele două medalioane cu blazonul Wolfson la același nivel.

– N-ai trimis nici măcar o scrisoare; părinții tăi au fost foarte îngrijorați, a spus Jamie pe un ton hotărât.

Ellie a întors privirea, și Lottie a văzut-o cum își mușcă buza agitată.

– Ca să nu mai vorbim că ai chiulit de la ore și ai încălcat ora stingerii și...

– Nici măcar nu contează! a protestat brusc Ellie. Lottie n-are nicio absență și, după cum știe toată lumea, *ea* este prințesa Maradovei, așa că eu pot să fac ce vreau!

A încercat să spună asta pe un ton amuzat, dar nu a obținut efectul dorit.

– Nu merge așa, Ellie, a răspuns el pe un ton rece, într-o antiteză totală cu atitudinea nepăsătoare a lui Ellie.

– Și dacă totuși merge?

Urma de disperare din glasul lui Ellie a făcut-o pe Lottie să i se strângă inima.

– Știi că noi nu putem...

– Dar ea e practic un S...

– *Briktah*! s-a răstit Jamie.

„Ooo!" și-a zis Lottie. Cu siguranță nu era de bine.

Ellie a bătut din picior tare, făcând-o pe Lottie să tresară. A strigat ceva într-o altă limbă – poate un vechi dialect maradovan, s-a gândit Lottie – și a început să gesticuleze agitată cu mâinile. Lottie n-o mai văzuse niciodată purtându-se așa și i s-a părut aproape înspăimântător. Tonul ei era complet diferit față de cel de cu câteva minute în urmă, amintindu-i lui Lottie cât de mari puteau fi schimbările ei de dispoziție.

Era o imagine ciudată – băiatul plin de noroi care se certa cu o fată furioasă ca o furtună, profilați pe jumătatea de cameră a lui Lottie, decorată în nuanțe de roz. Era ceva aproape hilar în asta, dar, deși nu putea înțelege limba, cuvintele „Lottie" și „substitut" se tot repetau și era clar că discutau ceva important. Lottie s-a întrebat dacă trebuia poate să îi lase singuri, dar, când a făcut un pas în lateral, Ellie a împins-o, din reflex, înapoi, fără să se uite la ea.

În cele din urmă, au părut să fi ajuns într-un impas în cearta lor, oricare ar fi fost subiectul ei. Era imposibil să-ți dai seama cine câștigase, căci amândoi păreau frustrați. Jamie și-a trecut degetele prin păr,cu un gest de exasperare și s-a așezat pe patul lui Lottie. A luat porcul ei de pluș, pe Domnul Truffles, și, spre uimirea lui Lottie, a început să-l mângâie pe cap cu un aer absent, apoi i-a făcut un semn lui Ellie cu cealaltă mână, ca și cum îi acorda permisiunea să facă ceva.

Ellie s-a întors brusc spre Lottie, și expresia de pe chipul ei era atât de surprinzătoare - părea aproape temătoare -, încât Lottie s-a simțit foarte tulburată.

- Tu știi ce e un partizan, Lottie? a întrebat Ellie stânjenită.

Lottie s-a înviorat brusc auzind un cuvânt pe care chiar îl cunoștea.

- A, da, a răspuns ea mândră. De fapt, Binah mi-a spus în prima zi aici. Sunt ca niște bodyguarzi mai șic...

Fețele lor serioase au făcut-o pe Lottie să adauge repede.

- Așa cred, a spus ea, șovăitoare.

- Nu, nu - adică, da, ai dreptate. Asta sunt.

Ellie i-a aruncat o privire lui Jamie, făcând o față ciudată, ca o părere de rău. Dar a înlocuit-o repede cu obișnuita ei mască de încredere în sine.

- Astăzi, orice om dispus să treacă prin pregătirea chinuitoare pentru a putea îndeplini criteriile stricte ale acestei funcții poate deveni partizan, dar un adevărat partizan este educat de la naștere pentru acest rol. Instruiți din copilărie să fie protectori necruțători, loiali doar stăpânului lor, partizanii sunt foarte eficienți și foarte periculoși, dar, cel mai important, sunt discreți.

Ellie a ridicat din nou privirea spre Lottie, cu o sclipire în ochi.

Lottie și-a dat seama că își ținea răsuflarea. Binah spusese că partizanii păreau romantici, și acum își dădea și ea seama ce voise să spună. Erau ca niște eroi de poveste. Asasini sângeroși și devotați, pregătiți încă de la naștere să își apere stăpânul sau stăpâna.

„Oare cât de des se îndrăgostesc unul de altul?" s-a întrebat ea.

– Uau! a spuse ea tare, apoi un gând i s-a ivit în minte și a întrebat, curioasă: Tu ai vreunul?

Jamie și Ellie s-au întors unul spre celălalt și au schimbat o privire. Păreau să poarte un soi de conversație telepatică, la care Jamie a răspuns încuviințând din cap.

Ellie s-a întors spre Lottie și a început să-și frece ceafa cu sfială, ca și cum ar fi fost stânjenită să-i spună.

– Jamie... Jamie e partizanul meu. Și-a dezvelit dinții într-un soi de rânjet, ca și cum nu era mare lucru. Înțelegerea a fost să-l trimită aici dacă ceva nu merge bine și...

Un milion de întrebări s-au ivit în mintea lui Lottie, și habar n-avea cu ce să înceapă. „Cine mai avea un partizan în școala asta? Și părinții lui Jamie erau partizani? A fost Jamie obligat vreodată să omoare pe cineva?" Și-a alungat repede din minte ultimul gând când a simțit un fior neplăcut pe șira spinării.

– Lottie? a zis Ellie, îngrijorată.

Lottie s-a trântit pe patul lui Ellie, simțindu-se puțin ametită.

– Scuze, sunt multe de procesat, a răspuns ea, încă năucită.

S-a uitat cu teamă la Jamie. Dacă înainte păruse ciudat așezat în jumătatea roz a camerei, acum arăta ca un pește în deșert. Nu era de mirare că fusese atât de rece și de serios când se cunoscuseră.

Băiatul ăsta fusese pregătit de la naștere să o protejeze pe prințesa Eleanor Wolfson de Maradova, și Lottie, fără

să-și dea seama, aproape că o pusese în pericol. Pentru Jamie, Lottie reprezenta probabil toate acele lucruri de care el o păzise pe Ellie toată viața.

Și atunci, de ce o făcea să se simtă atât de agitată?

– Ai pașaportul la tine?

Întrebarea venea de la Jamie, care, din cealaltă parte a camerei, evita să se uite la ea, părând concentrat la ceva aflat în fața lui.

– Ă... da, îl am. E în sertarul de la noptieră.

Cuvintele i-au ieșit puțin mai tăioase decât voise și și-a dat seama că nu putea să-și ascundă stânjeneala față de Jamie.

– Bun, a răspuns Jamie. O să ai nevoie de el.

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare, și Lottie a tresărit. Acum, când știa că era o mașină necruțătoare de ucis, i se părea complet diferit.

– Asta ce înseamnă? a întrebat ea, cât de calmă a putut.

– Asta înseamnă, Lottie – Jamie s-a apropiat de noptiera ei și a deschis sertarul, apoi a scos pașaportul și a pipăit coperta trandafirie, zâmbind afectat –, că vii în Maradova.

Era ultimul lucru pe care se așteptase Lottie să-l audă.

18

Lottie sperase că Rosewood avea să-i schimbe viața într-un fel spectaculos, dar nici în cele mai nebunești visuri nu își imaginase că, la doar câteva săptămâni de la începerea școlii, avea să zboare într-un avion particular împreună cu prințesa punk a Maradovei și tovarășul ei, o mașină de ucis în floarea adolescenței. Și cu siguranță nu visa – verificase.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de Jamie. Ellie se distra încercând să rezolve enigma pe care i-o dăduse Binah, dar era clar că nu avea succes. E inofensiv, pe bune!

Cumva, Lottie nu credea asta. Indiferent ce spunea Ellie, nu se putea hotărî să aibă încredere în el. Nu-i plăcea că nu era în stare să-și dea seama ce gândea. Jamie stătea pe cealaltă parte a avionului, părând cufundat într-o carte, dar era sigură că supraveghea totul discret.

– Ești *sigură*? De unde știi că nu s-a ticăloșit și a informat pe cineva de la școală că vii la Rosewood?

Era un gând la care Lottie tot chibzuise pe parcursul zborului. Era convinsă că ascundea ceva, și asta o scotea din minți. A tăcut repede când a văzut că Jamie se uita la ele. Coborând vocea, a adăugat pe jumătate serioasă:

– Are și auz supranatural?

Ellie a clipit spre ea o clipă, apoi a izbucnit în râs.

– Lottie, ești superamuzantă!

Ellie și Jamie nu voiau să-i spună lui Lottie de ce trebuia să vină în Maradova. Răspunsul lui Ellie, enervant de misterios, fusese: „Dacă planul meu funcționează, atunci vei afla de ce trebuie să fii acolo. Iar dacă nu... Ei, dar să nu ne gândim la asta." Așa că exact așa făcea Lottie. Încerca să nu se gândească la asta.

Zborul a durat cinci ore, și avionul a aterizat la ora șapte seara, după ora Angliei. Lottie mai călătorise doar de două ori cu avionul, însă nu fusese niciodată condusă direct prin punctul de control vamal de o escortă de bodyguarzi elegant îmbrăcați și cu ochelari de soare. Ăsta era, în mod evident, un avantaj al regalității. De îndată ce au ajuns afară, Lottie s-a îngrozit de cât de frig era. Pământul era acoperit de gheață, și aerul părea glacial. Odată ce escorta lor a apărut, au mers într-o relativă tăcere. Ellie își mușca nervoasă buza de jos și își freca absentă medalionul de la gât. Jamie a rămas perfect calm și imperturbabil ca întotdeauna.

S-au înghesuit cu toții într-o mașină neagră elegantă, în vreme ce Jamie le ținea politicos ușa. Lottie se pregătea să o urmeze pe Ellie în mașină, când Jamie a apucat-o de braț și a oprit-o. S-a uitat la ea cu o privire fioroasă.

– Când ajungi la palat, trebuie să ai o purtare absolut impecabilă, înțelegi?

Vocea lui a părut un mârâit grav și a făcut-o pe Lottie să tremure din tot corpul, dar ea doar a dat din cap.

– Și, nu – Jamie s-a aplecat și i-a șoptit la ureche –, nu am un auz supranatural.

Au mers într-o liniște deplină, iar când au intrat pe domeniul palatului, Lottie și-a dat seama că era atât de mare, încât

pe fereastra fumurie a mașinii nu putea vedea vârful clădirii. Au intrat prin două porți aurite bogat ornate și apoi pe aleea care ducea la palat, deși „alee" era ridicol de puțin spus.

În cele din urmă, au ajuns în fața intrării: o ușă magnifică din stejar alb, care avea în mijloc un cap de lup auriu în mărime naturală, rânjind și arătându-și colții, și de care atârna ciocănelul de bătut. Pietrișul care a scârțâit sub roți când mașina s-a oprit părea să răsune ca un mârâit adânc.

Unul dintre misterioșii bodyguarzi a deschis portiera, dar Ellie s-a repezit spre cealaltă parte, pe unde a ieșit singură. Jamie s-a crispat o clipă și a scrâșnit din dinți, dar Ellie doar i-a zâmbit superior înainte de a se năpusti spre ușa de la intrare. Când s-au apropiat de capul de lup, ușa s-a deschis spre interior și au fost întâmpinați de două femei pieptănate impecabil, cu șorțuri de un alb imaculat și rochii negre. Lottie nu a avut când să se uite mai bine la lup.

Era târziu, și palatul era cufundat într-o lumină de un albastru lăptos. Nici măcar zidurile groase nu puteau ține departe de coridoare răceala iernii, și Lottie s-a uitat agitată la portretele foștilor monarhi care se holbau la ea de pe pereți, iar ochii lor i-au urmărit pe coridoarele care păreau nesfârșite.

O femeie musculoasă, care s-a prezentat ca Edwina, i-a informat că judecata urma să aibă loc în dimineața următoare și că trebuiau să meargă la culcare. Lottie nu știa despre ce vorbea femeia, dar cuvântul „judecată" a făcut-o să se înfioare.

Lottie a fost condusă în propria cameră, în aripa stângă a palatului, cu vedere spre întinsele grădini.

Ellie a venit după ea, iar Jamie dispăruse după ce ajunseseră cu bine între zidurile palatului.

– Habar n-aveam că există asemenea locuri, a spus Lottie, fără a putea să-și ascundă uimirea, în vreme ce se învârtea în vârful picioarelor prin camera de oaspeți, sorbind din ochi fiecare detaliu uluitor din încăperea luxoasă.

Pe măsuța de toaletă se aflau o serie de parfumuri scumpe în sticluțe fabuloase, pe care le-a aliniat pentru a le putea admira. Se gândise că Rosewood Hall avea să fie apogeul experienței ei în materie de lux, dar, dacă Rosewood era magnific, atunci Maradova era din altă lume. Era o distragere bine-venită a gândului de la judecata de a doua zi, orice avea să-nsemne asta.

– Mie întotdeauna mi s-a părut prea mult, a răspuns Ellie.

Ca la un semn, ușa s-a deschis, și în cameră a intrat o servitoare roșcată cu o tavă încărcată cu ceea ce părea mult prea multă mâncare pentru două persoane.

– Să aveți o cină plăcută, prințesă, a spus servitoarea, cu o reverență respectuoasă.

– Mulțumesc, Hanna, dar, te rog, nu-mi mai spune așa.

– Bineînțeles, prințesă.

Ellie i-a aruncat servitoarei un zâmbet malițios și au râs amândouă înainte ca fata să iasă din cameră, lăsându-le singure. S-au așezat pe pat ca să mănânce, dar Lottie era prea agitată ca să se bucure de mâncare.

– Mi se pare ciudat când aud că ți se spune „prințesă", a zis ea, în cele din urmă.

Ellie fusese foarte tăcută de când ajunseseră la palat, pierdută în gânduri.

– Și mie mi se pare ciudat, a răspuns ea cu sinceritate.

Lottie a privit-o cum își umplea gura, cu un aer distrat, cu pâine cu brânză, cu privirea pierdută în gol și îngrijorată. Nu-i plăcea să o vadă așa pe Ellie; era clar că palatul avea o influență negativă asupra ei. Tot ce voia Lottie era să o ascundă și să o salveze de toate îndatoririle ei de prințesă. Dar cum?

În dimineața următoare, Lottie a fost trezită în patul ei moale de aceeași servitoare care le adusese cina în seara din ajun. Fata a intrat în camera lui Lottie cu o tavă cu ceai și prăjituri tradiționale maradovene, care îi aminteau de baclavale și aveau un gust divin. Lottie a descoperit că hainele îi fuseseră spălate, călcate și așezate la îndemână pe comodă. Aceeași servitoare s-a oferit să îi pregătească o baie cu spumă, ceea ce Lottie a acceptat entuziasmată. A rămas în cada rotundă din baia personală foarte mult timp, dorind să prelungească acest moment de răsfăț cât mai mult timp posibil, înainte de a reveni la realitate și la judecata care urma. A intrat cu capul sub apa caldă, închizând strâns ochii și pretinzând o clipă că era cu adevărat prințesă și aceasta era cu adevărat casa ei.

La ora zece a fost luată de o servitoare modestă, care a condus-o într-un fel de living somptuos, unde o așteptau Ellie și Jamie.

Jamie a început imediat să îi dea instrucțiuni, și tot farmecul care o învăluise a dispărut rapid în vreme ce revenea brusc la realitate.

– Când ni se va permite să intrăm în sala tronului, vei rămâne în picioare dacă nu ți se va spune să faci altfel. Nu vei privi pe nimeni în ochi dacă nu ți se va spune să faci altfel. Și, mai presus de orice, nu vei vorbi dacă nu ți se va spune să faci altfel.

Lottie a dat din cap la aceste instrucțiuni, simțindu-se mai stingherită și mai dezorientată ca niciodată și străduindu-se cu disperare să fie cât mai îndatoritoare cu putință.

Jamie se plimba încet prin fața unei oglinzi mari cu ramă aurie de pe perete, ca și cum se adresa unui regiment de armată. Ellie stătea trântită pe o sofa cu broderie de aur, dând nepăsătoare cu ghetele în tapițerie.

– Jamie, trebuie să te relaxezi. Întotdeauna te porți de parcă ar fi sfârșitul lumii, și de fiecare dată e totul bine.

Jamie a pufnit exasperat și s-a întors cu fața la Ellie.

– Ellie, aici nu e vorba ca totul să fie bine. Asta e singura chestie importantă pe care ai făcut-o vreodată pentru viitorul tău.

Tonul lui Jamie era sumbru, dar Ellie a răspuns cu un zâmbet strengăresc.

– Știu, ăsta e cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată!

În vocea lui Ellie era o încântare care o îngrijora pe Lottie. Brusc, a avut sentimentul oribil că era un simplu pion în jocul altcuiva.

– Ăăă... a început Lottie, și Jamie a întors repede capul spre ea, făcând-o să tresară, dar a găsit curajul să continue. Dacă toată chestia asta e așa de importantă, vreți, vă rog, să-mi spuneți și mie ce e, de fapt, judecata asta?

A urmat un moment de tăcere, în care amândoi au privit-o ca și cum atunci își amintiseră că era și ea în cameră.

- Nu! a fost răspunsul lor simultan.

- Atunci, puteți măcar să-mi spuneți la ce să mă aștept?

Jamie a ridicat dintr-o sprânceană, și o șuviță rebelă de păr i-a venit în ochi.

- Așteaptă-te la absolut tot ce e mai rău, a zis el pe un ton categoric.

Lottie a înghițit în sec.

- Ha!

Ellie s-a ridicat în picioare și a mângâiat-o pe Lottie pe cap. De obicei, lui Lottie îi plăcea gestul ăsta, dar, în împrejurările actuale, s-a simțit tratată cu superioritate.

- O să-i cunoști pe părinții mei, a spus Ellie, iar ei o să te adore.

La asta, Jamie chiar a scos un mârâit.

- Tre... a început el, dar apoi a inspirat adânc, pentru a se calma. Trebuie să iei lucrurile astea în serios, Ellie. Nu mai e ca înainte.

Fața ei s-a schimonosit, transformându-se într-o mutră furioasă și indignată.

- Totul. O. Să. Fie. Bine.

- Ellie, nu înțelegi. De data asta e foarte serios.

Tonul lui era aproape rugător, și a făcut-o pe Lottie să se înfioare. S-a întrebat de câte ori se aflase Jamie în astfel de situații, încercând - și nereușind - să o ajute pe Ellie.

- Nu, Jamie, tu nu înțelegi. Mama și tata fac în așa fel încât totul să pară foarte important, dar întotdeauna totul e bine până la urmă, și de data asta o să fie la fel.

– Ellie, de data asta este altfel, crede-mă. Au... Aici Jamie a șovăit o clipă, apoi s-a uitat din nou în ochii lui Ellie. Au adus-o pe bunica ta.

Lottie a fost cât pe-aci să chicotească auzind asta, căci părea o amenințare așa de caraghioasă, dar expresia îngrozită de pe chipul lui Ellie a făcut-o să se oprească. A privit copleșită în toate direcțiile, ca și cum gândurile i se succedau rapid.

– Lottie, ascultă-mă. Vreau ca tu să...

Înainte ca Ellie să poată încheia ce avea de spus, ușa s-a deschis.

Servitoarea roșcată a făcut o reverență.

– Sunteți primiți în sala mare, prințesă.

– Hanna, te rog, ți-am zis să nu-mi mai spus așa, a zis Ellie, dându-și în glumă ochii peste cap.

I-a zâmbit fetei, care a chicotit discret, continuând să-și țină privirea în jos. Lui Lottie aproape că nu-i venea să creadă că Ellie se putea purta atât de normal, ținând seama de tensiunea existentă în salon cu doar câteva secunde înainte de intrarea Hannei.

– Mulțumim, Hanna, a spus Jamie cu un zâmbet fermecător, fără vreo urmă de agitație.

– Ellie, vrei ca eu să ce? a șoptit Lottie, pentru ca Hanna să nu o audă. Nu poți să începi să spui ceva și pe urmă să pleci. Spune-mi ce vrei să fac!

Ellie s-a întors spre ea cu un zâmbet larg, care părea dureros de forțat.

– Nu mai e timp.

19

Ușile mari de stejar s-au deschis cu un scârțâit. Lumina s-a revărsat din sala tronului, scăldându-i într-o strălucire albă care i-a tăiat răsuflarea lui Lottie și a făcut-o să-și acopere ochii. De îndată ce privirea i s-a obișnuit cu ciudata lumină, a trebuit să se abțină să icnească la scena de poveste din fața ei.

Încăperea părea să strălucească dinăuntru. Modele complicate erau desenate pe pereții albi și deasupra lor. Pe tavan, o scenă cu monștri și ființe mitologice ciudate înconjura un candelabru de cristal, care reflecta lumina în punctișoare delicate ca niște fulgi de zăpadă.

În mijlocul sălii stătea așezat tatăl lui Ellie, regele Maradovei. Ochii lui negri semănau foarte bine cu ai lui Ellie, dar părul său era deschis la culoare și tuns perfect, scoțându-i în evidență trăsăturile bine definite. Spătarul tronului pe care ședea i se înălța deasupra capului, părând că se află în continuarea corpului său înalt. S-a uitat pe rând la cei trei tineri și a înclinat scurt din cap spre Jamie, care i-a răspuns la fel, cu o figură calmă.

La dreapta lui stătea o femeie bătrână și slabă, cu capul încununat de valuri înalte de păr argintiu. Nu trebuia să fii prea isteț ca să-ți dai seama că era bunica lui Ellie. Pe scaunul ei se afla o pernă albastră-închis cu franjuri aurii,

ridicată pentru a o sprijini, iar în mâna dreaptă ținea un superb baston, al cărui mâner era un cap de lup din aur masiv. Felul în care strângea bastonul nu sugera deloc fragilitate, ci control, cerând respect și supunere. A privit-o pe Lottie în ochi, și, o fracțiune de secundă, Lottie a simțit un fior rece în tot corpul. „Vrăjitoarea cea rea", s-a gândit ea fără să vrea. Era, fără îndoială, ceva înfricoșător la acea bătrână.

În stânga regelui, în picioare și cu mâinile la spate, stătea un bărbat înalt, care părea să aibă un ochi de sticlă. Le-a zâmbit pe rând celor trei, iar ochii i-au stăruit asupra lui Lottie, făcând-o să se simtă stingherită.

– Alteța Sa, Prințesa Eleanor Prudence Wolfson... a început bărbatul cu un ochi de sticlă. „Ce caut eu aici?" s-a întrebat Lottie. „Locul meu nu e aici." Ați solicitat regelui o audiență oficială pentru a invoca Legea Șase. Au fost demarate anchete oficiale privind oportunitatea și beneficiile acestei solicitări. Contraargumentul este... Și-a dres glasul înainte de a continua: Contraargumentul, a repetat el, este că prințesa, pentru a o cita pe regina-mamă, „a dezamăgit în mod continuu în toate aranjamentele anterioare, fără nicio excepție"

Lottie și-a adus aminte cum îi povestise Ellie că se strecurase afară din palat – și cât de firesc putea păcăli pe toată lumea.

Bunica lui Ellie a lovit o dată cu bastonul în pardoseala de marmură a sălii și a scos un hohot scurt de râs, care a sunat mai degrabă ca un cotcodăcit.

– „Dezamăgit"? a rostit ea cu o voce atât de tăioasă, încât Lottie a tresărit. Nu cred că acesta este cuvântul pe care

l-am folosit. Asta ar sugera, în primul rând, că am mai avea o oarecare speranță în ceea ce te privește, dragă Eleanor.

Nici Jamie și nici Eleanor nu au reacționat.

Regele și-a frecat fruntea și a oftat, frustrat.

– Am reținut, mamă.

Lottie și-a dat imediat seama că și regele voia la fel de mult ca ea să se afle acolo.

– Foarte bine. Începeți interogatoriul.

Bărbatul cu un ochi de sticlă și-a dres din nou glasul.

– Miss Charlotte Edith Pumpkin... a început el.

– *Pumpkin*? s-a răstit bătrâna. Ce nume ciudat!

În vocea ei s-a simțit încordarea când a rostit cuvântul „ciudat", de parcă ceea ce voia să spună, de fapt, era „ce nume complet ridicol"

Lottie s-a uitat în jos la podeaua lucitoare, străduindu-se din răsputeri să-și ascundă stânjeneala și teama tot mai mare. Regele și-a dres glasul înainte de a-i face semn bărbatului să continue.

– Miss Charlotte Edith Pumpkin, născută Charlotte Edith Curran...

Lottie a icnit scurt când a auzit această informație citită cu voce tare și s-a întors spre Ellie, care își mușca agitată buza de jos. Fața lui Jamie era tot inexpresivă.

– ... anul al zecelea la Rosewood Hall, colegă de cameră cu Eleanor, fără origini nobile deosebite, a locuit în St Ives, Cornwall, cu mama ei vitregă, Beady Curran, până în septembrie, când s-a mutat la internatul Rosewood Hall. Mama ei a decedat în urmă cu cinci ani, de leucemie, tatăl lucrează ca...

Lista părea nesfârșită și, deși Lottie era îmbrăcată, nu se simțise niciodată mai despuiată ca în acel moment. De ce se întâmpla asta? De ce era necesar? Se simțea rău. Se simțea amețită. Astea erau niște lucruri personale pe care voia să le ascundă, iar acum niște străini îi disecau viața ca și cum ar fi fost un specimen la o oră de biologie. Brusc, s-a supărat foarte rău pe Ellie. Ar fi trebuit să fie avertizată. Ar fi vrut să știe de ce erau necesare toate astea. Ar fi vrut să știe ceva.

- Destul!

- OK, am priceput!

Ellie și Jamie veniseră simultan în ajutorul ei.

„Poate că Jamie nu e chiar așa de rău..."

Regele a părut surprinzător de înțelegător.

- Citește sfârșitul! a spus el tăios.

Bărbatul cu un ochi de sticlă și-a dres din nou glasul, și Lottie și-a desfăcut încet pumnii pe care îi strânsese tare pe lângă ea.

- În primii doi la sută la aproape toate materiile, în afară de sport și matematică, în prezent pe locul al doilea la literatură engleză și istorie.

Mutra lipsită de orice expresie a lui Jamie a dispărut o clipă când s-a uitat la Lottie, ca și cum ar fi verificat dacă oamenii își dădeau seama că ea era fata despre care se vorbea, dar în zâmbetul lui afectat era un amuzament care a dus-o cu gândul la prima lor întâlnire.

- Unul dintre cei doar douăzeci și doi de elevi din istoria școlii Rosewood cărora li s-a oferit o bursă pentru situații excepționale și personal aleasă, se pare, de profesoara Devine pentru a face parte din casa Ivy.

Lottie a simțit că inima îi bate nebunește și era sigură că toată lumea o putea vedea tremurând pe sub cămașă. Aveau despre ea informații pe care nici măcar ea nu le cunoștea. Era o elevă muncitoare, toată lumea o știa; ea se mândrea cu asta și voia să fie grozavă și să facă lucruri grozave, dar să i se arunce în față tot trecutul, apoi să i se înșire reușitele în prezența unor capete încoronate - reușite despre care nici nu știuse - o făcea cumva să se simtă... umilită.

Oare Jamie punea sub semnul întrebării legitimitatea acestor realizări? De ce ar fi ciudat că o fată atât de simplă ar putea să facă asemenea eforturi?

- O fetiță foarte muncitoare și sârguincioasă, așa s-ar părea, a remarcat regele cu un zâmbet detașat.

La asta, Lottie a fost cât pe-aci să izbucnească în lacrimi pe loc, acolo, pe pardoseala de marmură.

„Fii curajoasă, fii curajoasă, fii curajoasă", și-a repetat ea.

- Ellie, ne faci de râs, a spus regele pe un ton rece. Dacă până și această fată, în situația ei, poate face eforturi pentru a avea asemenea realizări, atunci tu, o viitoare regină, nu ai niciun motiv pentru a nu avea succese asemănătoare. Ochii i s-au îndreptat spre Jamie, și pe față i s-a citit o clipă regretul, dar a dispărut prea repede pentru ca Lottie să fie sigură. Uiți cât de norocoasă ești. Ellie a părut că vrea să spună ceva, dar regele a ridicat o mână. Ți s-a îngăduit să mergi la Rosewood cu condiția că îți vei păstra identitatea secretă, fără excepție. Cu condiția că te vei adapta la regulile școlii fără presiunea obligațiilor regale. În ambele cazuri ai eșuat.

Chipul regelui părea aproape îndurerat când a rostit aceste cuvinte. Era clar pentru Lottie că el sperase cu adevărat

că Rosewood avea să se dovedească alegerea potrivită pentru Ellie. Bunica lui Ellie continua să stea alături de el, cu chipul împietrit.

Fața lui Ellie era tot rece, era hotărâtă să nu lase să se vadă nimic, dar Lottie citea în ochii ei încordarea: privirea aceea înceţoşată a cuiva care încearcă cu disperare să nu izbucnească în plâns.

„Din cauza mea", și-a spus Lottie.

Dintr-odată, și-a dat seama care era cu adevărat miza aici, și teama pentru propria soartă a dispărut. Ellie a deschis gura să protesteze, dar, înainte să poată spune ceva, într-un colțișor din mintea lui Lottie a răsunat vocea profesoarei Devine.

„Soarta a adus-o pe Miss Wolf în aceeași cameră cu tine, așa că trebuie să ai grijă de ea."

Asta era? Asta era misiunea ei la Rosewood? Oare toată hotărârea ei de a deveni excepțională fusese întru totul menită s-o aducă lângă Ellie? Era un gând liniștitor, și deodată nu i-a mai fost așa de teamă.

– O să facă parte din echipa de scrimă, a spus Lottie pe un ton detașat. Toți s-au întors să se holbeze la ea, ca o haită de lupi. Jamie a părut complet îngrozit și i-a șoptit pe mutește „Nu!", dar Lottie a înghițit în sec și a continuat: Ceea ce vreau să spun, cu tot respectul, e că vă înșelați când spuneți că Ellie nu s-a adaptat la viața de elev. A fost invitată personal de doamna Bolter însăși, o medaliată cu aur olimpic, să se alăture echipei de scrimă. De asemenea, îi ajută pe alți copii să fie mai buni: pe mine mă ajută la matematică,

datorită ei am note mai bune la sport, studiază de plăcere cu cea mai deșteaptă elevă din școală și chiar a învins-o pe Anastacia Alcroft la lacrosse. Locul ei e la Rosewood, și eu o să fac orice ca ea să rămână acolo.

Lottie s-a oprit și a clipit încet, total surprinsă de propriile cuvinte.

– *Orice*, Miss Pumpkin?

O voce subțirică și veselă s-a auzit în spatele ei.

Lottie s-a întors și a văzut o femeie măruntă și blondă, cu un ten de porțelan și ochi de un albastru atât de glacial, încât aproape că au înghețat-o pe loc. Zâmbea ușor, dar ochii ei sclipeau cu o viclenie evidentă. Deși era micuță, femeia asta transmitea o duritate care sugera că trebuia luată în serios cu orice preț.

Lottie a ezitat doar o clipă.

– Da, a spus ea apăsat.

– Așa, deci! Zâmbetul femeii a devenit mai larg și a făcut un pas spre Lottie. Chiar ți-ai închina viața familiei regale a Maradovei?

„Stai puțin, ce?"

Și acela a fost momentul în care lucrurile au luat-o razna total.

20

– În niciun caz! a strigat bunica lui Ellie, cu fața strâmbată de indignare. Este exclus!

Femeia blondă a părut total indiferentă la această izbucnire și pur și simplu a dat din mână, de parcă ar fi ignorat afirmația.

Bunica Wolfson nu a apreciat gestul și s-a întors spre rege.

– Alexander, controlează-ți soția.

Cuvintele au sunat mai degrabă ca un lătrat decât ca o rugăminte.

„Ea e mama lui Ellie?" Lottie s-a întors să se uite la blonda subțirică și diafană și nu a văzut aproape nicio asemănare fizică între cele două, și totuși... ținuta ei încrezătoare și ochii pătrunzători, felul îndrăzneț în care respinsese cuvintele celei mai înspăimântătoare femei pe care o cunoscuse vreodată Lottie. Poate că nu era așa de șocant, totuși. Atunci regele s-a întors spre mama lui și, spre totala surprindere a lui Lottie, a părut ofensat.

– Mamă, dă-mi voie să-ți aduc aminte că singurul motiv pentru care a fost cerută această audiență este invocarea Legii Șase. Sau nu ai fost atentă?

Lui Lottie aproape că i-a venit să râdă, deși tot n-avea habar ce era Legea Șase.

– O, Doamne, a oftat Ellie încet, frecându-și podul nasului ca și cum asta se întâmpla foarte des.

Jamie a rămas impasibil, deși ochii lui păreau mai mari ca de obicei.

Apoi regele s-a întors spre mama lui Ellie, și fața i s-a îmblânzit; prezența ei părea să fi risipit o parte din tensiunea din încăpere.

„Deci, de aici i se trag ei schimbările astea bruște de dispoziție!" și-a spus Lottie. Oamenii ăștia o făceau pe Ellie să pară normală în comparație cu ei.

– Ăăă, scuzați-mă... a început Lottie, dar s-a oprit brusc când mama lui Ellie și-a trecut ușor printre degete o buclă de păr blond, făcând-o pe Lottie să tresară surprinsă.

– Alexander, ar putea fi una de-a noastră – e straniu.

S-a apropiat mult de Lottie, dar nu ca și cum s-ar fi uitat cu adevărat la *ea*. Privirea ei a făcut-o să se simtă ca un cal de curse cercetat pentru achiziționare.

– Ți-a plăcut noaptea petrecută în palat? Ne-am bucura mult să mai vii.

Lui Lottie i-a luat o clipă să-și dea seama că regina vorbea cu ea.

– Da, m-am...

– Doar nu te gândești serios că această – întrerupând-o, mama regelui a gesticulat furioasă spre Lottie, fără să se uite direct la ea – fată ordinară ar putea juca rolul unui substitut?

„Substitut!" Lottie și-a adus aminte că mai auzise acest termen în discuția dintre Ellie și Jamie. „Oare ce-o vrea să spună?"

– Fata ta nu caută decât o altă scuză pentru a se sustrage de la îndatoririle sale, și de data asta a târât după ea o fată obișnuită.

– Obișnuită? Mama lui Ellie a râs. În această situație, eu cred că putem fi cu toții de acord că originea ei neînsemnată este un mare avantaj.

A început să se plimbe încet în jurul lui Lottie, ca și cum ar fi fost prada ei.

– În ceea ce mă privește, eu cred că e perfectă. Prea perfectă, o binecuvântare chiar!

– Vezi, ți-am spus eu; e absolut perfectă, a rostit Ellie, recăpătându-și vocea.

Jamie strângea din dinți.

– Trebuie să fiu de acord cu tine, a încuviințat regele. Ne aflăm într-o situație ciudat de fericită cu această Miss Pumpkin.

Lottie se străduia să înțeleagă.

– Scuzați-mă, eu...

A fost întreruptă de bărbatul cu un ochi de sticlă.

– Într-adevăr, îndeplinește toate criteriile, dar întrebarea e, Maiestatea Voastră – s-a aplecat astfel încât să se apropie de urechea regelui, iar cuvintele s-au auzit ca un șuierat –, dacă prințesa își va respecta partea ei de înțelegere. Așa cum s-a mai spus, are tendința de a dezamăgi.

I-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă încheind acestea, și un rânjet strâmb i-a apărut pe buze. Ellie scrâșnea vizibil din dinți.

– Aceasta este întrebarea, într-adevăr, s-a arătat regele de acord.

– Aș putea, vă rog...

De data asta, Lottie a încercat să ridice mâna.

Bătrâna a scos un cârâit.

– Pfui! Dacă asta e singura întrebare, atunci răspunsul e un „nu" orbitor de evident. Vă sugerez să o retrageți de la școală și să o trimiteți la Școala de Corecție pentru Tinerele Domnișoare St Agnes, unde, cu ajutorul biciului, vor face din ea o femeie demnă de a purta coroana Maradovei.

– Dacă ar putea cineva...

– Cred că este o idee minunată, și arată că Eleanor a noastră ia decizii eficiente în calitatea ei de prințesă, pe care ar trebui să le încurajăm cu entuziasm.

Mama lui Ellie i-a zâmbit radioasă soțului ei, și el a aprobat din cap.

– Dacă numiți alegerea de a fi ineficientă o *decizie eficientă*, a chicotit încet bărbatul cu un ochi de sticlă.

Regele și mama lui au râs din toată inima, și Lottie s-a înfuriat dintr-odată.

– ÎMI EXPLICĂ ȘI MIE CINEVA CE SE PETRECE? Sala s-a cufundat din nou în tăcere, iar haita de lupi s-a întors să se holbeze la ea, ca și cum uitaseră că se afla acolo. Vă rog, a adăugat ea repede.

Tăcerea care se lăsase era aproape asurzitoare. Masca lui Jamie a dispărut o clipă, când s-a uitat uimit la Lottie, apoi și-a recăpătat iute calmul.

– Lottie...

Pe chipul lui Ellie a apărut o expresie de blândețe. A strâns din pumni și s-a întors spre rege cu o privire aspră.

– Tată! a spus ea pe un ton hotărât. Nu-mi pasă care e hotărârea. O să accept orice alegi, dar trebuie să o faci acum. Nu mai pot să nu-i spun nimic prietenei mele.

I-a luat mâna lui Lottie și a strâns-o încet. Lottie a simțit un curent electric plăcut între ele.

Jamie a scos un oftat de ușurare, simțind cum tensiunea adunată înăuntrul lui în timpul discuției se risipește.

Regele și-a studiat mirat fiica, surprins de loialitatea și asprimea din privirea ei. Se uita la ea cu ochii mijiți, studiind o latură a ei pe care nu o mai văzuse până atunci. Privirea i s-a îndreptat spre mâinile fetelor, strânse încă într-un sentiment de solidaritate.

– Foarte bine. S-a întors spre soția lui, care i-a aruncat un zâmbet radios, plin de înțeles. Dat fiind caracterul convenabil, într-un mod absurd, al propusului substitut și ceea ce eu, în calitate de rege, consider a fi o dovadă clară de influență pozitivă – aici a făcut o pauză, pentru un efect dramatic –, aprob această solicitare a prințesei Eleanor Prudence Wolfson de a pune în aplicare Legea Șase cu Charlotte Edith Pumpkin. Să fie totul consfințit în scris.

Bunica Wolfson a scos un strigăt furios, dar regele a ridicat o mână, și ea s-a calmat, reticentă.

– Mă tem că e o greșeală gravă, a spus ea pe un ton sumbru.

Regele i-a ignorat afirmația.

– Și, pentru ca toată lumea să fie liniștită, Jamie își va continua îndatoririle la Rosewood Hall. Școala va fi informată de acest aranjament special.

Jamie s-a crispat, și bărbatul cu un ochi de sticlă a părut să-și înăbușe un chicotit.

– Puteți pleca.

Ellie a scos un chiot mic de încântare și a apucat-o pe Lottie de braț, trăgând-o după ea prin ușile bogat ornate cu o energie atât de ametitoare, încât aproape că țopăia. Lottie a urmat-o, doar vag conștientă de mișcările corpului ei și încă neștiind prea bine ce se hotărâse, de fapt. În spatele lor, Jamie i-a aruncat regelui o privire, pe care cele două fete nu au observat-o, dar apoi și-a recăpătat rapid expresia împietrită și a revenit la poziția de loialitate neabătută.

– Ai văzut? a șoptit regele spre soția sa după ce ușa s-a închis.

– Da! a răspuns ea încântată. Eleanor și-a făcut o prietenă.

21

– Substitut: persoană angajată pentru a juca rolul unui membru al familiei regale în scopul de a-i proteja acestuia adevărata identitate. Toate aparițiile publice și îndatoririle oficiale trebuie onorate cu cel mai mare respect, bla, bla, bla, bla și așa mai departe...

Lottie clipea uluită în vreme ce Ellie citea cu voce tare paragraful dintr-o carte veche și prăfuită care le fusese dată de bărbatul cu un ochi de sticlă, despre care Ellie o informase că era consilierul regelui, Simien Smirnov.

– Așadar, asta e slujba *mea* acum? a spus Lottie, arătând spre sine, cu ochii mari.

– Păi, dacă vrei. Practic, te purtai deja ca și cum ar fi fost, a răspuns Ellie veselă. Doar că acum... o să fii și plătită.

– OK, dar... stai puțin, plătită?

– Da, vei primi o plată lunară, precum și bani pentru transport, mâncare și haine.

Lottie aproape că s-a înecat; oare ei își dădeau seama că pentru ea ăsta era un vis împlinit? Nici nu părea deloc o slujbă, să aibă toate beneficiile de a fi prințesă și să fie și plătită pentru asta.

– Și astfel, în viitor, când va trebui, în mod inevitabil, să le spui tuturor că, de fapt, tu *nu* ești prințesa Maradovei, vei putea să spui cu toată sinceritatea că ești un substitut oficial. Rezolvat!

Și i-a făcut lui Lottie un semn de încurajare, la care ea a răspuns clipind din nou.

Cei trei se adunaseră în camera lui Ellie, care, deși mare, era surprinzător de goală. Lipsită de fermecătoarea harababură a lui Ellie, putea fi camera oricui. În mod clar, nu era un loc pe care Ellie să-l considere acasă. Ellie și Lottie erau așezate pe patul imens cu baldachin, în vreme ce Jamie stătea în picioare lângă ușă, cu un picior rezemat de cadrul de lemn, cu capul dat pe spate, gânditor. O informase că, de îndată ce vor porni din nou spre școală, va începe să o pregătească pentru a fi un substitut perfect. Ceva care o cam neliniștea.

– De cât timp plănuiești asta? a întrebat Lottie, temându-se să afle adevărul.

Ellie a părut rușinată.

– Cam de când m-am certat cu tine în prima săptămână.

Lottie a părut șocată.

– Nu m-ai întrebat nimic. Nu ai... A trebuit să se oprească pentru a încerca să se calmeze; era copleșită. Ar fi trebuit să-mi spui de ce mă aflu aici. Poți să ai încredere în mine.

– Tu nu înțelegi, Lottie. Nu puteam! Ar fi însemnat să încalc prea multe reguli, a răspuns Ellie pe un ton spășit.

– Dar tu întotdeauna încalci regulile!

– Lottie, încetează! Vorbise Jamie, dar tonul lui nu era furios sau distant, ci doar calm. Chiar nu putea să-ți spună, Lottie. Substituții sunt un secret regal. Foarte puțini oameni știu de existența lor, iar jumătate cred că e doar o poveste, și așa trebuie să și rămână, pentru a-i proteja pe cei care au nevoie de ei, înțelegi?

Lottie a dat din cap. Ce spunea el avea logică, dar o făcea să simtă că nu aveau încredere în ea.

– Înțeleg, dar *tu* trebuie să înțelegi că și eu îi vreau binele lui Ellie la fel de mult ca tine. S-a întors spre prietena ei, cu un ghem de nervi în stomac: Dacă ai destulă încredere cât să mă faci substitutul tău, atunci ar trebui să ai și cât să-mi spui despre asta.

Ellie și-a mușcat buza o clipă, în vreme ce Jamie și-a îndreptat spatele și s-a apropiat de Lottie.

– Ai dreptate, a spus el.

– Am? a întrebat ea nedumerită.

Oare doar își imaginase? Chiar fusese Jamie *de acord* cu ea?

– Da. Ar fi trebuit să-ți zicem. Dar adevărul e că Ellie nu a avut niciun cuvânt de spus în povestea asta, a adăugat el relaxat.

– Chiar îmi pare rău, Lottie, a murmurat Ellie, dându-și părul din ochi, și Lottie și-a dat seama că e sinceră.

– Te iert, Ellie, și chiar mă bucur să fac asta pentru tine, mi se pare că e bine așa. Dar trebuie să ne promitem că nu vom mai avea secrete una față de cealaltă.

A întins degetul mic așa cum făcea când era micuță, iar Ellie a râs și l-a prins cu propriul deget.

– Promit.

În dimineața următoare, Lottie era în avion și aștepta decolarea, când Jamie a venit și s-a așezat lângă ea. Se apropiase atât de încet, încât ea nici nu-și dăduse seama că era acolo până când nu-i rostise numele.

Lottie s-a întors brusc și aproape că au dat cap în cap, dar de data asta el s-a ferit imediat. Ca de obicei, pe chipul lui

nu se citea nimic. Începea să aibă ceva mai multă încredere în el, dar tot o intimida.

– Sunt întru totul de acord cu tine, a spus el. N-a fost corect din partea lor că nu ți-au spus nimic. De fapt, nici nu ar fi trebuit să fii adusă aici. Nu ar fi trebuit să ți se spună nimic despre substituți și cu siguranță nu ar fi trebuit să ți se ceară să devii unul.

Lottie a rămas fără cuvinte. Ar fi trebuit să-și dea seama că asta gândea Jamie, că nu o credea în stare sau demnă de a fi un substitut oficial. Aproape toată viața avusese de-a face cu oameni care se îndoiau de ea, și totuși, să i se spună asta o durea profund.

– N-o să... Vocea i s-a stins și a tras aer adânc în piept, ca să se liniștească. Voia să i se acorde încredere, să creadă toți că era capabilă de această sarcină, chiar dacă nici ea nu era prea sigură de asta. N-o să te dezamăgesc, Jamie.

El a privit-o cu o expresie puțin tristă, pe care Lottie nu a înțeles-o, a oftat și a scos din buzunarul hainei o cărticică ponosită. Era legată în piele, cu un desen floral argintiu, care reflecta lumina. I-a așezat-o în poală, și ea a tresărit când i-a atins genunchiul.

– Sunt convins, a răspuns el, cu obișnuitul lui zâmbet plin de superioritate.

Apoi s-a ridicat în picioare și s-a dus la locul lui, fără niciun cuvânt.

Lottie s-a uitat la carte și a deschis-o cu grijă la prima pagină, unde se vedea un scris caligrafic cursiv:

Eu, Oscar Oddwood, substitut al răposatului Henric Wolfson, am adunat povești și sfaturi ale unor substituți din toată lumea,

astfel încât înțelepciunea noastră colectivă să poată fi transmisă și îmbogățită. Fie ca această carte să îi ajute pe cei care preiau rolul ambiguu de impostor loial.

Lottie a frunzărit-o cu grijă și a văzut o mulțime de pagini ilustrate și texte scrise de mâini diferite și în limbi diferite. Simțea că din carte emana o anumită magie, ca și cum ar fi fost sacră. A băgat-o cu mare grijă în geantă, simțindu-se prea obosită pentru a o aprecia acum așa cum se cuvenea, și și-a rezemat capul de fereastră pentru a privi decolarea.

Norii pufoși s-au împrăștiat sub avion, creând un soi de vizor prin care putea să tragă cu ochiul la peisajul maradovan înghețat de sub ei. S-a uitat la Ellie, care dormea, cu fața acoperită de o carte cu titlul *Femeile cuviincioase rareori rămân în istorie*[1]. Jamie scosese *Visul unei nopți de vară* și lua, foarte serios, notițe. Amândoi păreau total indiferenți față de personalul grijuliu și luxul unui avion particular. Amândoi aveau o relaxare care pe Lottie o fascina: se simțeau atât de în largul lor, radiind prin toți porii, cu o încredere nezdruncinată, scopul pe care îl aveau în lume.

Lottie se simțea ca și cum i se îngăduise să arunce o privire într-o lume căreia, de fapt, nu-i aparținea. Rosewood Hall, substituți regali, familia Wolfson – totul era atât de impresionant, și, după fascinanta noapte petrecută în palat, simțea o dorință arzătoare să facă parte din această lume. Norii s-au înghesuit iar repede unii într-alții, făcând ținutul de dedesubt să dispară, iar Lottie s-a simțit dintr-odată atât de departe de pământ și hotărâtă să-și găsească locul în lume.

---

[1] Laurel Thatcher Ulrich, *Well-Behaved Women Seldom Make History*, 2007 (n.tr.)

PARTEA A DOUA

Cum să fii prințesă

22

Lottie s-a tot foit și răsucit în pat, dar, indiferent în ce poziție se așeza, nu reușea să adoarmă. Așternuturile erau prea încinse, iar aerul, prea rece, și, oricâte oi ar fi numărat, nimic nu o ajuta. Era a zecea noapte albă de când se întorsese din Maradova, și Lottie începea să creadă că nu avea să mai viseze nimic niciodată.

S-a uitat în cealaltă parte a camerei și a văzut-o pe Ellie, adormită, ridicându-se fără tragere de inimă în capul oaselor, ca să se pregătească pentru noua zi. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ellie și Jamie nu trebuiau să știe că nu putea dormi, altfel ar fi crezut că nu era deloc potrivită pentru a fi substitut. Ceasul deșteptător în formă de căpșună de pe noptiera ei a sunat, anunțând-o că venise timpul pentru lecția de sâmbătă dimineața cu Jamie, care făcea parte din ceea ce ea numea *lecțiile de prințesă*. Ellie s-a întins în pat și a căscat foarte zgomotos, ridicându-se somnoroasă în fund și dându-și picioarele jos din pat.

– Ellie, tu nu trebuie să vii cu noi. Poți să te culci la loc dacă vrei, a spus încet Lottie, îngrijorată că, dacă vorbea prea tare, avea să tulbure liniștea dimineții.

Ellie a mai căscat o dată, cu privirea încă pierdută.

– Nup! a spus ea și s-a frecat pe față, încercând să se trezească mai repede. Dacă tu trebuie să te trezești devreme

pentru lecțiile de prințesă, atunci sufăr și eu alături de tine. Așa e corect.

Ceea ce pe Lottie nu putea decât s-o bucure.

S-au întâlnit cu Jamie într-una dintre camerele de studiu din Ivy, care dădeau spre pădurea Rose. Soarele nu răsărise încă, și lui Lottie îi era greu să-și țină ochii deschiși în camera caldă, plină de cărți prăfuite. Jamie se plimba încoace și încolo, punând-o să traducă vechi cuvinte maradovene, în vreme ce Ellie își făcea temele. De când se întorseseră din Maradova, zilele lui Lottie deveniseră un program strict de școală, teme, pregătire suplimentară și lecții de prințesă. Era obișnuită să lucreze în plus din perioada în care se pregătise pentru Rosewood, dar, cu nopțile ei nedormite, începea să se simtă epuizată.

– *Sets?*

– „Prinț"

– *Sessa?*

– „Prințesă"

– Bun.

Jamie a bifat ceva în carnețelul pe care îl folosea la lecțiile lor. Fața îi rămânea impenetrabilă, și Lottie habar n-avea dacă era mulțumit de progresele pe care le făcea.

– Sincer, nu văd care e rostul să învețe vechiul dialect maradovan. Nu mai e folosit de aproape o sută de ani.

Jamie s-a uitat urât la Ellie, care nu făcuse decât să-i critice planul de lecții de la bun început.

– Bună observație, Ellie. Lottie, spune-mi istoria limbii maradovene.

Lottie a oftat în sinea ei. Se părea că, de fiecare dată când Ellie făcea un comentariu, ea trebuia să răspundă la ceva. A strâns ochii o clipă, încercând să-și alunge oboseala.

– Maradovana: dialect apărut din combinarea limbilor engleză și rusă. După tratatul de la Serego, când Maradova și-a obținut independența față de Imperiul Britanic, poporul maradovan a păstrat engleza ca limbă principală. Vechiul dialect maradovan este acum folosit doar pentru....

– OK. Bine, a întrerupt-o Jamie. Vezi ce repede a învățat Lottie toate astea? Ar trebui să iei notițe!

Lui Lottie nu-i plăcea că singurul feedback real pe care-l primea de la Jamie era sub forma unei împunsături verbale la adresa prietenei sale.

Ellie i-a scos limba și apoi s-a întors la cărțile ei.

Două fete de la Ivy au trecut prin fața ușii în drum spre terenul de tenis și au început să chicotească atunci când l-au văzut pe Jamie, după care s-au înroșit și au luat-o la fugă. Jamie se adapta la Rosewood în felul lui. Regele hotărâse că era bine să facă public rolul de bodyguard al lui Jamie – deși toată lumea credea că e bodyguardul lui Lottie, nu al lui Ellie. Ceea ce l-a făcut, deloc surprinzător, un obiect al pasiunii printre fetele de la Rosewood. Lui Lottie îi venea să râdă de cât de previzibil era totul, uitând că, doar cu o lună în urmă, ea însăși fusese entuziasmată când auzise despre partizani. Nu știa prea bine ce i se spusese conducerii școlii despre statutul ei de prințesă, dar lucrurile nu păreau să se fi schimbat prea mult.

Lottie a profitat de un moment când nu se uitau la ea și a căscat, întrebându-se cât timp avea să le mai poată ascunde că nu reușea să doarmă. Dar Jamie i-a întrerupt repede șirul gândurilor, punându-i în față o foaie de hârtie.

– Vreau să mi-l numești pe fiecare dintre acești membri ai familiei regale maradovene, a spus el.

Lottie s-a uitat cu atenție la chipurile de pe foaie. I-a recunoscut pe părinții lui Ellie și pe suveranii anteriori, bunica lui Ellie și regele Henric, dar era ceva în neregulă. Lipsea cineva.

– În jurnalul lui, Oscar spune că ultimul rege, Henric, a avut doi fii. Asta nu înseamnă că regele Alexander ar trebui să aibă un frate, unchiul lui Ellie?

Ellie și James s-au holbat la ea de parcă tocmai ar fi spus o înjurătură, apoi, cu fețele serioase, au schimbat o privire.

– Claude, a spus Ellie încet, întorcând capul. Trebuia să fie rege, dar... a refuzat îndatoririle regale...

– A fost alungat din regat, a spus Jamie tăios. Familia regală maradovană este foarte strictă în privința regulilor. Este important să înțelegi și tu asta.

Auzind acestea, Lottie a înțeles imediat. Asta ar fi așteptat-o pe Ellie dacă nu voia să domnească. Exilul. Negarea totală a existenței sale. A simțit un fior rece pe șira spinării.

– Ce înfricoșător... a murmurat încet.

– Așa e, și, dacă tot vorbim de lucruri înfricoșătoare...

Jamie a zâmbit și a scos din rucsac o scrisoare. I-a pus-o în mână, și Lottie s-a uitat uimită și nedumerită la sigiliul maro de ceară care fusese rupt. Era un simbol ciudat pe care nu-l mai văzuse niciodată: patru triunghiuri aranjate într-un pătrat, suprapuse astfel încât să formeze în mijloc două romburi, care au dus-o cu gândul la colții de lup.

– Ce-i asta? a întrebat ea.

– Invitația noastră la balul verii din Maradova, a răspuns Ellie, sau, mai bine zis, la festivalul florilor. Menționându-l

pe acesta din urmă, Ellie și-a dat, teatral, ochii peste cap. Pe de altă parte, când a auzit cuvântul „bal", Lottie s-a pierdut cu totul. E o prostie totală, a continuat Ellie. Are loc în fiecare an, dar întotdeauna e o groază de zăpadă și n-are nicio legătură cu vara.

Dar Lottie nu era atentă.

Un bal regal! Urma să meargă la un bal regal adevărat! Avea să poarte o rochie lungă și probabil să-ntâlnească o mulțime de prinți și de prințese! UN BAL REGAL ADEVĂRAT!

- Lottie!

Lottie a clipit și s-a trezit din reverie, văzând-o pe Ellie fluturându-i mâna prin față, iar pe Jamie ridicându-și buza de sus enervat.

- Un bal regal, zici? Sună grozav! Unde trebuie să mă înscriu?

I-a zâmbit radioasă lui Ellie, încercând s-o convingă din priviri s-o lase să meargă la balul regal.

Ellie a râs și și-a dat din ochi părul negru și des.

- Ai noroc, Miss Pumpkin, festivalul florilor va fi debutul nostru... adică, debutul *tău* ca prințesă.

- *Pe bune?* Lottie s-a ridicat în picioare, împingându-și scaunul în spate și bătând cu palmele în masă, încântată. Dintr-odată, i se evaporase toată oboseala. Era ca un basm care devenea realitate... până când a văzut chipul lui Jamie. A tușit ușor și s-a așezat încet la loc pe scaun, înroșindu-se tare. Adică... sună absolut încântător.

Ellie a pufnit când a auzit-o încercând să se exprime elegant. Deși știa că Jamie era de încredere, Lottie tot se simțea ciudat în prezența lui și avea o dorință arzătoare de a-i dovedi că poate.

Jamie a oftat, ca și cum n-ar fi vrut să spună asta, dar nu avea încotro.

– Nu e așa de simplu. Ellie va fi prezentă formal ca invitată a ta, ceea ce îi va putea explica ușor prezența la evenimente, dar toată lumea care n-a mai participat la bal până acum va trebui să meargă la cercul de etichetă al lui Lady Priscilla, care durează o zi întreagă, dar care, din fericire pentru tine, va fi ținut în acest an la Rosewood.

Lottie a clipit nedumerită, neavând absolut nicio idee ce însemna asta.

– Asta înseamnă că trebuie să mergi la un curs de etichetă, Lottie! a spus Ellie, înăbușindu-și râsul.

– Un... curs de etichetă?

Râdeau de ea? Era o păcăleală din-aia bine ticluită?

– Nu e nicio păcăleală, Lottie. Lottie s-a înfiorat, de parcă Jamie tocmai i-ar fi citit gândurile. Va trebui să participi la curs peste două săptămâni, a spus el, și va trebui să faci o impresie foarte bună. Vor mai fi acolo și alți copii din familii regale sau familii importante și va trebui să nu faci notă discordantă în niciun fel.

A privit-o în ochi, ca să se asigure că înțelege foarte bine fiecare cuvânt pe care îl rostește. Ea a dat din cap.

– Și dacă reușești să calci pe picior vreun prinț d-ăla snob când valsați, ai puncte în plus de la mine.

Jamie a mormăit ceva la gluma lui Ellie, făcând-o pe Lottie să râdă. Apoi a ridicat privirea spre ceas și a început să-și strângă meticulos lucrurile.

– Uite – i-a întins o foaie cu instrucțiuni –, asta e tot ce trebuie să recapitulăm înainte de cursul de etichetă. Mă duc să alerg cu Raphael acum. Ne vedem mai târziu.

Ellie a făcut cu un deget un gest ca și cum i-ar fi venit să vomite. Jamie și Raphael fuseseră repartizați în aceeași clasă de limbi străine și se împrieteniseră repede datorită fondului lor de poligloți și pasiunii comune pentru alergat. Formau o pereche ciudată, căci Jamie părea lipsit total de simțul umorului. Lottie se întreba dacă nu cumva era primul prieten pe care și-l făcuse vreodată în afara familiei maradovene, la fel cum fusese la Ellie în ceea ce o privea.

Jamie s-a oprit lângă ușă și s-a întors înapoi spre ele.

– Dacă aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți – i-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă –, dar nu să aduc cafele la orele de scrimă, sau ceva. Ellie i-a zâmbit poznaș, cu un aer nevinovat. Și, Lottie, a adăugat el, încearcă să dormi mai mult la noapte.

Lottie și-a ținut răsuflarea când a ieșit din încăpere. Credea că-și ascunsese mai bine oboseala. Imediat ce a dispărut, Lottie a răsuflat încet. Trebuia să îi demonstreze că era bună pentru asta. Nu putea să-și arate niciun punct slab.

Ellie, care o privea gânditoare acum, s-a întins peste masă și a luat-o de mână, mângâindu-i ușor palma cu degetul mare.

– Îți promit că o să te descurci bine, prințesico. Ai un talent natural, și cursul ăsta de etichetă o să fie floare la ureche.

Lottie s-a înroșit, dându-și seama că Ellie înțelesese greșit îngrijorarea ei privind cursul de etichetă, și s-a uitat la instrucțiunile pe care le avea în mână.

„Bine nu e suficient", și-a spus ea în sinea ei.

23

Odată cu răcirea vremii, elevii de la Rosewood Hall s-au bucurat de o seară plăcută de octombrie. Siluete de lilieci și pisici negre se aliniau pe coridoare, și toate căminele erau pline de dovleci sculptați, care răspândeau în aer un miros de răscopt.

Lottie stătea la coadă în cafeneaua bibliotecii principale cu Ellie și Binah, care sporovăiau pe tema numerelor imaginare, despre care Ellie îi spusese la meditații. Jamie primise permisiunea de a folosi telefonul școlii pentru o convorbire cu regatul Maradovei, pentru un raport la zi, și urma să vină și el mai târziu. Lottie s-a uitat pe fereastră la întunericul care se lăsase afară, deși cursurile se terminaseră cu mai puțin de o oră în urmă, și s-a întrebat dacă avea să reușească să doarmă în acea noapte.

– O felie de chec cu dovleac și o moca cu ciocolată albă – Lottie s-a asigurat că Ellie nu era atentă – și cu dublu espresso.

Descoperise un remediu temporar pentru efectele insomniei: cafea și anticearcăn, amândouă în cantități industriale.

Biblioteca devenise repede locul preferat al lui Lottie la Rosewood. La început, îi fusese frică să mai dea pe-acolo după mica lor aventură, când intraseră prin efracție, dar

cărțile, atât de numeroase, o aduseseră curând înapoi, și, în ciuda dimensiunilor uriașe, biblioteca i se părea un loc intim. Să fie înconjurată de atâta literatură îi dădea o stare înălțătoare de fericire.

Când au intrat să se așeze în zona de studiu, câteva capete s-au întors spre Lottie. Începuse să se prefacă foarte bine că nu observă, dar, indiferent cât timp trecuse de atunci, copiii continuau să fie interesați de povestea cu prințesa maradovană. Iar Lottie nu-i putea învinui; nici ea nu putea uita.

– Haideți să stăm acolo! a exclamat deodată Binah, pornind spre o masă de la fereastră.

Ellie și Lottie au încremenit. La masa rotundă se aflau Lola, Micky, Saskia și Anastacia. Lottie se bucura să stea cu ei, dar știa că Ellie încă nu se simțea în largul ei cu Anastacia, mai ales că acum era rivala ei la scrimă.

Înainte să apuce Lottie să spună ceva, Ellie a mijit ochii și s-a îndreptat hotărâtă spre masă.

– Bună! Putem să stăm și noi? a întrebat repede Lottie în timp ce Ellie se așeza lângă Binah.

Lola s-a luminat la față.

– Bineînțeles! A scos imediat o pungă plină cu caramele Tompkins și le-a întins-o. Luați! le-a îndemnat ea entuziastă.

Lottie a privit cum Ellie și Saskia s-au aplecat amândouă spre pungă, și mâinile li s-au ciocnit când le-au băgat înăuntru. I s-a tăiat răsuflarea, neștiind cum va reacționa Ellie.

– Scuze, am... ne cunoaștem? a întrebat Ellie, și pe față i-a apărut un mic zâmbet, care i-a dat lui Lottie o senzație neplăcută în stomac.

– Nu oficial! Saskia a scos din pungă o caramelă și i-a întins-o lui Ellie. Eu sunt Saskia.

– Ellie.

– Știu, a răspuns Saskia rezervată.

S-au privit o clipă, în vreme ce Ellie își băga caramela în gură.

– Este șefa casei Conch pentru anul al unsprezecelea, a spus repede Lottie, simțind nevoia de a le distrage atenția.

S-au întors amândouă spre Lottie, făcând-o să simtă o stânjeneală ciudată.

– Îmi place să dau ordine! a răspuns Saskia, zâmbindu-i strengărește lui Ellie, și amândouă au râs.

Lottie s-a așezat încet pe locul liber de lângă Anastacia, care se uita concentrată în manual. I-a aruncat o privire lui Ellie, care râdea din nou de ceva ce spusese Saskia, și a avut o senzație ciudată că era lăsată pe dinafară.

– Văd acum de ce ți-e așa de greu să dormi când ai o colegă de cameră atât de zgomotoasă, s-a auzit lângă ea vocea Anastaciei, joasă și rece.

– Poftim? a întrebat Lottie contrariată.

„De unde știe?"

– Ellie – e indisciplinată. Înainte ca Lottie să poată procesa ce-i spusese, Anastacia s-a întors spre ea cu o privire serioasă, studiindu-i fața obosită în continuare. Am ceva pentru tine, a spus.

Lottie a clipit nedumerită când Anastacia a băgat mâna în geantă și a scos o cutie de pilule, pe care a pus-o hotărâtă pe masă.

– Ce sunt astea? a întrebat Lottie, în vreme ce Ellie s-a aplecat în față, a înșfăcat cutiuța roz și a citit cu voce tare ce scria pe ea.

– „Prințesa și bobul de mazăre. Pastile de somn. Pentru orice prințesă care se chinuie să adoarmă noaptea..."

Lottie a înghițit în sec.

De unde știa Anastacia că nu dormea? Și de ce a trebuit să îi dea pastilele de față cu Ellie? Lui Lottie îi venea să se dea cu capul de masă; ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Ellie și Jamie să-și facă griji și pentru asta.

– Lottie, ai probleme cu somnul?

Lottie a tresărit auzind vocea lui Jamie și, când s-a întors, l-a văzut în picioare lângă ea. „Când naiba a ajuns aici?" Dar era clar că nu putea să-i evite întrebarea.

Lottie și-a dat seama că toată lumea din cafeneaua bibliotecii îi privea acum. Acesta părea să fie efectul pe care-l avea asupra tuturor. Lottie i-a zâmbit cât de frumos a putut, și el a căscat ochii puțin.

– Ochii tăi... a adăugat el, și în vocea lui s-a simțit o umbră de îngrijorare.

– Parcă era vorba că vii mai târziu?

Lottie știa că era o încercare stupidă de a schimba subiectul, dar nu voia, în niciun caz, să creadă că nu dormea bine pentru că era stresată de slujba de substitut. Jamie era deja convins că nu era făcută pentru așa ceva, și nu voia să-i dea dreptate.

– Lottie, de ce nu mi-ai spus?

Era durere în vocea lui Ellie, și Lottie s-a supărat brusc pe Anastacia pentru că o pusese în situația aceea. S-a

uitat la ea, dar toată lumea își băgase nasul în cărți, prefăcându-se că nu ascultă.

– Nu-i mare lucru. O să-ți explic mai târziu, când o să lucrăm la mate, după ce se liniștește toată lumea, a spus Lottie, aruncându-le lui Ellie și lui Jamie o privire cât de categorică putea.

Ellie s-a schimbat la față și a părut puțin rușinată.

– Lottie, eram sigură că ți-am spus... Îmi pare tare rău, dar nu știu dacă o să mai am timp să te ajut, din cauza antrenamentelor.

Lottie a simțit cum i se strânge inima. Îi plăceau mult lecțiile cu Ellie, și pentru prima oară în viață chiar simțea că începe să fie bună la matematică.

– E OK.

A rostit cuvintele automat. Nu putea să saboteze antrenamentele de scrimă ale lui Ellie făcând-o să se simtă vinovată, mai ales când ea se trezea sâmbăta dimineața devreme ca să o însoțească la lecțiile de prințesă.

– E totul OK. Mă descurc eu.

Dar nu era sută la sută sigură cui îi spunea asta, de fapt.

– Trebuie să-ți menții notele bune la mate, a spus Jamie, punând paie pe foc.

– Pot să te-ajut eu. S-au întors cu toții spre Saskia, care se sprijinea, relaxată, de spătarul scaunului. Dacă vrei să lucrezi cu mine. Sunt prima din anul meu.

– Serios? Lottie nu-și putea ascunde surprinderea; era o soluție atât de convenabilă. Ar fi nemaipomenit! Mulțumesc.

– Nu! Toți ochii s-au întors spre Anastacia, care dăduse cu palma în masă. Noi stăm întotdeauna împreună după ore.

Vocea ei a răsunat neobișnuit de calmă, și Lottie aproape că a crezut că glumea.

Saskia nu a părut afectată de izbucnirea Anastaciei și doar a schițat un zâmbet.

– Dar n-o să fii și tu la scrimă? Trialurile sunt peste doar câteva săptămâni.

– Da, dar...

– Atunci, așa rămâne. O s-o meditez eu pe Lottie.

În difuzorul de deasupra bibliotecii s-a auzit, cu pârâituri:

– Elevii de la masa opt, vorbiți, vă rog, mai încet.

Lottie s-a uitat la fiecare dintre cei de la masă, simțind că mai erau un milion de lucruri pe care ar fi vrut cu toții să le spună, dar s-au întors în tăcere la cărțile lor.

„Ce naiba a fost asta?"

24

Lottie exersa cu Jamie principalele reguli de etichetă după ore, în mica sală de sport de lângă casa Conch, învățând lucruri elementare, pe care ceilalți elevi probabil că deja le cunoșteau. Repetau în fiecare zi, de la așezarea tacâmurilor pe masă până la felul corect de a mânca o stridie, dar singurul lucru în privința căruia el avea rezerve era valsul, așa că îi delegase lui Ellie această sarcină.

„Nu m-aș fi gândit că mă crede ATÂT de enervantă", își spusese Lottie.

Mai erau doar trei zile, și Lottie făcuse și mai multe eforturi pentru a-și ascunde oboseala. Pastilele pe care i le dăduse Anastacia o ajutau puțin, dar nici pe departe pentru a rezolva ceea ce o împiedica să doarmă. Și-a înăbușit un căscat în vreme ce repetau saluturile pentru fiecare rang nobiliar, făcându-l pe Jamie să se uite urât la ea. Încă era furios că nu le spusese că avea probleme cu somnul. Părea gata să spună ceva despre asta, când Ellie a scos un oftat adânc, care a sunat ca un mârâit.

– PROBLEMA ASTA MĂ SCOATE DIN MINȚI! a strigat ea, aruncându-și caietul în cealaltă parte a sălii.

Lottie a privit uimită cum Jamie a sărit imediat și l-a prins în aer. Când erau părți mai „plictisitoare", așa cum le numea ea, Ellie se hotărâse să lucreze la ghicitoarea lui

Binah, pe care încă nu o rezolvase. Lottie își luase deja de mult gândul că aveau să deschidă vreodată cadourile.

Jamie a frunzărit caietul cu un aer indiferent, înainte de a-l închide cu un pocnet sonor.

– Ți-am fi recunoscători dacă ți-ai putea face în liniște anagramele astea ciudate, a spus el pe un ton rece, punând caietul pe banca pe care o confiscase Ellie.

Ellie și-a îndreptat brusc spatele, ca și cum fusese străbătută de un fulger.

– Anagramă? a șoptit ea, ridicând o sprânceană.

– Da! a răspuns el, întorcându-se înapoi la Lottie, pentru a-i aranja brațul în poziția corectă pentru reverență. Nu ai transformat încă numerele în litere, dar e clar că e numele fondatorului școlii, William...

– WILLIAM TUFTY! au strigat cele două fete la unison.

Lottie și-a stricat poziția când s-a repezit Ellie la ea. Acum totul avea logică. Fusese așa de preocupată să găsească soluția folosindu-se doar de numere, încât nu se obosise să caute și cuvinte.

– Jamie, azi terminăm mai devreme, a strigat Ellie peste umăr, trăgând-o pe Lottie după ea.

Jamie s-a întins să o apuce pe Lottie de mână, dar a șovăit.

– Bine, puteți pleca.

Cele două fete erau în camera de recreere de la Ivy, așezate pe o canapeluță de două persoane, sub un portret uriaș al lui Florence Ivy. Trei alte eleve de la Ivy stăteau lângă televizor, chicotind și holbându-se la Jamie, care stătea în picioare lângă fereastra care dădea spre iaz și spre sala

de mese, reușind de minune să pară neinteresat de nimic. Solicitase să vadă darurile înainte să le dea voie să le deschidă, declarând-o o practică obișnuită și făcând-o pe Ellie să suspine de nerăbdare. Pe drumul înapoi spre cămin, fetele se întâlniseră cu o fată de la Stratus și o rugaseră să-i spună lui Binah, dacă o vedea, că îi rezolvaseră enigma.

– Nu pot să cred că avem darurile astea de atâtea săptămâni și nu am putut să le deschidem, a spus Lottie în vreme ce amândouă stăteau cu mâna pe capacele cutiilor lor.

Au numărat până la trei și au ridicat capacele, iar Lottie și-a închis ochii strâns, îngrozită de o potențială dezamăgire. Și exact așa a și fost.

În cutia ei se afla o broșă micuță care reprezenta o vulpe, nu mai mare decât unghia sa de la degetul mic. S-a uitat la Ellie, care, la fel de nedumerită, ținea în mână un șoricel de email.

– Nu înțeleg, a spus Ellie răspicat, ridicând privirea spre Jamie, de parcă i-ar fi putut da vreun indiciu.

Lottie și-a mușcat interiorul buzei, gânditoare.

– Trebuie să aibă o semnificație. A luat darul lui Ellie și le-a pus unul lângă altul, cu mâinile întinse. Un șoarece și o vulpe, un șoarece și o vulpe... Repeta cuvintele pentru sine, în speranța că ar putea să îi vină vreo idee. L-a văzut cu coada ochiului pe Jamie ridicându-și buza de sus. Am greșit cu ceva? a întrebat ea temătoare.

– Îmi aduce aminte de ceva doar, a răspuns Jamie, întorcându-se spre fereastră pentru a se uita din nou afară.

Pe fața lui era o emoție pe care Lottie nu o mai văzuse până atunci, și nu voia să-și ia ochii de la el. S-a străduit însă să se întoarcă la daruri.

Lottie a simțit cum mintea și privirea i se încețoșează, iar o fantomă din copilărie începe să îi șoptească la ureche. Undeva, într-un colțișor al minții, auzea vocea mamei ei recitând o poezie de demult.

Cei doi în pădure s-au întâlnit
Și împreună o căsuț-au zidit.

O poveste pe care mama ei i-o spunea, înainte ca ea să afle cât de violentă putea fi lumea.

Unul era isteț, și celălalt, blând...

O poezie despre două ființe foarte diferite, care s-au împrietenit pentru a se ajuta una pe alta: *Vulpița și șoricelul cel plăpând.*

– William Tufty a scris poezioare pentru copii! a exclamat Lottie, înainte să-și ducă gândul până la capăt. S-a uitat la Jamie, care o privea surprins. Și tu o știi, ți-aduci aminte de poveste! O clipă, Lottie a uitat cu totul cât o enerva Jamie. *Vulpița și...*

– ... *șoricelul cel plăpând*, a încheiat Jamie, iar Lottie a simțit cum, pe neașteptate, inima i se oprește o clipă. Aproape uitasem cum se numește.

Lottie i-a zâmbit larg lui Ellie și i-a dat înapoi broșa.

– N-aș fi crezut că fondatorul școlii Rosewood a scris poezioara mea preferată de când eram mică.

S-a uitat cu drag la darul ei, mângâind metalul cu degetul mare. „Mulțumesc, Binah."

Ellie s-a întins și a mângâiat-o ușor pe mână, cu o privire blândă.

– Deci, tu crezi că asta e? Că Binah voia să ne spună despre poeziile lui?

Lottie a avut o senzație neplăcută în stomac, genul acela de senzație care îți spune că ceva nu e în regulă. S-a chinuit să-și amintească mai mult din poveste, și, încet-încet, în minte i-au apărut mici fragmente – tablouri și stejari –, dar amintirile nu erau suficiente pentru a-și face prea bine o idee.

– Cred că ar trebui să găsim toată poezia, a spus ea, continuând să se uite la broșe.

S-a întors spre Jamie întrebătoare, și el a dat din cap. Lottie s-a întrebat dacă și pe el îl entuziasma poezia.

Nu le-a luat mult să-l găsească în bibliotecă pe William Tufty. Avea o zonă întreagă dedicată nu numai scrierilor sale și cărților despre el, ci și o secțiune cu cărțile și poeziile pe care le îndrăgise.

Au găsit poezia într-o antologie de povești pentru copii, și Lottie s-a așezat în fața celorlalți, care așteptau să o citească cu voce tare. Lottie și-a dres glasul, simțindu-se emoționată din cauza lui Jamie.

Cei doi în pădure s-au întâlnit
Și împreună o căsuță-au zidit.
Unul era isteț, și celălalt, blând,
Vulpița și șoricelul cel plăpând.
La v-ați ascunselea așa de buni erau,
Că fiecare zi cu joaca și-o umpleau.
Vulpița atât de iscusită se-arăta,
Că-n ramele tablourilor se-ascundea.
Stejarii tot creșteau și îi adăposteau

Pe-aceia dornici să le afle tainele toate:
Înțelepciune, curaj și onestitate.
Și-au înălțat case din cărămizi și piatră,
Și-acum, în cabinetul stăpânului, la vatră,
Veghind asupra casei el veșnic îi privește
Privindu-l de departe și-odată surâzând,
Vulpița și șoricelul cel plăpând.

Când a terminat, a ridicat privirea spre Ellie, în vreme ce în minte i se aprindeau o mulțime de beculețe.

– Cred că e în tablouri, a spus ea, iar când Ellie a mijit ochii, Lottie a continuat: Sunt tablouri cu el peste tot în școală... Cred că într-unul dintre ele s-ar putea afla următorul indiciu.

Ellie s-a ridicat în picioare, trăgând-o și pe Lottie sus și aruncându-și geanta pe umăr, gata să plece. Jamie nu a scos niciun cuvânt.

– Hei, ce mai așteptați? a spus Ellie. Haideți să mergem să ne uităm.

Jamie a părut să-și recapete atitudinea obișnuită, fața lui a devenit din nou calmă și s-a băgat între ele.

– Eu zic să lăsați admiratul tablourilor pe altă zi, a spus el pe un ton sec. E aproape ora stingerii și sunt convins că aveți amândouă teme de făcut, iar tu, Lottie – s-a uitat la ea tăios, făcând-o să se simtă iarăși nelalocul ei –, va trebui să mai reflectezi la cursul de etichetă, care o să fie în mai puțin de trei zile.

Lottie a înghițit în sec. Avea dreptate. Înainte să se ambaleze cu vreo enigmă, trebuia să supraviețuiască acelui curs.

25

Sala de festivități de la Rosewood fusese rezervată pentru cursul de etichetă de cinci ore ținut de o femeie numită Lady Priscilla. Pentru copiii din familii de vază era un rit de trecere înainte de prima apariție publică la un eveniment important.

Deși Lottie fusese în sală de multe ori în lunile petrecute la Rosewood și spațiul acela uriaș îi devenise familiar, niciodată nu i se păruse atât de rece și rău prevestitoare ca atunci. Fiecare pas părea să răsune mai tare decât de obicei; fiecare răsuflare părea să se vadă mai bine în aer. Erau acolo copii de vârsta ei din toată lumea. Arătau impecabil și în largul lor în veșmintele pe care le purtau, de la sariuri la geci brodate cu ciucuri. Lottie trebuise să împrumute o rochie de la Lola, care fusese mai mult decât încântată să o ajute să se gătească, și găsiseră ceva potrivit, o rochie albă, midi, destul de simplă, care, spera Lottie, corespundea codului vestimentar.

Jamie stătea lângă ea. Ajunseseră devreme și îi priveau pe ceilalți cum intrau încet în sală. Fiecare avea cu el fie un bodyguard, fie un asistent. Lottie s-a întrebat dacă vreunul dintre bodyguarzi era partizan, dar toți păreau mult mai bătrâni decât cei pe care îi protejau.

Jamie îi înșira numele participanților pe măsură ce aceștia intrau, iar Lottie se străduia să le țină minte pe toate:

Veevee Indriani, membră a familiei regale din Rajasthan, care locuia în Statele Unite și voia să devină campioană olimpică la patinaj; Lachlan Kidman-Dolman, fiul pictorului Angus Dolman și al cântăreței de operă Ingrid Kidman; Edmund Ashwick...

Lui Lottie i-au atras, dintr-odată, atenția cei care veneau după Edmund Ashwick. Spre surprinderea ei totală, pe ușă intrau Anastacia, Raphael și Saskia!

- Ce... ce căutați voi aici? s-a bâlbâit Lottie.

Nu mai vorbise cu Anastacia de la incidentul de la bibliotecă de cu o săptămână în urmă, dar dintr-odată s-a simțit mai bine că la acest curs erau și persoane pe care le cunoștea. Anastacia purta o rochie simplă, neagră cu argintiu, lungă până la pământ, care se asorta foarte șic cu smochingul negru cu argintiu al lui Raphael. Era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Lottie, și tocurile ei mari nu făceau decât să sporească diferența de înălțime. În spatele ei, Saskia era îmbrăcată simplu, cu o rochie dreaptă neagră, iar coama ei de păr blond fusese strânsă frumos la spate.

- Credeam că știi, a răspuns Anastacia cu o voce calmă. Acesta va fi primul an în care voi participa la balul verii organizat de familia ta. Lottie a clipit de câteva ori, iar Jamie, care se afla lângă ea, s-a crispat. Ar fi trebuit oare să știe asta? Dar, înainte s-apuce Lottie să spună ceva, Anastacia a continuat: Iar Raphael e aici pentrù că - Anastacia a tușit -, atunci când a auzit că merg eu, s-a gândit brusc că n-are cum să rateze așa ceva.

Raphael și-a înăbușit un hohot de râs.

- Păi, cine se mai oferea să exerseze pașii de vals cu vrăjitoarea cea rea din căminul din vest? I-a zâmbit afectat

Anastaciei, dar ea l-a ignorat. Ți-am făcut o favoare imensă că am venit.

Raphael i-a făcut cu ochiul lui Jamie, și Lottie s-a bucurat să vadă că Jamie nu i-a răspuns. Deși nu erau prietene prea bune, nu-i plăcea să-i vorbească nimeni așa Anastaciei.

– Eu... Lottie a șovăit o clipă, apoi s-a hotărât s-o spună pur și simplu. Eu chiar mă bucur că ați venit.

Și, într-adevăr, se bucura: până să intre ei, nici nu-și dăduse seama cât de agitată fusese, de fapt, și, deși Anastacia era, în general, puțin cam rece, măcar era consecventă. Anastacia părea gata să răspundă ceva, când Saskia a întrerupt-o.

– Lottie, eu aștept cu nerăbdare prima noastră ședință de mate. Vocea ei era calmă și liniștitoare, făcând-o imediat pe Lottie să se simtă mai relaxată. Saskia a făcut o reverență, apoi a ridicat privirea și i-a aruncat lui Lottie un zâmbet luminos, care a făcut-o să se simtă ciudat în rolul ei de falsă prințesă. Îți promit că o să te ajut să iei note bune – sunt o profesionistă adevărată, a adăugat ea.

Lottie i-a zâmbit și ea, cât mai frumos cu putință, întrebându-se ce ar fi zis Ellie dac-ar fi fost acolo.

– Saskia participă ca însoțitoare a mea. La fel ca Miss Wolf pentru tine, a adăugat Anastacia, verificându-și unghiile ca nu cumva să-i fi sărit oja.

Când a auzit numele „Wolf", gândurile lui Lottie s-au întors brusc la acea primă zi de școală și la misterioasa carte pe care o găsise la ușă. A avut o senzație ciudată în stomac, ca și cum era ceva ce ar fi trebuit să știe, dar ceva ce, cumva, mintea ei nu putea cuprinde.

– Mulțumesc, Saskia, a spus Lottie, ignorând-o pe Anastacia și fiind surprinsă de propriul calm.

Nu-și putea explica de ce, dar, brusc, s-a simțit foarte stânjenită.

Jamie a tușit sonor, întrerupându-i firul gândurilor.

– OK, e timpul. Nu uita de protocol.

Lottie auzea în depărtare niște tocuri care bocăneau pe coridor și se îndreptau spre sală.

– Succes, le-a spus Lottie repede prietenilor ei.

Raphael a zâmbit strengărește, dar Anastacia doar a dat din cap înainte să se alinieze cu toții.

Ușa s-a deschis brusc, într-un fel dramatic, făcând-o pe Lottie să tresară. *Roșu*. Acesta a fost primul gând al lui Lottie când a văzut-o. Lady Priscilla purta un taior roșu strâmt cu volane ample și o vestă albă. Părea mai în vârstă decât se așteptase și avea fața crispată, semn că în cea mai mare parte a timpului stătea încruntată. Lady Priscilla a intrat în încăpere încet, dar cu o grație dezinvoltă, lovindu-și palma ușor cu un baston și rotindu-și privirea în jur, metodic. O urmă de zâmbet a apărut pe buzele ei, dar ochii i-au rămas reci.

– Aproape nimic nu-mi face o plăcere mai mare decât să văd un copil învățând unde îi este locul. Vocea ei era ascuțită ca o mulțime de ace, înțepând-o pe Lottie în urechi și făcând-o să se înfioare. Cei mai mulți dintre voi sunteți răsfățați, stricați de lipsa de disciplină, și sunt încântată că am ocazia de a vă pune la punct. La sfârșitul lecției, nu veți mai fi o rușine pentru înalta societate. Vă voi modela până când vă veți ridica la așteptările lumii în care v-ați născut fără să aveți vreun merit.

Lottie a simțit că i se face rău de la stomac. Brusc, pregătirea riguroasă a lui Jamie pentru acest curs devenea perfect justificată. Femeia asta era înspăimântătoare. Păși apăsat de-a lungul șirului de copii, iar postura ei rigidă dădea senzația unei cobre gata de atac. Părul îi era prins într-un coc mic și strâns în vârful capului, cu un mic ornament de jad în mijloc, de parcă ar fi avut un ochi de șarpe în partea din spate a capului.

– Sunteți cu toții aici pentru că v-ați născut într-o familie importantă, și este responsabilitatea mea să mă asigur că vă ridicați la nivelul acestei importanțe. S-a oprit în fața Anastaciei. Miss Alcroft... Și-a aplecat ușor capul într-o parte, cu ochii mijiți. Postură bună, haine decente... Bine.

A continuat să înainteze de-a lungul șirului de copii, în vreme ce tocurile ei bocăneau. Lottie și-a ținut răsuflarea, riscând să-i arunce o privire lui Jamie, care stătea alături de ceilalți asistenți și bodyguarzi la peretele din stânga. Chipul lui era lipsit de orice expresie, dar se vedea că strânge din dinți. Nu i-a întors privirea.

– Domnule Singh. Zâmbetul ușor care i-a înflorit pe buze a făcut-o pe Lottie să se înfioare. L-am avut pe fratele dumitale la curs acum trei ani, a scuipat ea cuvintele de parcă erau otrăvite. Sper sincer că ești mai grațios decât el.

Tocurile bocăneau tot mai aproape de Lottie.

„Te rog, nu te opri la mine! Te rog, nu te opri la mine!"

Pantofii lucioși de piele roșie s-au oprit exact în fața lui Lottie.

– Iar aceasta – cu un aer care lui Lottie i s-a părut amenințător, femeia și-a fluturat cu răceală bastonul – trebuie să fie faimoasa prințesă maradovană. Și-a ridicat nasul, ca și

cum ar fi mirosit ceva neplăcut. Trebuie să recunosc, mă așteptam la cineva puțin mai interesant. După toate câte-am auzit, mă tem că nici metoda mea nu va struni o asemenea calamitate cum ești dumneata.

Și-a lovit palma cu bastonul, scoțând un pocnet care a răsunat în toată sala.

Lottie s-a îngrozit și a simțit un gol în stomac. După toate planurile și pregătirile pe care le făcuse, nu îi trecuse nici măcar o clipă prin minte că va trebui să îndrepte reputația pe care și-o făcuse Ellie. A simțit lacrimile înțepându-i colțurile ochilor și a trebuit să-și muște obrajii pentru a nu izbucni în plâns.

- Eu...

- VEI VORBI DOAR CÂND VEI FI ÎNTREBATĂ!

Vocea lui Lady Priscilla a bubuit în încăpere, și lui Lottie aproape că i-a sărit inima din loc. A urmat o tăcere asurzitoare. Lottie nu se mai simțise niciodată atât de umilită. Era ferm convinsă că nu exista *absolut* niciun motiv pentru a țipa la cineva în acest fel, indiferent de situație. Nimeni nu avea dreptul să se poarte atât de urât cu cineva.

Lottie și-a mușcat și mai tare obrajii, forțându-se cu disperare să nu spună nimic. S-a gândit la Anastacia, Saskia, Raphael și Jamie, care o priveau. A încuviințat încet din cap, cu privirea ațintită înainte, gândindu-se doar la cum s-ar simți Ellie dacă ar da-o în bară.'

Lady Priscilla și-a mișcat nasul ca un mic șobolan și a adulmecat.

- Bun. Și-a pocnit din nou palma cu bastonul, și de data asta Lottie a rămas nemișcată. Acum să-ncepem prima lecție.

26

– GREȘIT!

Lady Priscilla a dat cu bastonul în masă, lângă Lottie. Făcuse deja asta de trei ori, dar Lottie tresărise de fiecare dată.

Stăteau cu toții așezați la masa mare de stejar, care fusese aranjată cu un tacâm complet pentru fiecare elev. Exista un spațiu mare între Lottie și cei doi elevi aflați în stânga și în dreapta ei, ca și cum n-ar fi vrut să atragă mânia lui Lady Priscilla. Exersau ordinea tacâmurilor și felul corect de a mânui fiecare obiect, dar se părea că Lottie făcea totul greșit.

Partea cea mai rea era că nu greșea cu nimic. Lottie știa că făcea corect – studiase totul iar și iar, dar, de fiecare dată, Lady Priscilla reușea cumva să găsească un detaliu mărunt care nu era în ordine, de la un gest prea rapid la încrucișarea incorectă a picioarelor. Lottie și-a dat seama că nu putea face altceva decât să-și înghită mândria, să dea din cap și să spună: „Da, doamnă."

Anastacia și Raphael evitau cu hotărâre să se uite la ea, în vreme ce Jamie rămânea total impenetrabil alături de grupul aflat la peretele din stânga. Lottie se simțea ca o proscrisă. Cele mai groaznice coșmaruri ale ei păreau să se împlinească: nu numai că eșua în mod lamentabil, dar nici măcar nu era tratată ca restul copiilor. Lady Priscilla

era hotărâtă să o dea de exemplu, și nu putea face nimic să o împiedice.

„Ellie, ce-ai făcut ca să-ți câștigi o asemenea reputație? În toată viața ta n-ai cunoscut decât douăzeci de oameni!"

Lottie și-a continuat eforturile. Nu credea că putea fi ceva mai rău decât pregătirea umilitoare a posturii, pentru care a fost pusă să străbată holul de două ori prin fața tuturor, în vreme ce Lady Priscilla îi comenta toate greșelile.

Dar se înșela. Totul a devenit și mai rău.

Lady Priscilla i-a pus pe toți să stea din nou aliniați. Lottie era dureros de conștientă de diferența uriașă dintre ea și ceilalți elevi, din stânga și din dreapta.

– E timpul pentru cea mai importantă lecție. Lady Priscilla a bătut cu unghiile de-a lungul bastonului său, și pe buze i s-a ivit zâmbetul acela subțire. Veți valsa.

Lottie a simțit un gol în stomac. Fusese atât de încântată de vals, dar acum nu mai simțea decât teroare.

– Toată lumea să-și aleagă perechea. Haideți, repede!

„O, Doamne! Perechea?"

Nimeni nu avea s-o aleagă după ce Lady Priscilla îi făcuse atâtea observații. Mai rău ar fi putut fi doar să se uite în jos și să-și dea seama că e în chiloți. Lottie a rămas încremenită, în vreme ce îi privea pe ceilalți cum își alegeau un partener de dans.

– Vai de mine! Vocea a răsunat aspru și rece în spatele ei, fără nicio urmă de regret. Se pare că nimeni nu vrea să danseze cu micuța prințesă cea tristă. Lady Priscilla a bătut tare cu bastonul în podea. Dacă nu dansezi, n-am de ales și trebuie să te pic.

Lottie și-a imaginat un zâmbet plin de cruzime pe buzele lui Lady Priscilla în timp ce spunea asta. A înghițit în sec. Dacă pica la acest curs, o dezamăgea și pe Ellie – trebuia să facă ceva. A aruncat o privire spre Jamie, dar știa la fel de bine ca el că asistenții și bodyguarzii nu aveau voie să participe. Ce putea face? Nu avea de gând să o lase pe femeia asta să o împiedice să meargă la bal.

– Presupun că ai impresia că dansul, alături de toate celelalte obligații regale ale tale, este complet stupid, nu? a spus Lady Priscilla, venind din spatele lui Lottie și săgetând-o cu privirea ei de gheață.

„Poate că Ellie are dreptate. Poate că oamenii ăștia sunt la fel de groaznici pe cât spune ea!"

– Nu, vă rog. Nu cred...

Dar Lady Priscilla a întrerupt-o.

– Nimeni nu vrea să danseze cu tine pentru că ești o *scorpie*.

Lottie a trebuit să facă apel la toată puterea și disciplina ei pentru a nu reacționa – *nu* voia să îi dea satisfacția asta lui Lady Priscilla.

– Toată lumea știe de prințesa neîmblânzită a Maradovei, și dacă tu crezi o secundă că o să mă păcălești cu rolul ăsta cuminte pe care îl joci azi, ești tot atât de necugetată pe cât mă așteptam.

Lottie și-a strâns pumnii pe lângă corp. Femeia asta nu știa nimic despre Ellie; nu știa că își făcea timp în fiecare zi ca să o ajute pe ea la matematică, că se ducea la sala de sport în fiecare seară pentru că era hotărâtă să intre în echipa

de scrimă, că ținea mult la prietenii ei și se străduia din răsputeri să fie foarte bună. Brusc, Lottie a simțit o mare compasiune pentru Ellie. Fusese nedumerită atâta vreme de ce voia să scape de statutul de prințesă, dar acum, stând acolo persecutată de șarpele ăla de femeie, Lottie s-a trezit înăbușindu-și o dorință copleșitoare de a-și rupe rochia și de a vandaliza încăperea. Ellie nu corespundea profilului clasic de fată, cu atât mai puțin celui de prințesă. Nu cerea niciodată scuze și era sălbatică, iar lumea asta aristocratică se simțea ofensată de purtarea ei. Lottie și-a strâns și mai tare pumnii. Ellie nu merita asta, Ellie nu avea să accepte asta, Ellie era mai bună decât toate astea.

– Cum îndrăz...

Lottie era gata să o distrugă pe femeia aia nesuferită, când a fost întreruptă.

– Pot să intervin, Lady Priscilla? Vocea calmă venea din spate. O liniște neobișnuită a cuprins-o pe Lottie și a simțit cum furia i se risipește încet. Nu a îndrăznit să se întoarcă pentru a vedea fața căreia îi aparținea vocea, de teamă să nu o enerveze și mai tare pe Lady Priscilla. V-aș rămâne profund îndatorat dacă mi-ați acorda onoarea de a dansa eu însumi cu prințesa. O mână înmănușată s-a așezat delicat pe spatele lui Lottie, tăindu-i respirația. Am impresia că nu îi trebuie decât o influență pozitivă, a adăugat vocea.

Întreaga atitudine a lui Lady Priscilla s-a schimbat într-o clipă. Umerii i s-au relaxat, și fața i-a devenit din acră dulceagă, ca și cum acest băiat misterios topise toată gheața din ea.

– Vai, prințe Ashwick, nu ți-aș putea îngădui să-ți asumi această povară.

Lottie a simțit o săgeată de iritare la cuvântul „povară", dar a fost distrasă de „prinț"

Băiatul a râs încet, ca un tors blând de pisică.

– Orice scorpie poate fi îmblânzită de peținorul potrivit, doamnă.

Lady Priscilla a ridicat încet capul, cercetându-i pe cei doi. Lottie a încercat să treacă peste referința shakespeariană insultătoare, spunându-și că, oricine ar fi fost băiatul ăla, trebuia să știe că singurul mod de a o convinge pe Lady Priscilla era să se arate de acord cu ea.

– Foarte bine, Edmund. A mai bătut o dată cu bastonul, pentru orice eventualitate. Hai să vedem dacă remarcabila ta disciplină poate fi emulată. Lady Priscilla s-a întors brusc și s-a îndreptat spre pick-up. Toată lumea în poziția inițială!

În cele din urmă, Lottie s-a întors spre partenerul ei și a scos un icnet sonor. „Un înger!" Era frumos. Prințul Ashwick stătea în fața ei elegant și grațios, îmbrăcat într-un veșmânt princiar alb, cu epoleți aurii. Părul lui blond strălucea și părea de aur. S-a întors spre ea și s-a înclinat mult, dar foarte sincer. Când s-a îndreptat la loc, Lottie a văzut un zâmbet dulce și niște ochi căprui calzi, în contrast cu trăsăturile lui colțuroase.

– Pot avea onoarea de a dansa cu tine, prințesă?

Lottie rămăsese fără cuvinte. „Făt-Frumos există și m-a salvat."

– D... da, a răspuns ea, cu răsuflarea tăiată.

Lumea a părut să dispară în jur când i-a luat mâna într-a lui. I-a pus cealaltă mână delicat pe spate, trăgând-o spre el. I-a zâmbit, cu o sclipire prietenoasă în ochi.

– De obicei, se face o plecăciune sau o reverență în fața partenerului înainte ca dansul să înceapă, a spus pe un ton sever Lady Priscilla, dar, până nu văd că dansați suficient de bine, nimeni nu se apleacă în fața nimănui.

Muzica a început să umple încăperea, un ansamblu orchestral de coarde și pian care se armonizau într-un fel ce părea magic.

– Vom începe cu pasul simplu de forma unui pătrat. Ascultați ritmul: un-doi-trei, un-doi-trei, un-doi-trei...

Prințul a intrat ușor în ritm, și Lottie a descoperit că îi putea urma pașii fără greșeală, ca și cum fiecare dintre ei ar fi fost o imagine în oglindă a celuilalt. O conducea grațios, amândoi în alb, ca niște fulgi de zăpadă în încăperea rece, alunecând lin prin sală ca și cum ar fi plutit. În brațele lui, Lottie se simțea ușoară, iar lumea din jur se topea într-un nor de ceață. A uitat de Jamie; a uitat de Anastacia și de Raphael, de insomnie, de presiunea rolului de substitut – totul dispărea odată cu muzica.

– Să știi că ești mult mai bună la dans decât jumătate din fetele de-aici.

Lottie s-a îmbujorat fără să vrea, simțindu-se nătângă pentru că îi plăcuse așa de mult complimentul. Nu știa ce să răspundă. Era atât de... fermecător.

– Cred că nici tu nu te descurci prea rău.

Lottie s-a minunat de cât de ușor a găsit un răspuns. „De unde mi-o fi venit?"

El a chicotit, iar sunetul i-a vibrat ușor la ureche, apoi a rotit-o brusc într-o piruetă pe care ea a reușit cumva să o execute grațios, îndepărtându-se de el și revenind apoi în brațele lui. Inima îi bătea tare, în vreme ce picioarele i se mișcau cu naturalețe în tempoul muzicii.

– Sper că voi avea șansa să-ți arăt cât de *nu prea rău* mă descurc, a adăugat el, zâmbind.

Ea s-a trezit chicotind în vreme ce continuau să danseze în norul lor de visare.

Apoi muzica s-a oprit, trezind-o brusc pe Lottie la realitate. A clipit, apoi s-a uitat în jur și a văzut că toată lumea se holba la ei – în tăcere, cu excepția câtorva șoapte răzlețe, cu ochii ca niște degete îndreptate spre ei. Expresia de pe fața Anastaciei era rece, cu sprâncenele încruntate de iritare, și apoi Lottie s-a întors spre Jamie. Nu-l mai văzuse niciodată atât de înspăimântător ca atunci. Părea să radieze furie, și toată frica ei de el a revenit, ca o bucată de gheață care îi aluneca pe șira spinării.

„Probabil că de data asta chiar am făcut-o de oaie", și-a spus ea, simțindu-se descurajată.

Și-a întors privirea spre Edmund, și el... zâmbea! S-a uitat în ochii ei, apoi a făcut teatral un pas înapoi și s-a înclinat. Lottie și-a așezat o mână pe piept și s-a înroșit.

– A fost o onoare să dansez cu tine, prințesă.

Lui Lottie i s-a părut ciudat să i se adreseze în acest fel, dar nu s-a putut abține să se înroșească toată, pe când ceilalți continuau să se holbeze.

– M... mulțumesc foarte mult! a răspuns ea, încercând să-și ascundă tulburarea.

Poc!

Zgomotul ascuțit făcut de bastonul lui Lady Priscilla a spulberat liniștea din sală cu un ecou asurzitor.

– Asta, a țipat ea, și toți ochii s-au întors brusc în direcția ei, a fost în mod absolut, extraordinar, cea mai *frumoasă* prestație pe care am văzut-o la curs în foarte mulți ani.

Lottie a trebuit să se controleze ca să nu rămână cu gura căscată. Oare Lady Priscilla tocmai îi făcuse un *compliment?*

– Cu eleganță și precizie: un gentleman și o lady care intră cu ușurință în rolurile lor. La aceste cuvinte, Lottie s-a zbârlit. „Ce roluri?" s-a întrebat ea iritată, dar imediat s-a calmat. A fost tot ce trebuie să fie un vals. Splendid.

Apoi Lady Priscilla a bătut din palme, aplaudând, în vreme ce restul elevilor stăteau stânjeniți și nedumeriți. Fața ei devenise aproape comică, exprimându-și atât de vizibil sentimentele, încât părea gata să izbucnească în lacrimi. Prințul Ashwick i-a făcut cu ochiul lui Lottie, și ea a simțit că ia foc, întorcându-și repede capul ca să-și ascundă roșeața din obraji.

Din acel moment, atmosfera s-a destins. Atât timp cât stătea lângă prinț, Lady Priscilla era mai mult decât mulțumită de eforturile ei, deși Lottie era dureros de conștientă că făcea totul exact ca înainte.

Din când în când, Lottie întâlnea privirea lui Jamie. Fața lui nu mai era ca înainte, indiferentă și lipsită de orice expresie. În schimb, maxilarele lui păreau în permanență încleștate, ca și cum făcea ceva greșit, lucru care nu avea niciun sens, de vreme ce Lady Priscilla era în mod clar grozav

de încântată. Când cursul s-a încheiat, Lottie s-a simțit puțin plină de sine. Trecuse de la statutul de cea mai disprețuită elevă a lui Lady Priscilla la „o ilustrare remarcabilă a felului în care tinerele domnișoare pot străluci atunci când își asumă responsabilitățile"

Raphael a trebuit să-și ducă mâna la gură pentru se opri din râs, în vreme ce Anastacia părea foarte supărată, fără un motiv anume. A dat scurt din cap spre Lottie în vreme ce ieșeau cu toții din sală. Saskia i-a zâmbit dulce și i-a făcut semn cu degetele în chip de salut.

– Trebuie să plecăm. Acum.

Vocea lui Jamie s-a auzit joasă și rece în spatele lui Lottie, făcând-o să se înfioare.

Edmund s-a uitat cu ochii mijiți la el, apoi a oftat teatral.

– Așadar, se pare că timpul nostru împreună ia, brusc, sfârșit, prințesă Wolfson. I-a mângâiat o șuviță de păr, lăsând bucla mătăsoasă să i se încolăcească în jurul degetelor. Voi găsi o cale de a te găsi, a spus el, apoi i-a luat mâna cu delicatețe, a dus-o la buze și a sărutat-o ușor, trimițându-i scântei prin tot corpul. Aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire! I-a făcut cu ochiul și a adăugat: Sunt sigur că înțelegi de ce.

Apoi s-a întors dramatic spre ușă, iar doi bărbați solizi și înspăimântători au apărut lângă el pentru a-l escorta afară.

– Pa... a șoptit Lottie în urma lui.

Jamie a pornit cu ea înapoi spre căminul Ivy. Era, în mod clar, supărat, dar Lottie era prea extaziată de întâlnirea ei cu prințul Edmund Ashwick pentru a-și da seama de proasta lui dispoziție.

– Aș fi putut dansa toată ziua fără să mă plictisesc vreo clipă. Ai văzut ce impresionată a fost Lady Priscilla?

Jamie s-a încruntat, dar Lottie pur și simplu a început să danseze în jurul lui pe drumul spre cămin, țopăind fericită și chicotind în barbă în lumina rozalie care se stingea.

– Am fost curajoasă și bună și absolut de neoprit... nu ești mulțumit de mine?

– Da, Lottie, sunt foarte mulțumit. Acum ascultă...

– Nu a fost magic? Fața lui Lady Priscilla era nemaipomenită. A fost totul ca într-un basm, iar Edmund...

– Lottie, ascultă, nu trebuie să...

– Nu seamănă cu niciun băiat pe care l-am cunoscut până acum. Este extraordinar – Făt-Frumos în carne și oase!

– Lottie, nu trebuie să...

– Sunt așa de fericită, că aș putea...

– LOTTIE, CATEGORIC ÎȚI SPUN, NU TREBUIE SĂ MAI VORBEȘTI NICIODATĂ CU PRINȚUL ASHWICK!

Lottie a încremenit și a văzut vehemența și furia de pe chipul lui Jamie. La asta chiar nu se așteptase deloc.

27

– *EDMUND ASHWICK*! Țipătul lui Ellie a răsunat în toată camera, atât de tare, încât cana de prințesă a lui Lottie a început să se zgâlțâie pe masă. Dar e un...

– Ți se interzice să mai interacționezi cu el, Lottie, a întrerupt-o Jamie.

Ellie își trecea degetele prin păr și se plimba în sus și-n jos, încordată. Lottie stătea dreaptă pe patul ei, cu mâinile încleștate în poală, încercând să nu se enerveze că o tratau ca pe un copil tembel.

– Cred că uitați amândoi că el m-a salvat la cursul ăla. Fără el, probabil că Lady Priscilla m-ar fi dat afară, împiedicându-mă să mai particip la balul verii.

Lottie încerca să-și păstreze vocea cât de calmă putea, după tonul aprins al lui Ellie.

– Tre' să fie un tip dezgustător.

– Dar Lady Priscilla...

– Lady Priscilla e o scorpie tradiționalistă demodată, și, dacă te place pentru că ai dansat cu Edmund, e clar că nu trebuie să ai de-a face cu el.

Ellie era furioasă. Lottie chiar putea să vadă scântei în jurul ei.

Imediat după ce se încheiase cursul, Jamie solicitase o întâlnire de urgență în camera lor de cămin. Lottie protestase,

pe motiv că ar fi putut să fie prinși, dar fusese redusă la tăcere de argumentul că Jamie putea, pur și simplu, să sară de pe balcon dacă era nevoie – ceea ce Lottie chiar ar fi vrut să vadă.

– E rău, *rău*, crede-mă... Nemernicul ăla scârbos de Ashwick... pun pariu că e convins... Ellie s-a scuturat, apoi a ridicat privirea spre Lottie cu o față serioasă. Lottie, cred că trebuie să-ți explicăm câte ceva despre reputația mea.

Lottie s-a încruntat. Era un lucru care îi stârnise întotdeauna curiozitatea.

– Anul trecut, a început Ellie, s-au răspândit niște bârfe despre mine, cum că aș fi făcut niște chestii pe care nu le-am făcut. Se vorbea că aș fi fost prinsă bând cu un tip la un concert, și de-asta eram ținută ascunsă. Bârfele au luat-o razna, și oamenii au început să spună că o să ajung ca unchiul meu. Totul e absolut stupid.

Ellie și-a întors privirea, cu pumnii strânși de frustrare.

Inima lui Lottie s-a strâns de compasiune pentru Ellie – acum îi înțelegea paranoia. „De-asta nu are încredere în nimeni."

– Ellie, eu cred că ar trebui să începem să avem încredere în oameni, a spus Lottie cu blândețe. Poate că Edmund chiar vrea să o cunoască pe prințesă. Poate că există oameni care vor să te cunoască așa cum ești tu cu adevărat... A fost foarte drăguț și...

Chipul lui Ellie s-a îmblânzit când a văzut dezamăgirea din ochii lui Lottie.

– Nu e vorba doar de asta, Lottie. Dacă se termină prost cu Edmund, gândește-te la toate bârfele. Mi-ar putea strica și mai tare reputația.

Ellie încerca să păstreze un ton calm, dar în vocea ei se simțea tensiune. Lottie nu înțelegea ce voia să spună. „Ce să se termine prost?"

– Păi, nu tu ar trebui să știi cel mai bine cum e când oamenii își dau cu presupusul în privința ta?

„Poate că la fel a fost și cu Edmund. Poate că a fost judecat greșit."

Ellie a oftat, ca și când Lottie ar fi fost un copil capricios, și nu o fată care tocmai îi mărturisea că-și întâlnise iubirea vieții.

– Trebuie să ai încredere în noi, Lottie.

Vocea lui Ellie era mai calmă acum, dar avea în continuare o față serioasă.

– Poate că voi trebuie să aveți încredere în *mine*! a exclamat Lottie, ridicându-se în picioare pentru a o confrunta pe Ellie față în față. Nu poți judeca o persoană doar pe baza zvonurilor și a bârfelor. Cu siguranță, tu poți înțelege cel mai bine asta.

– Lottie, măcar o dată în viață nu mai fi atât de îngrozitor de naivă!

Lottie a fost șocată de severitatea tonului lui Jamie. S-a întors și i-a văzut fața schimonosită într-o încruntare furioasă, și un fior rece i-a străbătut corpul.

– Ești doar o fetiță fără minte obsedată de basme. Te porți copilărește și o s-o pui pe Ellie în primejdie.

Lottie nu-și mai putea găsi cuvintele. Stătea încremenită, și lacrimile îi înțepau ochii în vreme ce se străduia să se liniștească. Era obișnuită să i se spună că e naivă – era obișnuită chiar ca oamenii să creadă că pasiunile ei erau copilărești –, dar era cu totul altceva să i se spună că atitudinea ei putea face rău altcuiva. Făcuse eforturi la acel curs și se gândea că poate, în cele din urmă, îi dovedise lui Jamie că era capabilă. Eșuase: nu reușise să-l impresioneze și se părea că o dezamăgise și pe Ellie. S-a străduit din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

– Sunt... așa de... a scâncit Lottie.

Ellie a scos un oftat zgomotos de frustrare.

– Tu, a zis ea, cu un deget îndreptat spre Jamie, să taci un minut.

S-a întors din nou la Lottie și a apucat-o de umeri, forțând-o să o privească în ochi. Furtuna era încă acolo, fulgerând în depărtare, și totuși, Lottie a simțit că o liniștește.

– Acum ascultă-mă, Lottie... ascultă-mă *bine*. A tras aer adânc în piept. E OK să visezi cu ochii deschiși la băieți – și nervozitatea din vocea ei sugera că îi era greu să spună asta – și îmi place mult că încerci să vezi partea bună a oamenilor și, cine știe, poate că Edmund chiar nu are un motiv ascuns. Eu țin la tine și îmi plac toate ciudățeniile tale minunate și niciodată, absolut *niciodată*, n-o să spun că ești naivă. Ellie s-a oprit și s-a uitat urât la Jamie. Dar – a respirat din nou adânc, pregătindu-se sufletește pentru ce urma să spună – nu vreau să fii dezamăgită dacă lucrurile nu ies așa cum îți dorești.

28

Sfârșitul primului trimestru se apropia rapid. Țurțurii se aliniau la streșinile tuturor clădirilor școlii, iar iazul din fața căminului Ivy înghețase. În fiecare zi, norii amenințau să trimită ninsoare, și totuși, în fiecare zi, aerul rămânea înghețat. Pentru Lottie, se dovedise ușor să nu vorbească deloc cu Edmund, deoarece, dată fiind interzicerea telefoanelor, nu prea avea cum să țină legătura cu el. De când Jamie își ieșise din fire, Lottie se străduise mult să fie o „prințesă perfectă", în parte pentru că nu voia ca nimeni să vadă cât de obosită era, dar, în primul rând, pentru că își dădea seama cât de important era să contribuie la refacerea imaginii șifonate a lui Ellie.

„Fii bună", își spunea ea.

Într-o seară de joi, când totul în jur era foarte liniștit, fetele au profitat, înainte de agitația examenelor de iarnă și de selecțiile pentru echipa de scrimă, ca să rezolve enigma lui Binah. Lottie a recitit pasajul despre care credea ea că ar conține cheia, sperând că i se va dezvălui răspunsul.

Și-acum, în cabinetul stăpânului, la vatră,
Veghind asupra casei el veșnic îi privește
Privindu-l de departe și-odată surâzând,
Vulpița și șoricelul cel plăpând.

Ellie se holba la Lottie, care citea din nou poemul cu voce tare. Stăteau în picioare la baza scărilor de piatră care duceau la cabinetul directorului. Inima școlii.

– Așadar, „el" trebuie să fie William Tufty, a dedus Lottie. Și cu siguranță ăsta este „cabinetul stăpânului", nu? Nu cred că e vorba de cel din Ivy Wood. Prin urmare, trebuie să existe un portret al lui Tufty în cabinetul directorului, a adăugat ea. E singura interpretare plauzibilă.

– O să te cred pe cuvânt.

Ellie a ridicat din sprâncene. Nu era foarte bună la găsirea simbolurilor și a înțelesurilor ascunse din cuvinte, preferând cifrele în locul literelor.

– Chiar ar trebui să te pui la punct cu indiciile și ghicitorile, a sfătuit-o Lottie. Ce faci dacă într-o zi va trebui să rezolvi vreuna ca să scapi dintr-o situație dificilă?

Asta părea puțin probabil, dar era un scenariu pe care îl citise în jurnalul substitutului. O veche poveste despre partizanul unei fete dintr-o familie regală est-europeană, care trimisese un mesaj codificat în regat, scriind greșit numele câinelui familiei ca să se înțeleagă că fusese luată prizonieră. După ce citise asta, Lottie se gândise că niciodată nu puteai fi îndeajuns de pregătit.

Ellie a pufnit afectat, neluându-i sfatul în serios.

– Cum a mers prima ședință cu Saskia? a întrebat ea pe neașteptate.

Ceva din felul în care a rostit numele Saskiei a iritat-o pe Lottie.

– A fost bine.

„Deși preferam să fie cu tine", a adăugat ea în gând.

– Doar „bine"? Mi s-a părut genial din partea Saskiei să se ofere să te ajute. Eu aș fi foarte încântată.

Lottie nu-și dădea seama de ce era oare așa de rezervată. Saskia chiar era o profesoară bună; doar că se simțea cam ciudat când Ellie vorbea despre ea.

– A fost grozav... E grozavă și învăț o mulțime de lucruri. Așa e mai bine? Lottie și-a dat seama că asta sunase foarte asemănător cu felul în care vorbise Anastacia în bibliotecă și a întors privirea, stânjenită. Scuze, a spus, cred că sunt doar... obosită. Și nu vreau să crezi că lecțiile ei sunt mai bune decât ale tale.

Fața lui Ellie s-a îmblânzit, și a chicotit plină de înțelegere.

– Păi, bineînțeles că nu e mai bună ca mine, a spus, râzând. Vreau doar să mă asigur că e suficient de bună ca să te mediteze. La asta, Lottie nu s-a putut abține să zâmbească. Haide acum, a adăugat Ellie. Avem de rezolvat niște mistere.

A apucat-o de mână pe Lottie și au urcat împreună scările de piatră.

Planul era simplu. Aveau să bată la ușă sub pretextul că voiau să afle mai multe despre istoria școlii pentru un proiect de la clasă. Cât se aflau înăuntru, Lottie avea să cerceteze portretul și să caute indicii.

Ușa mare de stejar, boltită, de la cabinetul directorului avea în mijloc două mânere de metal răsucite. Spinii și trandafirii gravați pe ele se tociseră în cei peste patru sute de ani de folosire și de-abia se mai vedeau. Lottie a respirat

adânc și a bătut. Directorul școlii era un mister pentru ea. Le cunoștea bine deja pe doamna Bolter, doamna Kuma și profesoara Devine, dar directorul Croak era retras, o forță invizibilă care acționa în liniște din culise.

A bătut de două ori și a așteptat. Nu a primit niciun răspuns. Ellie s-a uitat iritată la ușă, apoi a bătut și mai tare. Tot niciun răspuns.

– Heeei! E cineva acolo? Mă scuzaaați! a strigat Ellie, bătând în ușă cu pumnii.

Lottie a înghiontit-o.

– *Ellie*! a șoptit ea cu asprime.

Ellie a râs și i-a aruncat zâmbetul ei din colțul gurii, atât de dezarmant.

– Păi, cred că nu e înăuntru, a spus ea, mai bătând o dată în ușă, pentru orice eventualitate.

Lottie a lăsat privirea în jos, resemnată. Planul lor păruse atât de simplu și de ușor. Nici nu-i trecuse prin minte că era posibil ca directorul să nu fie aici. A oftat.

– Probabil că va trebui să încercăm din nou altă dată.

Ellie a scos un hohot de râs sarcastic, rezemată de intrarea în cabinet, cu o lipsă totală de respect față de autoritatea ușii.

– Sau, a răspuns ea, ne putem strecura pur și simplu înăuntru și să aruncăm o privire. Sunt convinsă că asta ar fi vrut *vulpea*, a adăugat ea cu un zâmbet obraznic.

– Ellie, nu putem. Asta e prea...

Dar, înainte să poată încheia, Ellie răsucise mânerul de metal și împinsese ușa grea cu două canaturi de parcă ar fi fost ceva lipsit de importanță.

„Nu pot să cred că fac asta!"

Era clar că nu era o purtare de „prințesă perfectă", dar Lottie nu s-a putut opri să nu o urmeze pe Ellie.

Cabinetul directorului nu era deloc așa cum se așteptase Lottie. Când își imagina acest punct central al școlii – încăperea care adăpostea cea mai mare putere și autoritate –, în minte îi apăreau o mobilă înaltă și masivă și ornamente opulente. În schimb, a descoperit o încăpere hexagonală ciudată, cu un birou modest de mahon în mijloc și teancuri de hârtii și cărți pe fiecare centimetru pătrat de podea. Părea că această cameră adăpostea toate documentele și cărțile adunate în cei patru sute de ani de existență ai școlii Rosewood. Dar exista ceva în încăpere care ieșea în evidență: un portret uriaș, într-o ramă aurită, care privea cu atenție în încăpere cu ochi atotvăzători.

William Tufty.

– E aproape la fel de dezordonat ca mine, a spus Ellie chicotind, ocolind un teanc de cărți cu coperți roșii pentru a se apropia de tablou.

Lottie ar fi râs și ea, dar era complet fascinată de privirea lui Tufty. Era înfățișat așezat, cu niște ochelari micuți, cu lentile în formă de semilună, cocoțați pe podul nasului, uitându-se fix la ea. În expresia lui era un licăr de chibzuială, pe care pictorul îl imortalizase perfect în colțurile ușor ridicate ale buzelor. Avea mâinile în poală și ținea o oglinjoară rotundă cu o reflexie neclară a sa. Silueta lui fragilă era într-un contrast izbitor cu vastitatea sălii de festivități din fundal. Lottie a privit cu ochii mijiți această reprezentare

a lui William Tufty, felul în care se uita la ele cu un zâmbet atotcunoscător.

„Vulpița și șoricelul cel plăpând."

Ce voia Binah ca ele să știe? Lottie se pregătea să spună ceva, când o voce masculină răgușită s-a auzit în spatele lor:

– Fantastic, nu?

Amândouă fetele au tresărit tare. Directorul Croak stătea lângă ușă, sprijinindu-se bine într-un baston simplu din lemn.

– Domnule director Croak... ne pare foarte rău... noi...

Lottie s-a oprit, brusc incapabilă de a mai vorbi. „O să fii exmatriculată", a șoptit o voce răutăcioasă în capul ei, o voce care, dintr-un motiv necunoscut, semăna oribil de mult cu cea a mamei sale vitrege. S-a uitat la Ellie, și ea încremenită. Lottie știa că pentru Ellie era mult mai rău dacă intrau în belea. A încercat din nou.

– Doar vă așteptam ca să...

Directorul a râs cu un hohot răgușit.

– Ei, zău așa! Credeți că sunteți primii elevi care au fost ademeniți de cântecul de sirenă al lui Sir William Tufty? A chicotit ușor și a făcut un pas nesigur în încăpere. Am găsit-o pe prietena voastră Miss Binah Fae aici, zgâindu-se în sus cu aceeași privire, la doar o lună de când venise la Rosewood.

Auzind că și Binah fusese prinsă, Lottie a avut un ciudat sentiment de alinare, iar gândul acesta a acoperit vocea mamei sale vitrege.

– Ne scuzați, au spus cele două fete la unison.

Directorul a zâmbit din nou. Apoi s-a întors spre tablou, iar chipul i-a devenit gânditor în vreme ce se uita lung la fondatorul școlii.

– A fost un om foarte înțelept și extrem de retras.

Lottie s-a uitat la fața îngăduitoare a lui William Tufty. Era ceva acolo, ceva ce nu putea defini.

– Am auzit că a fost un om bun, a spus directorul, întorcându-se din nou spre Ellie și Lottie, zâmbind. Fața lui era ridată, străbătută de urme ale emoției și experienței. A bătut gânditor cu degetele în baston, înainte de a continua: Dar cea mai grozavă calitate a lui era abilitatea de a fi tăcut. Croak a râs ca pentru sine, și Ellie a ridicat dintr-o sprânceană spre Lottie, întrebându-se dacă auzise bine. Uneori, a continuat directorul, lumea poate deveni foarte zgomotoasă, și oamenii pot încerca să-și facă auzită vocea, ajungând însă să-i reducă la tăcere pe cei care au cu adevărat nevoie de spațiu pentru a se exprima. William a înțeles asta și și-a folosit poziția în lume pentru a le oferi altora șansa de a vorbi. Croak și-a întors privirea spre mâinile sale ofilite de vreme și a adăugat: Mă străduiesc să fac și eu la fel.

Lottie nu știa prea bine de ce, dar această informație trezea în ea o emoție. A ridicat din nou privirea spre tablou.

„De-a v-ați ascunselea."

Rama din jurul portretului lui Tufty. Știa că era ceva acolo.

„Fiecare zi cu joaca și-o umpleau... în ramele tablourilor se-ascundea."

– Și sper să pot fi la fel de înțelept cum a fost el și să le ofer liniște celor care au nevoie de ea.

„Înțelept și liniște."

Lottie a privit atent în ochii bărbatului din tablou, apoi s-a uitat la Ellie, fata care avea o viață dublă, ascunzându-se în secret sub masca lui Ellie Wolf.

„Vulpița și șoricelul cel plăpând." O senzație explozivă i-a umplut pieptul, și ceva ca o amintire îndepărtată s-a cristalizat în mintea ei, și s-a întrebat: „Dacă William e șoricelul cel plăpând, atunci cine e vulpea?" Lottie a ridicat privirea din nou spre tablou și, în cele din urmă, a înțeles.

– Mulțumesc, a spus ea pe un ton liniștit.

Directorul i-a zâmbit, semn că puteau pleca.

Ea i-a aruncat lui Ellie o privire cu subînțeles, anunțând-o că își dăduse seama de ceva important.

Au coborât scările și au ieșit din clădirea principală, în vreme ce-și puneau paltoanele și fularele. Ellie a aruncat o privire spre Lottie, dar a văzut că era foarte concentrată la ceva și, aducându-și aminte de cuvintele directorului, i-a oferit liniștea de care avea nevoie.

În vreme ce se îndreptau spre căminul Ivy, Lottie s-a oprit – și la fel și Ellie.

– Eu cred... Lottie și-a dus degetele la buze, nu doar cufundată în gânduri, ci ca și cum ar fi evocat o amintire. Eu cred că e posibil ca William Tufty să nu se fi născut ceea ce a devenit.

Ellie a lăsat capul într-o parte, întrebătoare.

– Ceea ce vreau să spun, a continuat Lottie, e că am bănuiala că s-a născut femeie.

– Ce? a exclamat Ellie nedumerită. De unde știi?

– Tu știi pictura aia, *Soții Arnolfini*[1]? a întrebat-o Lottie.

---

[1] *Soții Arnolfini*, cel mai cunoscut tablou al pictorului flamand Jan van Eyck (cca 1390–1441) (n.tr.)

Ellie a clătinat din cap.

- Ei bine, acolo artistul s-a ascuns în fundal, într-o oglindă. Oglinzile în artă pot simboliza multe lucruri, dar cel mai adesea sunt asociate cu femeile, adevărul și, bineînțeles, reflexia. Inițial, mi s-a părut ceva ciudat la portretul lui Tufty, pe urmă mi-am dat seama. Tot tabloul se reflectă în oglinda micuță din mâna lui Tufty, totul întocmai așa cum e, cu excepția unui detaliu esențial. Tufty este pictat ca o vulpe.

Ellie a căscat ochii. Era un detaliu așa de ușor de ratat dacă nu îl căutai cu atenție. Ai fi putut crede că era doar o imagine neclară.

- Vulpița și șoricelul cel plăpând... amândoi sunt el; asta e ceea ce spun tabloul și poezia. Lottie s-a uitat la Ellie entuziasmată. Oricine sau oricum s-ar fi născut, s-a ascuns ca William Tufty și doar fiind el a fost fericit.

- Atunci, înseamnă că și el e un pic ca mine, a șoptit Ellie, cu privirea pierdută în depărtare.

Lottie a dat din cap.

- Mă întreb cine a fost, a zis ea cu voce tare.

- Nici nu știu dacă mai contează, a răspuns Ellie, cu un zâmbet trist și firav pe buze. A fost cine a fost, și ar trebui să respectăm asta.

Lottie a dat din nou din cap. Dacă le era sortit să afle identitatea lui Tufty, era sigură că într-o bună zi așa avea să fie.

Ellie s-a făcut brusc albă la față, și revelația i s-a văzut în ochi. Lottie a știut dintr-odată ce gândea.

„Binah știe."

29

În următoarele zile, Lottie nu i-a văzut prea mult pe Ellie și pe Jamie. Și-a petrecut timpul învățând pentru examene, în vreme ce Ellie s-a concentrat la selecțiile pentru echipa de scrimă, ceea ce le-a făcut pe amândouă să uite de enigma lui Binah și de revelația în privința lui Tufty. Deocamdată aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

Echipa de scrimă de la Rosewood Hall era una dintre cele mai apreciate din lume, nu numai pentru că dăduse numeroși campioni olimpici, dar și pentru că se credea că selecția în echipă abătea o vrajă asupra ta. Era o superstiție veche de secole, care spunea că aveai să fii adorat. Lottie asta credea că era, pentru că oricum trebuia să fii grozav ca să intri în echipă, dar era o poveste amuzantă.

Într-o seară, băncile erau pline de elevi din toate cele trei case, iar galbenul, roșul și violetul se întrepătrundeau elegant. Se alegeau cinci elevi din anul al zecelea care urmau să aleagă scrima ca materie suplimentară pentru restul anilor de școală. Lottie îi invidia pe toți cei care își aleseseră deja o materie extracurriculară. Ea doar se uitase la listă și i se păruse cumplit de copleșitoare.

Antichități; arheologie; arhitectură peisagistică; arta gastronomiei; arta patiseriei; arte plastice (introducere în); astronomie; badminton; canotaj; confecționarea bijuteriilor; cor;

dezbateri; drept (introducere în); filosofie; fotografie; franceză; germană; hipism; horticultură; inginerie tehnică; înot (sportiv); înot (sincron); japoneză; kickboxing; latină (introducere în); lupte greco-romane; mandarină; modă și design vestimentar; organizarea evenimentelor; orchestră; patinaj artistic; poezie; programare; regie de film și teoria filmului; scrimă; sculptură; degustarea brânzeturilor; degustarea ceaiului; studii clasice; teatru (dramaturgie); teatru (scenografie); teatru (sunet și lumini); tenis; tir cu talere...

Lista părea fără sfârșit, și Lottie încă nu știa ce ar trebui să vrea să facă. În acea seară se simțea goaznic de epuizată. Se obișnuise să fie tot timpul obosită, dar în ziua aceea se părea că, oricâtă cafea ar fi băut, nu-și putea alunga amețeala. Se străduia din răsputeri să ascundă asta în fața prietenilor, dar îi era greu când toți erau atât de aproape de ea. Jamie și Raphael stăteau în dreapta, aplecați unul spre altul și vorbind, ca de obicei, în șoaptă. Saskia stătea câteva rânduri mai sus cu câteva fete din anul ei, dar, când a văzut-o pe Lottie, a venit repede să o salute.

– Speram să o găsesc pe Ellie înainte de selecții și să-i urez succes, a spus Saskia, uitându-se în jur ca și cum ar fi încercat să o zărească pe Ellie.

„Un șef perfect de an", și-a spus Lottie cu invidie, apoi și-a amintit repede că nu era un gând prea „bun" despre cineva care își lua din timpul lui pentru a o ajuta la lecții.

– Mulțumesc, Saskia. O să-i spun când o văd.

Saskia i-a zâmbit, apoi a fugit înapoi lângă fetele din anul ei, iar Lottie s-a întors să se așeze alături de ceilalți. În stânga ei, Lola și Micky mâncau dintr-o pungă uriașă cu tot felul de bomboane; era o adevărată minune că reușeau

să rămână atât de slabi cu cantitățile enorme de dulciuri pe care le consumau. Singura persoană care lipsea era...

- Oare cu ce vor lupta, cu floretă, spadă sau sabie?

- Bună, Binah! a spus grupul la unison.

Lottie se obișnuise cu abilitatea ei de a apărea de nicăieri și nu a mai tresărit când vocea lui Binah a răsunat în spatele ei. Lottie și Ellie se simțeau puțin altfel în preajma lui Binah acum, pentru că nu erau prea sigure cât de mult știa ea, de fapt, despre povestea cu prințesa și substitutul, fiind însă conștiente că nu puteau să o întrebe, în realitate, nimic.

- Bună seara, colegi spectatori!

Binah s-a așezat între Lottie și Lola. Își făcuse două codițe rotunde în vârful capului, care semănau oarecum cu niște urechi de cățel. Lola i-a întins fără niciun cuvânt o bomboană galbenă, pe care Binah a băgat-o în gură. Și-a aranjat ochelarii, făcând lentilele să reflecte lumina și să-i ascundă ochii.

- Lottie!

„Te rog, nu pomeni de chestia cu prințesa, te rog, nu pomeni de chestia cu prințesa!"

Jamie a mijit ochii spre Lottie, și ei i s-a tăiat răsuflarea, îngrijorată că i-ar fi putut citi gândurile.

Binah doar i-a zâmbit și a scos din geantă o cutie verde pe care erau desenați vălătuci de abur.

- Ți-am adus asta, m-am gândit că ai putea avea nevoie de așa ceva.

Lottie a citit cuvintele de pe capac:

CEAI DE SOMN – COMBATE STRESUL

ȘI TE AJUTĂ SĂ DORMI

Lottie a clipit uitându-se la cutie. „Of, zău așa! Chiar toată lumea din școală știe că nu pot să dorm?" Dar, când s-a gândit mai bine, și-a dat seama că era o prostie să creadă că Binah putea să nu știe ceva.

– Mulțumesc, Binah, o să încerc.

I-a zâmbit cu cât mai multă convingere, încercând cu disperare să nu lase să se vadă cât de obosită era, de fapt. Binah i-a aruncat o privire blândă și a frecat-o ușor pe braț, ca și cum ar fi simțit că Lottie făcea față cu curaj situației.

– Uneori, darurile ne pot ajuta în mai multe feluri decât credem, i-a spus Binah, făcându-i cu ochiul, și Lottie era sigură că auzise un fosnet ușor în aer.

Cum putea ceaiul de somn să o ajute și în alte feluri?

A început să-și frământe mintea, știind acum că ghicitorile lui Binah nu trebuiau luate în glumă, dar a revenit repede la realitate când s-a auzit un sunet de corn. Începea.

Doamna Bolter a ieșit în față, captând imediat atenția sălii cu extraordinara ei autoritate. Era însoțită de un tânăr cu bucle castanii, moi, care stătea cu câțiva pași în spatele ei; Lottie l-a recunoscut pe căpitanul echipei de scrimă a anului al treisprezecelea și șeful casei Conch, Jacob Zee. Era un nume bine-cunoscut la Rosewood, pentru a nu spune mai mult, și în mod sigur era „adorat" Cei doi aveau aure total diferite, într-un fel comic: doamna Bolter era o flacără care mistuia totul în cale, în vreme ce Jacob era un izvor lin și delicat. Era greu de crezut că făceau parte din aceeași casă.

– Bună seara, elevi ai Rosewood Hall. Vocea doamnei Bolter a răsunat puternic în sala de sport, intimidând imediat, ca de obicei. Seara aceasta marchează aniversarea a trei sute de ani de selecții în echipa de scrimă. Astăzi vom alege

cinci elevi din anul al zecelea care vor avea onoarea de a fi invitați să se alăture echipei de scrimă a școlii Rosewood anul viitor. A făcut o pauză pentru a se uita prin sală, și Lottie a fost sigură că a fixat-o cu privirea o clipă. În seara aceasta avem un public remarcabil, și aștept cel mai mare respect din partea spectatorilor. S-a întors spre Jacob: Ai vreun cuvânt de încurajare pentru tinerii noștri aspiranți?

El i-a zâmbit larg, apoi s-a înclinat foarte ușor în semn de respect, o mișcare atât de subtilă, încât Lottie a fost cât pe-aci să o rateze. Lottie a auzit câteva murmure extaziate și chicoteli nervoase când Jacob a făcut un pas în față, aceeași reacție pe care era obișnuită să o audă când Jamie intra într-o încăpere.

– Astăzi nu este vorba despre victorie; astăzi trebuie să vedem cine are cel mai mare potențial. Se află printre noi persoane extraordinar de promițătoare, și nu pot decât să mă întristez că nu voi mai putea fi în fruntea voastră la anul, după absolvire. Mult noroc tuturor!

Și și-a îndreptat zâmbetul fericit spre șirul de scrimeri aspiranți.

Era imposibil să îți dai seama care era Ellie și care era Anastacia. Șirul era alcătuit din douăzeci de statui aproape identice, cu fețele acoperite de măști de plasă și corpurile ascunse sub uniforme albe asemănătoare. Erau complet lipsite de gen sau personalitate, transformate într-un grup de dansatori robotici. Una dintre statui a ieșit din rând și și-a încordat mușchii, după care s-a întors spre celelalte și a strigat:

– LA LUPTĂ, RATAȚILOR!

„Dap, asta e Ellie!"

Lottie s-a răsucit spre Jamie, care-și acoperise fața cu palma, înăbușindu-și un chicot. Un hohot bubuitor de râs s-a auzit din partea stângă a sălii. Era profesoara Devine, care stătea rezemată de peretele sălii de sport, prezența ei eclipsând oarecum statuile spectaculoase de marmură aflate de-o parte și de alta a imensei uși. Lottie a înghițit în sec; nu știuse că profesoara avea să fie prezentă și, brusc, s-a simțit de o mie de ori mai emoționată pentru Ellie, chiar dacă Ellie nu părea deloc.

A început primul meci. Doi dintre androizii îmbrăcați în alb au urcat pe ceea ce Lottie decisese să numească „scenă", pentru că totul părea atât de teatral. S-au înclinat unul în fața celuilalt înainte de a începe, și asta a fost tot ceea ce Lottie a putut vedea clar. De îndată ce a început meciul, săbiile lor se mișcau mult prea repede ca să le poată urmări, un vârtej încețoșat de alb și argintiu parând loviturile. Curând, a devenit evident că la persoana din dreapta merita să te uiți; se mișca atât de agil, încât adversarul de-abia putea să mai dea câte o lovitură în fața unui baraj de atacuri fulgerătoare. S-a uitat spre Jamie și Raphael, care urmăreau meciul cu ochii mijiți, apoi la Saskia, care i-a făcut cu ochiul.

Binah rânjea larg.

– Mă întreb cine ar putea fi...

A început următorul meci, apoi altul, și Lottie s-a trezit fermecată de mișcări, fermecată de fiecare fandare și atac. Nu mai știa care era Ellie. Singurul luptător pe care îl recunoștea era cel de neînvins din primul meci. Își dorea să știe mai multe despre acest sport ca să-și poată da seama cine se descurca cel mai bine, dar își făcea griji că,

dacă întreba pe cineva, avea să pară ciudat că nu știe, așa că nu a spus nimic și s-a lăsat hipnotizată de dansul ciudat.

Doamna Bolter a anunțat meciul final, și scrimerul de neînvins a urcat pe scenă pentru a se înfrunta cu celălalt competitor învingător. Tensiunea din sală a părut să crească de zece ori când cei doi s-au așezat față în față, emanând o hotărâre pe care o tăiai cu cuțitul. Meciul acesta părea diferit de celelalte. Cei doi s-au înclinat, iar în aerul din jurul lor păreau să scapere scântei. Și apoi a început.

Săbiile se mișcau ca niște fulgere furioase, cei doi scrimeri repezindu-se și fandând cu o asemenea precizie, încât păreau mai mult niște balerini desăvârșiți decât niște elevi de cincisprezece ani. De data asta era imposibil să-ți dai seama cine era mai bun; când unul îl forța pe celălalt să se retragă, acesta se redresa ușor și aducea din nou lupta în centru, până când celălalt prelua conducerea din nou. Se roteau și se răsuceau, încordați, două forțe neobosite care se atacau și fandau insistent, într-un baraj de trucuri complicate. Lottie încerca să rămână concentrată, dar gândurile îi fugeau întruna. Era ca și cum, cu fiecare încleștare a săbiilor, o senzație ciudată, sumbră îi inunda mintea, făcându-i gândurile încețoșate și confuze.

Și apoi s-a terminat. În tulburarea ei, Lottie nu-și dădea seama cine câștigase.

Cei doi dueliști s-au apropiat unul de celălalt și au început să-și scoată măștile. Toți spectatorii și-au ținut răsuflarea. Luptătorul de neînvins și-a înlăturat masca, și o cascadă de păr castaniu i s-a revărsat pe umeri. Lottie a icnit la vederea Anastaciei, care își scutura părul cu o mișcare

elegantă. Stând acolo în costumul ei alb, cu sabia pe lângă corp, părea feroce și suficient de hotărâtă pentru a înfrunta o armată întreagă. Spectatorii îmbrăcați în roșu au început să ovaționeze frenetic.

Celălalt duelist și-a scos și el încet masca și s-a ivit un smoc des de păr negru, ud de transpirație.

„Un prinț!"

Lottie a simțit dintr-odată un val de căldură în obraji când și-a văzut colega de cameră. Ellie a zâmbit afectat spre public, în vreme ce lumea o ovaționa. Anastacia și Ellie și-au întins și și-au strâns mâinile. În clipa în care s-au atins, Lottie s-a simțit brusc copleșită de o senzație de epuizare, ca un val care se spărgea peste ea și s-a clătinat involuntar.

„Concentrează-te, Lottie, ăsta e momentul de glorie al lui Ellie!"

Aspiranții s-au așezat pe un rând în partea din spate a scenei, toți cu măștile scoase acum. Doamna Bolter și-a dres glasul și s-a apropiat de podium pentru a lua cuvântul.

– Voi citi acum numele celor cinci elevi pe care i-am ales pentru a face parte din echipă.

Lottie a simțit cum răsuflarea i se oprește în gât; ceva era în neregulă. Își simțea tot corpul ca și cum se mișca dintr-odată cu încetinitorul.

– Ellie Wolf.

Publicul a izbucnit în urale. Lottie a încercat să strige și ea, dar senzația de amețeală o copleșea.

„Trebuie să dorm", și-a spus ea disperată, dar mai era ceva, ceva care o sâcâia, și nu-și dădea seama ce.

– Marzia Hart.

Uralele au început să se îndepărteze, și Lottie și-a pus mâinile neajutorată la urechi, încercând să-și limpezească puțin mintea. Ce spunea Binah despre daruri?

– Thomas Carter.

Lottie s-a uitat din nou la dueliști, dar armura lor albă părea să dispară în fața ei. Totul începea să se întunece, și a început să clipească disperată, pentru a alunga întunericul.

– Lottie, ești bine?

Vocea venea de la Binah, dar Lottie a împins-o deoparte ca să ajungă la scări.

– Riyadh Murphy.

Lottie a început să-și facă drum cu greu, disperată, printre cei care ovaționau. Lumea părea să se rotească în jurul ei, ca și cum ar fi fost captivă într-un carusel de coșmar. Și-a stors creierul deznădăjduită, pentru a-și da seama ce încerca să-i spună mintea ei.

– Și, în final, ultima persoană care va intra în echipa de scrimă Rosewood va fi...

Lumea dispărea rapid în jurul ei, și, când a ajuns la baza scărilor, a început să se împleticească.

– Anastacia Alcroft.

Numele a izbit-o în moalele capului, aprinzând un gând sâcâitor, care a început să ardă atât de tare, încât le-a acoperit pe toate celelalte...

„Darul Anastaciei... Prințesa și bobul de mazăre!"

S-a întors brusc, confuză, și a văzut în fața ei chipul îngrijorat al lui Jamie.

– E ceva sub salteaua mea, a strigat ea peste zgomotul mulțimii.

Și apoi lumea din jur s-a cufundat în întuneric.

30

„Trebuie să mă dau jos din caruselul ăsta, altfel o să vomit!"

Ceva o învârtea întruna, și nu voia decât să se oprească.

– Lottie?

„Ăsta e Jamie."

Vocea îndepărtată îi rostea numele, dar nu putea să-și dea seama de unde vine.

– Lottie, mă auzi?

„De ce se învârte așa de tare camera asta?"

– Lottie, trebuie să te trezești acum. Lottie, hei!

„Stai puțin, nu camera se învârte. Eu mă învârt... Am leșinat... Unde sunt? Cine mi-a făcut asta?"

– Prințesa și bobul de mazăre!

Lottie s-a trezit brusc și a văzut multă lume adunată în jurul ei. S-a concentrat să se uite și a văzut drept în față chipul foarte îngrijorat al profesoarei Devine.

– Se pare că ai avut un vis foarte interesant, Lottie.

Un zâmbet îngrijorat s-a ivit pe buzele profesoarei, și imediat Lottie s-a simțit îngrozitor. Nu suporta gândul că cineva își făcea griji din cauza ei.

– Îmi pare rău, am... patul meu. Lottie s-a chinuit să rostească cuvintele, încercând să-și transforme gândurile în propoziții prin ceața din mintea ei. Trebuie să mă duc în pat.

A încercat să se ridice în capul oaselor, desprinzându-se din brațele profesoarei. Ellie și Jamie au apărut imediat lângă ea ca s-o ajute, și a simțit din nou un nod în stomac când a văzut-o pe Ellie în costumul alb de scrimă, cu părul dat pe spate.

„Am distrus concursul", și-a spus Lottie exasperată.

– Ai fost inconștientă doar două minute. Lottie s-a înviorat la cuvintele lui Jamie, având senzația stranie că din nou îi citise gândurile. Și ce era povestea aia cu patul?

Jamie s-a uitat la ea foarte serios, chiar și pentru el. Și Ellie părea neobișnuit de gravă.

– Da... TSrebuie să mă duc în pat. Se pare că mi-am adus aminte cum se doarme.

I-a zâmbit lui Jamie și l-a privit în ochi în timp ce vorbea, încercând să-i transmită că voia să-i spună ceva – ceva important. El și Ellie au schimbat o privire, sugerând că au înțeles ce voia să spună.

– În niciun caz, Miss Charlotte, a bubuit vocea doamnei Bolter. Trebuie să te duci direct la cabinetul medical ca să te consulte doamna asistentă Sani.

Lottie nu avea timp pentru așa ceva; trebuia să știe dacă bănuiala ei era adevărată. S-a întors spre profesoara Devine și i-a aruncat o privire rugătoare.

– Vă rog! Trebuie doar să mă duc să mă culc!

Doamna Devine a ridicat dintr-o sprânceană, și Lottie s-a întrebat dacă avea să-i ceară explicații. Dar apoi profesoara i-a zâmbit doamnei Bolter și a spus pe un ton liniștitor:

– De fapt, Mercy, eu cred că, în acest caz, un somn bun e exact ce trebuie.

Doamna Bolter s-a uitat bănuitoare la Lottie.

– Poate că da... a spus ea încet.

Profesoara a bătut din palme.

– Iute, atunci. Jamie, vrei, te rog, s-o ajuți pe Ellie să o conducă pe Lottie în camera ei, ca să putem încheia ceremonia?

– Da, doamnă, au răspuns ei la unison.

Cei trei au ieșit din sală, sprijinind-o pe Lottie, cu brațele în jurul mijlocului ei. Când au trecut pe lângă Anastacia, Lottie a avut impresia că o vede strângând din pumni, într-o izbucnire ciudată de furie.

– Prințesa și bobul de mazăre, a spus Lottie pe un ton hotărât, cu mâinile în șolduri.

– Clar, și-a pierdut mințile de nesomn. Ți-am zis eu!

Lottie s-a încruntat la Ellie, care chicotea la propria glumă. Jamie și Ellie stăteau pe patul lui Ellie ca și cum erau la oră și Lottie era profesoara lor. Întotdeauna o amuza cât de bine se potriveau cu jumătatea sumbră și provocatoare de cameră a lui Ellie.

– Nu, ăsta e un indiciu, a spus Lottie, dându-și ochii peste cap. Nu v-aduceți aminte povestea?

Ellie a ridicat din umeri, dar Jamie a dat din cap.

– Se așază un bob de mazăre sub douăzeci de saltele, și toată lumea știe că fata care doarme pe ele e prințesă, pentru că simte cum o înghiontește noaptea și din cauza asta nu poate dormi.

– Aaaa, da, a spus Ellie cu un rânjet pe față. Nici eu nu pot să dorm când mă înghiontește vezica.

Lottie a pufnit și și-a dus repede mâna la gură, și chiar și Jamie și-a permis un zâmbet crispat.

– Dar, pe bune acum, a continuat Ellie, crezi că ai un bob de mazăre sub saltea?

– Sincer, nu știu... Doar simt că e ceva...

Lottie s-a întors și s-a uitat lung la patul ei. Nu mai părea primitor; simțea că ceva malefic era cuibărit acolo, ceva ce Lottie voia să dispară. Cei doi au dat din cap spre ea în semn de înțelegere și s-au apucat de treabă fără niciun cuvânt.

Lottie l-a înșfăcat pe Domnul Truffles, iar ei au început să arunce așternuturile și pernele pe patul lui Ellie. Apoi Jamie a venit și a ridicat salteaua foarte ușor, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Lottie și-a ținut respirația... și a văzut-o.

În mijlocul saltelei, lipită cu scotch, era o bucată de hârtie cu capul unui lup într-un cerc, tăiat cu două linii roșii groase.

Ellie a icnit și a dus o mână la gură.

Jamie a tras o înjurătură furioasă. Lui Lottie aproape că nu i-a venit să creadă că îl aude înjurând, dar nu era momentul să-i facă observație.

– Ce e asta? a întrebat ea cu sfială.

Aproape că nici nu voia să știe; trebuia să fie ceva îngrozitor dacă cei doi reacționaseră așa.

Jamie a smuls hârtia de pe saltea și s-a repezit la birou, trântind-o acolo cu o asemenea forță, încât Lottie a tresărit. Ellie se holba la birou cu fața împietrită, emanând un calm straniu.

– E sigiliul Casei Wolfson, a spus Ellie absentă. Și are pe el semnul morții.

31

– Le spunem părinților tăi!

– *BRIKTAH*! Lottie a tresărit auzind cuvântul maradovan când Ellie a ieșit din starea ei de confuzie. Nu, nu le spunem!

Jamie netezea deja hârtia, cu intenția evidentă de a trimite o copie în Maradova cât de repede posibil. Ellie s-a repezit la el cu sălbăticie, zgâriindu-l și împingându-l în încercarea de a pune mâna pe hârtie, dar Jamie a respins-o ușor. Lottie stătea și îi privea, uluită și neștiind ce să facă. Cineva pusese hârtia acolo, probabil cineva cunoscut.

Un alt gând i s-a ivit în minte, și a simțit că i se face rău. „Trebuie să fie persoana care a lăsat darul la începutul trimestrului. E un blestem și de-aia n-am putut să dorm... și, cumva, Anastacia știa."

Ellie și Jamie continuau să se lupte, iar bucata de hârtie cu semnul morții părea să emane o energie negativă. Lottie își imagina niște fuioare subțiri de fum negru care ieșeau din ea și umpleau camera cu o tensiune toxică.

Hârtia era acolo ca s-o sperie pe prințesă; era acolo ca s-o alunge de frică de la Rosewood.

– Jamie, nu poți să faci asta!

Cuvintele i-au ieșit lui Lottie din gură înainte chiar să-și dea seama și că se gândea la asta.

– Dar, Lottie, ai putea să fii în pericol!

Avea un ton foarte îngrijorat, ceea ce a luat-o prin surprindere.

– Și ce? a răspuns Lottie cu o atitudine calmă. Nu ăsta e rolul meu de substitut? Jamie s-a relaxat puțin și s-a întors să o privească în ochi. Eu mă ocup de toate pericolele și problemele, ca să nu facă asta Ellie, a continuat Lottie. Pentru ca Ellie să poată *rămâne* la Rosewood.

Lottie îi privea drept în față, hotărâtă ca acela care făcuse asta să nu pună în pericol perioada în care Ellie avea să stea la Rosewood – nu voia să-l lase să învingă. Aveau să afle cine făcuse asta, cu orice preț.

Jamie a respirat lung, apoi s-a întors spre Ellie, cu o față aproape dezamăgită.

– Asta voiai? a șuierat el spre Ellie, cu o voce joasă, pe care Lottie abia o auzea.

Ellie a lăsat privirea în pământ, o umbră ascunzând expresia clară de vinovăție de pe fața ei. Refuza să se uite la el, continuând să stea cu ochii în jos.

– Nu, stați puțin. Voi nu mă ascultați, a spus Lottie, surprinsă ea însăși de cât de hotărâtă era. Dacă Ellie este luată de-aici, atunci dușmanul învinge, iar amenințarea rămâne. Cu mine aici, îl putem ademeni să se dea în vileag. Oricine ar fi, devine tot mai îndrăzneț... Putem să-l prindem.

Ellie a tresărit, și Lottie și-a dat seama de ce spusese. A dat să mai adauge ceva, dar Jamie a oprit-o. Chipul lui era rece.

– S-a mai întâmplat ceva înainte?

Lottie a simțit cum i se pune un nod în gât. „Rahat!"

Jamie a pus încet hârtia jos și s-a întors spre ea, dar Lottie nu putea să articuleze niciun cuvânt.

– Te-am întrebat ceva, Lottie.

I-a aruncat o privire atât de violentă, încât aproape că a simțit lovitura.

– Da, a răspuns Lottie, neputând să se uite în ochii lui.

Jamie s-a răsucit spre Ellie, și de data asta ea nu și-a întors privirea.

– În prima zi de școală, a spus Ellie, cu fața încremenită, Lottie a primit o carte de la bibliotecă cu un mesaj care spunea că cel care l-a scris îi știe secretul, așa că ne-am furișat la bibliotecă să aflăm ce elevi luaseră cartea în ziua aceea.

Lui Jamie au început să-i tremure buzele, dar a reușit să rămână calm.

– Și? a întrebat el, cu o răceală în voce mai amenințătoare decât dacă ar fi țipat.

– Și am găsit trei nume: Anastacia, Raphael și Binah, a spus Ellie.

De data asta a întors privirea.

– Și niciuna dintre voi nu s-a gândit să-mi spună și mie? A ridicat puțin vocea, făcând-o pe Lottie să-și țină, fără să vrea, respirația. Eu sunt aici să vă protejez, și voi mi-ați ascuns asta?

Ellie a scuturat tare din cap, și Lottie a văzut vijelia care mocnea în ea.

– Poate că nu vreau să mă protejezi! a urlat ea, arătându-și dinții ca niște colți.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, s-a strâmbat, cu o privire plină de regret. Tăcerea care a urmat a fost dureroasă. Lottie habar nu avea ce gândea Jamie, și asta o speria. Pieptul lui Ellie se ridica și se lăsa, iar energia ei era într-o antiteză totală cu aerul glacial pe care îl avea Jamie.

– Voi fi mereu aici, Ellie, a spus el cu o voce blândă, și totuși rece, fie că-ți convine sau nu.

Cuvintele lui aveau o greutate aparte, și Lottie știa că între ei tocmai se petrecuse ceva ce ea nu avea să înțeleagă niciodată.

„Cum ai devenit partizan?" Cuvintele s-au ivit în mintea ei, lăsând în urmă o curiozitate arzătoare.

Ellie și-a coborât încet privirea.

– N-am vrut... Știu... a spus ea, trecându-și degetele prin păr.

Jamie a mai răsuflat o dată adânc și s-a întors spre Lottie, din nou calm și nepăsător.

– Accepți pericolul de a fi momeală, Lottie?

S-a uitat fix la ea cu ochii lui negri, dar ea a rămas cât de imperturbabilă a putut. Știa că trebuia să fie calmă și indiferentă dacă voia să îl convingă pe Jamie că nu se lăsa impresionată de mesajele alea.

„Cine ești tu, de fapt?"

Întrebarea i-a trecut prin minte în vreme ce îi privea chipul împietrit. A dat o dată din cap, neavând încredere că vocea nu avea să o trădeze.

Jamie s-a întors din nou spre Ellie și din nou au schimbat o privire pe care Lottie nu a înțeles-o.

– Vreau să fiți prudente amândouă cu Anastacia și Raphael, a spus el pe un ton rece. Lottie a simțit-o pe Ellie relaxându-se, și totuși, ea nu putea face la fel. Nu am încredere în ei, a adăugat Jamie.

„Deci, de-asta stă el tot timpul cu Raphael."

– Nu trebuie să-i lăsați să-și dea seama că îi bănuim. Trebuie să stăm cu ochii pe ei.

– Asta înseamnă că n-o să spui nimic? a întrebat Ellie, încântarea din vocea ei scoțând-o pe Lottie din gândurile sale.

El s-a încruntat dezaprobator din cauza propriei decizii, și Ellie a zâmbit larg, entuziasmată.

– Dar, dacă simt chiar și o fracțiune de secundă că ești într-un pericol iminent, n-o să ezit să-i anunț pe părinții tăi.

Jamie le lăsa să țină totul secret.

Ellie i-a făcut cu ochiul lui Lottie.

– O să-l prindem, oricine o fi, a spus ea, înainte să se ajungă la asta.

Lottie s-a străduit să-și încropească un zâmbet hotărât, în vreme ce o voce firavă din capul ei îi amintea în șoaptă de toate misterele pe care trebuia să le rezolve. „Cine lasă mesajele astea? Ce vrea? De ce e Ellie atât de stânjenită că Jamie e partizanul ei? Cum a devenit Jamie partizan?"

– De acord, a spus Lottie fără ezitare. Vom descoperi totul.

Dar nu era prea sigură la care dintre mistere se referea.

32

Liniștea a cuprins Rosewood Hall odată cu începutul examenelor de iarnă. Elevii se adunau în biblioteci și în sălile de studiu, într-o tăcere colectivă, în vreme ce se concentrau cât puteau pentru a asimila tot ce învățaseră în acel trimestru.

Lottie se simțea ușurată că anii de muncă grea pentru a intra la Rosewood Hall erau acum răsplătiți. A descoperit că recapitulările și examenele în sine nu erau atât de dificile pe cât crezuse ea că vor fi, mai ales cu sprijinul prietenilor – iar cantitățile industriale de dulciuri Tompkins de la Lola și Micky o ajutau și ele să-și păstreze un nivel ridicat de energie.

De îndată ce examenele s-au terminat, cei mai mulți elevi au început pregătirile pentru a se întoarce acasă de Crăciun. Lottie, Jamie și Ellie opriseră temporar decodificarea mesajului în perioada de evaluare, dar mai era ceva care o ținea pe Lottie departe de mister. Ollie era supărat pe ea.

Dragă Lottie,

N-o să te mint: sunt foarte trist că nu vii acasă de Crăciun, dar sunt sigur că toată nebunia asta în care ești prinsă e foarte importantă.

Dacă totuși te răzgândești și vrei să petreci Crăciunul la Casa de Moreno, întotdeauna va fi și pentru tine loc la masă.

Nu ne uita la noua ta școală fabuloasă.

Crăciun fericit!

Primul și cel mai loial prieten al tău,
Ollie

Era mult prea târziu acum să se urce într-un tren spre Cornwall ca să-l vadă pe Ollie, dar, și asta era cel mai rău, fusese ideea ei să rămână la Rosewood de Crăciun. Lottie nu fusese niciodată genul de persoană obsedată de telefon, dar își dorea mai mult ca orice să poată să-l sune pe Ollie, pur și simplu, și să-i audă vocea liniștitoare. Spre marea ei consternare, a aflat că de la telefoanele școlii avea voie să-i sune doar pe membrii apropiați ai familiei, așa că tot nu putea lua legătura cu el.

Ellie o invitase în Maradova, dar Lottie nu știa cum s-ar fi putut descurca în situația aceea ciudată. Pe de altă parte, Ellie era mai mult decât fericită să nu se ducă acasă de Crăciun, căci se temea să o vadă pe bunica ei, așa că iată-le pe amândouă petrecându-și vacanța la Rosewood. Dar Lottie nu putea intra în atmosfera de sărbătoare.

A oftat adânc recitind scrisoarea lui Ollie, apoi a împăturit-o și a băgat-o în buzunar. Le trimisese lui Ollie și mamei lui o felicitare de Crăciun făcută de mână în care le spunea că nu va veni acasă de sărbători, și, deși probabil că altora scrisoarea lui Ollie nu li s-ar fi părut prea rea, ea știa că era supărat.

– Parcă Saskia spunea că e o reuniune mică! a remarcat ironică Ellie, în vreme ce împungea o statuetă mare de gheață reprezentând un înger care fusese așezată pe masa cu mâncare.

Saskia invitase câțiva dintre ceilalți elevi care rămâneau pe timpul vacanței la școală la o mică reuniune la casa Conch pentru a împărți daruri, iar fetele ajunseseră mai devreme pentru a ajuta la pregătiri.

Lottie se pregătea să-i răspundă spunându-i că era îngrijorată în privința lui Ollie, când ușa de la intrare s-a deschis cu un scârțâit și au intrat Anastacia și Raphael, ținând cu dibăcie în echilibru tăvi încărcate cu mâncare, ca niște jongleri la circ.

„Poate că lecțiile alea de etichetă chiar sunt bune la ceva!" s-a gândit Lottie.

S-a crispat când cei doi le-au așezat pe masă. Fusese simplu să îi evite pe Anastacia și pe Raphael de când începuseră examenele de iarnă, dar, în seara aceea, pentru Lottie și Ellie avea să fie primul test adevărat că puteau să pretindă că nu suspectau pe nimeni.

Anastacia și-a scuturat mâinile și, fără să ridice privirea, a spus:

– Ellie, nu mai lua din mâncarea pentru petrecere, sau o otrăvesc.

Ellie chiar s-a înecat cu cârnăciorul în aluat pe care tocmai îl băga în gură, făcând-o pe Lottie să se cutremure. Gustarea aceea era prea mult pentru inima ei iubitoare de animale: un cârnat în aluat, din carne de porc... Ce oroare!

Ellie i-a aruncat Anastaciei un mic zâmbet din colțul gurii, apoi s-a întins să mai ia unul.

– Mă lași, tu n-ai nevoie de motive ca să otrăvești pe nimeni, a necăjit-o Ellie, făcându-l pe Raphael să pufnească, ceea ce i-a atras imediat o privire ucigătoare din partea Anastaciei.

Discuția asta despre otravă era clar că nu o punea pe Anastacia într-o lumină prea bună.

Lottie se bucura că Jamie se dusese în sala de festivități să aducă un brad de Crăciun, căci era singurul suficient de puternic pentru a-l căra singur. Dacă ar fi fost de față, s-ar fi înfuriat pe ele pentru că „fraternizaseră cu un potențial inamic"

– Nimeni nu otrăvește pe nimeni, le-a dojenit Lottie. Ne-am chinuit mult prea mult ca să aranjăm fieca... ELLIE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, NU MAI ÎNFULECA TOATĂ MÂNCAREA!

Ellie s-a oprit în timp ce ducea la gură un rulou cu ciocolată, apoi l-a pus încet la loc.

– Cum doriți, Alteță! A făcut o plecăciune exagerată și apoi s-a îndreptat spre ușă. Oricum, trebuie să mă duc să-mi iau chitara; o să vă cânt cu Jamie un cântecel.

Apoi a bătut din gene cu un zâmbet dulceag și batjocoritor.

Lottie a exclamat surprinsă:

– Jamie cântă?

Gândul că Jamie și-ar fi putut exprima sentimentele printr-un cântec părea total nefiresc, la cât de serios era, și

Lottie și-a dat din nou seama, cu durere, de cât de puțin îi cunoștea pe amândoi.

Ellie s-a întors repede spre ea și i-a aruncat o privire tăioasă, pe care Lottie a înțeles-o imediat: „Se presupune că e bodyguardul tău; ar trebui să știi că da."

– Nu știai că propriul tău bodyguard cântă? Vocea venea din spatele ei, și Lottie s-a întors repede și a văzut-o pe Saskia în ușa bucătăriei, cărând o măsuță, cu un detașament de elevi din casa Conch după ea, toți cu pungi mari cu diferite lucruri pentru petrecere. Am impresia că-l ții cam din scurt, a adăugat Saskia, punând jos masa fără efort.

Saskia părea cu adevărat să înflorească în atmosfera din casa Conch. În mod clar, ea era prezența dominantă din încăpere și se vedea limpede de ce era șefa anului.

– Păi... nu, de fapt – Lottie se chinuia să găsească vorbele potrivite, dar cumva îi era greu să gândească văzând zâmbetul întrebător al Saskiei –, nu știam că vrea să cânte în public... De obicei, e foarte reticent în privința cântatului.

– Hm! a făcut Saskia și s-a apucat să aranjeze pe masă diverse lucruri, aruncându-i lui Lottie o privire piezișă.

Lottie s-a uitat repede la Ellie, dar ea o privea lung pe Saskia, într-un fel ciudat, destul de asemănător cu felul în care se uitase la toată mâncarea pentru petrecere.

– La ce te uiți? a întrebat Saskia cu un aer sfios, dându-și părul de pe față, ca și cum ar fi fost o sirenă care ieșea din apă.

– Doar admiram priveliștea, a răspuns Ellie într-o doară.

Saskia a scos un hohot de râs gutural și și-a dus o mână la șold pentru a-și netezi rochia peste coapse. Ceva dinăuntrul lui Lottie s-a zbârlit imediat la acest schimb de replici.

– Du-te și ia-ți chitara ca să ne cântați... și pe urmă poate te iert că ai ciugulit din mâncarea mea, *pequeña pollo*[1].

Ellie a zâmbit afectat auzind alintul, și Lottie a simțit și mai tare acea zburlire interioară. După plecarea lui Ellie, s-a simțit dintr-odată stingheră, înconjurată, în cea mai mare parte, de elevi din casa Conch care păreau să se cunoască foarte bine între ei, așa că s-a mulțumit să așeze cu meticulozitate mâncarea și ornamentele în aranjamente fastuoase de Crăciun.

– Ești surprinzător de pricepută la chestii de-astea.

Lottie a ridicat privirea și a văzut-o pe Anastacia privind fulgii pe care îi făcuse din niște milieuri de hârtie. Era greu să nu se simtă ofensată de acel „surprinzător", dar faptul că primea un compliment din partea Anastaciei, sub orice formă, compensa. Anastacia purta o rochie roșie, și părul ei castaniu arăta impecabil, ca de obicei. Părea scoasă dintr-o reclamă de Crăciun și o făcea pe Lottie să se simtă puerilă cu bentița ei cu coarne de ren, care i se păruse „drăguță"

– Mersi, de fapt...

– Nu ești deloc așa cum mă așteptasem să fii.

Lottie a clipit surprinsă, neștiind prea bine cum să răspundă. „Cum se aștepta, mai exact, Anastacia să fiu? Crede că sunt o prințesă rea?"

Anastacia s-a uitat la Lottie cu o privire serioasă, a deschis gura de parcă se pregătea să spună ceva, și Lottie s-a întors în timp, la bibliotecă, atunci când simțise la ea aceeași hotărâre.

---

[1] Construcție stilistică amuzantă, bazată pe dezacordul gramatical dintre *pollo* (masculin), „pui", și *pequeña* (feminin), „mică" (în spaniolă) (n.red.)

– Lottie, eu știu că...

– HAIDEȚI SĂ VĂ ÎNCÂNTĂM!

Ellie a năvălit pe ușă într-un mod teatral, cu o chitară ridicată în aer ca un trofeu, și toți ochii s-au întors imediat spre ea. Era urmată de un Jamie care părea deosebit de iritat. Și el avea o chitară în mână, dar nu părea la fel de încântat ca ea. Ellie i-a tras un șut puternic în gambă, și el a dus la gură fără tragere de inimă o trompetă de hârtie, suflând în ea fără entuziasm, într-un fel comic.

„Cântă și la chitară? Oare dansează și balet și are voce de soprană?" Lottie a simțit din nou acea fărâmă de curiozitate în privința lui Jamie.

„Cum ai devenit partizan?"

S-a întors spre Anastacia, dar ea dispăruse și acum se afla lângă Saskia.

Lottie și-a înăbușit un hohot de râs când Ellie a ridicat de pe scaune, în mijlocul camerei, doi elevi din casa Conch, ca și cum era scena ei personală. Ei au bombănit indignați și s-au uitat la Saskia, dar ea doar a râs cu râsul ei încântător și le-a făcut semn să se miște.

– Uneori, mă mir că nu ai fost repartizată în casa mea; chiar ești hotărâtă, a remarcat ea.

Lottie a înghețat la aceste cuvinte. Ellie era în casa *ei*, și nimeni nu putea schimba asta. Ellie i-a făcut cu ochiul Saskiei și i-a aruncat zâmbetul ei, făcându-i sângele să fiarbă în vine lui Lottie. Oare de ce o deranja atât de mult? Nu-i plăcea deloc că simțea așa față de Saskia, care era atât de bună cu ea, și totuși, de fiecare dată când era prin preajmă, Lottie voia să plece.

Toată lumea s-a adunat în jurul lui Ellie și lui Jamie, în vreme ce se pregăteau să cânte. Nu păreau absolut deloc emoționați, și Lottie îi invidia pentru asta.

– Cântați ceva de Crăciun! a strigat una dintre fetele de la Conch, care avea o căciulă de Moș.

Ellie a făcut o față scârbită, respingând total propunerea.

– Nu, cântăm ceva pentru Lottie, a spus ea răspicat, jucându-se cu coardele.

– Pentru mine?

Lottie s-a simțit și tulburată, și fericită în același timp. Senzația neplăcută din stomac i-a dispărut pentru scurt timp, în vreme ce se bucura de atenția lui Ellie.

Ellie i-a dat lui Jamie o pană, și el a băgat-o în gură în timp ce își acorda chitara. Era ceva ciudat de atrăgător în toată acea pregătire, concentrarea amândurora, încrederea absolută în ceea ce făceau – doi profesioniști care-și făceau meseria cu ochii închiși.

– Îți vom cânta un cântec din țara ta. Pentru că nu ești acasă de acest Crăciun, ne-am gândit să-ți aducem casa aici.

Jamie a vorbit cu acea privire pătrunzătoare pe care o avea uneori, și Lottie și-a dat seama că voia ca ea să ia totul în serios.

– Mulțumesc, a răspuns ea șovăitor.

Ceilalți au schimbat între ei priviri nesigure, neștiind, nici ei, ce urma.

În sală s-a lăsat tăcerea când cei doi au luat poziția de cântat. S-au privit cu subînțeles și au început. Prima notă a străpuns aerul, și întreaga încăpere a părut că se zguduie.

Lottie s-a uitat în jur, dar nimeni nu părea să fi simțit nimic. Un fior colectiv a trecut prin public în vreme ce vocile lui Jamie și Ellie sunau într-o armonie tulburătoare. Cântecul era dulce și amar în același timp, umplând pieptul lui Lottie cu o durere surdă. Vocea lui Jamie era hipnotizantă, și Lottie s-a trezit legănându-se, vrăjită de magia muzicii. Toată lumea asculta tăcută, cu ochii mari, captivată de neașteptata intensitate a momentului. Fiecare sunet de coardă din chitara lui Ellie adâncea tot mai mult farmecul care o cuprinsese pe Lottie. A început să simtă furnicături în tot corpul, iar lumea din jurul ei a dispărut când a închis ochii, abandonându-se cântecului și lăsându-l să o mistuie cu totul.

Și atunci l-a înțeles.

Vechile versuri maradovene au prins viață, mulțumită lecțiilor ei intensive „de prințesă", și povestea pe care o spuneau a prins contur în mintea ei.

Numele ei era Ester – era substitut și partizan totodată –, iar prințesa ei era Liana. Era cel mai deosebit și devotat substitut pe care îl cunoscuse vreodată țara, și ea și prințesa se iubeau în feluri mai complexe și mai profunde decât o cerea loialitatea profesională. Lottie le vedea cu ochii minții pe amândouă, stafii palide ale trecutului plutind în capul ei. O imagine în roșu și negru; erau aprige, drepte și adorate de toți cei care le cunoșteau. Prințesa Liana a cerut ca, la prezentarea ei oficială, Ester să fie declarată mâna sa dreaptă, ca să poată domni împreună. Dar, în noaptea dinaintea încoronării prințesei, Ester a fost răpită din patul ei ca declarație de război de o țară vecină și folosită drept monedă

de schimb la negocieri. În loc să-și forțeze prințesa să aleagă între ea și poporul său, Ester și-a luat viața. A fost un act de o asemenea loialitate, încât zeii s-au îndurat de ea și au îngăduit ca o porumbiță albă să-i ducă prințesei un ultim mesaj de la ea. Cu o furie orbitoare și purtând în sine spiritul aprigului său substitut, prințesa a poruncit distrugerea regatului învecinat. Lottie vedea flăcările ridicându-se din castel, le simțea arzându-i pielea în vreme ce izbucneau în jurul ei. Și apoi cântecul s-a sfârșit.

Stafiile din mintea ei au pâlpâit și s-au stins, și ea a clipit și a deschis ochii, aruncată în lumea reală, cu lacrimi pe obraji, în timp ce încerca disperată să se agațe de acea poveste și să o aducă înapoi.

Toată lumea se holba la ea.

33

Lottie a tușit de câteva ori, stânjenită.

– A fost... frumos, a spus ea pe un ton detașat, în vreme ce își ștergea ochii, prefăcându-se că nu se întâmpla nimic deosebit și că nu izbucnise în plâns din cauza unei prințese imaginare și a substitutului său.

Toți se holbau la ea ca și cum ar fi fost vreo ciudățenie de la circ.

Gândurile i se învălmășeau cu disperare în minte, căutând ceva care să facă momentul mai puțin penibil.

– Doar că... mi-e foarte dor de casă, a spus ea, ștergându-și din nou ochii cu un gest teatral și trăgându-și nasul, înainte de a se retrage pe balcon pentru ca nimeni să nu poată vedea cât de tulburată era.

– Aha... a răsunat sarcastic vocea Anastaciei în spatele ei, urmată de un râs batjocoritor.

Lottie s-a apucat de balustrada balconului și a tras adânc aer în piept, cât au ținut-o plămânii, aerul proaspăt și rece. A expirat, iar aburul respirației sale era reflexia pâclei interioare de confuzie și panică. Luminile de afară erau de un albastru pal, soarele, spre apus acum, fiind ascuns după norii groși și încrețiți care oglindeau chiciura așternută peste Rosewood Hall. Totul în jur era albastru și alb, ca și cum se cufundaseră cu toții în altă lume, într-o versiune ciudată

și mută a școlii. S-a uitat în jos la încheieturile albite ale degetelor sale, la mâinile care se încleștaseră pe balustrada balconului.

„Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat adineauri?"

Imaginea Lianei și a lui Ester ardea în mintea ei, în spatele ochilor strâns închiși. Dintr-odată, „dor de casă" nu mai era atât de departe de adevăr. În acel moment își dorea mai mult ca orice să fie acasă în Cornwall, cuibărită cu o carte în mână, citind despre viețile interesante ale altor oameni, departe de toată nebunia. Poate că nu era făcută pentru lumea asta.

– Lottie?

Lottie s-a șters din nou repede la ochi când a auzit-o pe Ellie. S-a întors și i-a văzut pe ea și pe Jamie stând lângă ușa cu două canaturi a balconului. Încet, Ellie a pășit peste prag, și Jamie a urmat-o.

– Sunt bine. Nu trebuie să ieșiți...

Jamie i-a înfășurat umerii cu o pătură mare, roșie din căminul Conch, fără să spună nimic.

– Mulțumesc.

Lottie a tras pătura în jurul ei, abia acum dându-și seama cât de frig îi era, de fapt.

– Putem să rămânem puțin singure? a spus încet Ellie.

Nu era o întrebare, și Jamie a dat din cap, apoi s-a întors la petrecere, închizând ușa de sticlă.

Era prima dată când Lottie o vedea pe Ellie exercitându-și într-adevăr autoritatea față de Jamie.

– Ellie, chiar sunt bine...

– Ce s-a întâmplat acolo înăuntru? a întrebat Ellie.

Lottie a tăcut în fața francheței întrebării, apoi și-a frecat fruntea, gânditoare. Adevărul era că habar nu avea ce se întâmplase și nici nu știa cum să explice asta, dar știa că era important. Totul părea important din momentul în care ajunsese la Rosewood.

– Tu te gândești vreodată... Lottie a clătinat din cap și a privit în depărtare, spre clădirile școlii. Tu te gândești vreodată că există ceva ciudat la Rosewood?

Ellie s-a uitat și ea în aceeași direcție, cu ochii pierduți în zare, și pe buze i-a apărut un zâmbet firav.

–Tot timpul. De-asta îmi și place.

Lottie s-a uitat o clipă la Ellie, apoi a făcut un pas spre ea și și-a lăsat capul pe umărul ei. Au rămas așa, una lângă alta, până când Ellie a pufnit și s-a întors cu fața spre ea.

– Lottie, îmi pare foarte rău.

Lottie a clipit surprinsă. Ellie rostea atât de rar aceste cuvinte, și nici nu știa pentru ce îi cerea iertare.

– Probabil că e cel mai urât Crăciun pe care l-ai avut vreodată. Închisă aici în școală, departe de casă. Nu se compară.

Ellie avea o figură vinovată, și Lottie s-a străduit să nu pufnească în râs, căci cuvintele ei sunaseră caraghios.

– De fapt, nici nu-mi pasă de Crăciun, a răspuns ea, și a fost ideea mea să rămân aici. Lottie și-a tras mai bine pătura în jurul ei. Adevărul e că nu mi-a mai păsat de Crăciun după ce s-a dus mama.

Lottie nu știuse cât de adevărat era până când nu a spus-o. De-asta îi fusese atât de teamă să meargă în Maradova ca să

vadă cum era Crăciunul în familia lui Ellie. Un Crăciun cu toată familia. Și dacă nu era așa cum își imaginase?

Ellie a scos un mârâit, și Lottie a revenit la realitate.

– Eu ar trebui să fiu cea căreia nu-i pasă de asemenea lucruri, s-a plâns Ellie, mângâind-o pe Lottie cu afecțiune pe cap. Tu ar trebui să iubești lucruri precum Crăciunul, colindele și toate chestiile siropoase care vin la pachet.

Lottie a râs, și Ellie i-a aruncat acel zâmbet al ei din colțul gurii.

– Oricum, voiam să ți-l dau mai târziu, dar... Ellie și-a dat părul pe spate în timp ce scotea ceva din rucsac. Vreau să ți-l dau acum; mi se pare un moment potrivit.

A întins o cutie împachetată destul de neglijent, cu „Lottie" scris pe ea cu un marker negru.

– Ellie, nu trebuia. Eu chiar...

– Deschide-l, a spus repede Ellie, întorcând privirea.

Ellie a privit o clipă pachetul, apoi a desfăcut cu grijă hârtia. Înăuntru era o cutie mare de catifea roz-aurie, cu un soare imens brodat pe capac. Micile pietre prețioase de pe laturi reflectau lumina albastră într-o strălucire lăptoasă, de lună.

– Ellie, e așa de frumoasă!

Vocea lui Lottie s-a auzit ca o șoaptă suavă în timp ce se uita la cutie.

– E pentru diadema pe care ți-a dat-o mama ta. Am observat că o ții în geantă sau pe noptieră, așa că m-am gândit că o poți pune aici.

Ellie a părut să spună asta cu sfială, făcând-o pe Lottie să zâmbească și mai mult.

– E ca noi două, a spus Lottie, zâmbindu-i încântată lui Ellie.

Ellie a părut nedumerită.

– O diademă cu o semilună și o cutie cu soare. Total opuse, dar împreună, a explicat ea.

În clipa în care spunea asta, toate grijile lui Lottie s-au risipit. Și-a coborât din nou privirea spre cutie, admirând imaginea frumoasă de pe capac. Nu mai era îngrijorată din cauza acelui mesaj, a examenelor sau a balului. Cu Ellie lângă ea, era sigură că putea face orice.

– Vino, hai să ne întoarcem la petrecere! a spus ea, apucând-o pe Ellie de mână.

– De fapt... a spus Ellie, trăgându-și mâna. Ce-ar fi să ne petrecem restul Crăciunului doar noi două, în camera noastră din Ivy?

Lottie a privit-o radioasă, nevrând să spună cu voce tare că nu avea chef de un Crăciun în casa Conch.

– O să fur și niște pateuri cu carne, să avem, a spus Ellie, făcându-i cu ochiul.

Lottie i-a strâns mâna lui Ellie.

– Cred c-o să fie cel mai frumos Crăciun din viața mea.

34

Era nouă și jumătate seara în ziua de 31 decembrie, iar Lottie, Ellie și Jamie profitau cât mai mult de ora de stingere prelungită pentru elevii rămași la școală pe durata vacanței și făceau o plimbare târzie prin grădina de trandafiri de lângă clădirea principală. Era foarte frig, iar iarba, acoperită de pojghița ei înghețată, scârțâia sub tălpile lor. Lottie și-a tras mai bine pe umeri pelerina grea, căptușită cu lână, a școlii.

– Uitați! a strigat ea, arătând spre un imens foc de artificii care exploda în depărtare, dincolo de zidurile școlii.

Răspândea o lumină roz superbă peste câmpuri, și Lottie nu se putea abține să se ducă spre ea.

– Lottie, așteaptă! Jamie a întins mâna și a apucat-o de braț, trăgând-o înapoi. Auzi ceva?

Vocea lui s-a auzit ca un avertisment șoptit, care le-a redus imediat pe Ellie și pe Lottie la tăcere. A ridicat un deget pentru a le îndemna să rămână tăcute, și Ellie a făcut un pas spre Lottie. Lottie a rămas cât de liniștită a putut, încercând să audă și ea ceea ce auzea Jamie și întrebându-se dacă erau cu adevărat în pericol. Un foșnet înăbușit a venit dinspre un copac din apropiere, și Lottie și-a ținut respirația, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare.

„Asta e", și-a spus ea. „Cel care a lăsat mesajul ăla o să ne facă de petrecanie."

Încet, aplecat cât mai mult, Jamie a făcut cinci pași hotărâți în direcția zgomotului, și, înainte ca Lottie să-și dea seama ce se întâmplă, brațul lui s-a repezit după copac și l-a înșfăcat cu brutalitate pe presupusul atacator. Jamie i-a tras un șut în picior, făcându-l să-și piardă echilibrul, și în câteva secunde individul era la pământ, cu mâinile încleștate la spate.

- TE ROG, NU DA! Îmi pare rău, îmi pare rău!

- Raphael? a exclamat Lottie confuză.

Jamie nu și-a slăbit strânsoarea.

- Zău așa, Jamie! Veneam după voi și pe urmă m-am gândit că ar fi nostim să vă sperii și... Raphael a scos un scâncet când Jamie l-a tras sus, în picioare. Și-a frecat brațul și a chicotit ca pentru sine când a văzut fața serioasă a lui Jamie. Îmi dau seama acum, a adăugat el, că nu a fost o idee prea bună...

Jamie l-a cercetat o clipă, apoi s-a uitat la Lottie și la Ellie. Lottie a ridicat din umeri, încercând să nu râdă, în parte pentru că fusese atât de îngrozită, în parte pentru că situația i se părea ridicolă.

- Tu niciodată nu gândești prea mult, a spus Jamie cu asprime.

Raphael a izbucnit în râs. Era ceva nefiresc în mișcările lui, și Jamie a observat.

- Te simți bine? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

- Sunt bine, sunt bine! Noi facem ceva amuzant și nu voiam să vă lăsăm pe dinafară.

Le-a zâmbit larg, iar zâmbetul lui fermecător părea prea radios.

– Înseamnă că vă distrați pe cinste, a chicotit Ellie, făcând un pas spre Raphael. Tre' să văd asta. Lottie?

S-a întors spre Lottie, zâmbind poznaș.

O altă explozie de artificii a izbucnit în depărtare, de data asta colorând pământul în roșu.

– Haideți să vă conduc, a răspuns Raphael, în vreme ce aerul stacojiu fâsâia în jurul lor.

S-au îndreptat spre casa Conch. Întunericul nopții învăluise școala, iar flăcările felinarelor aprinse de lângă uși străluceau entuziaste ca niște siluete mici care dansau de-o parte și de alta a intrării. Lângă poartă era o oarecare foială, însoțită de hohote nebune de râs și conversații în surdină.

Ellie a zâmbit larg, nerăbdătoare.

– Sună a petrecere!

Saskia, Anastacia și un mic grup de elevi din casa Conch stăteau lângă zidul căminului cu sticle în mâini și păreau amețiți.

– Ce faceți? l-a întrebat Jamie pe Raphael pe un ton detașat pe când se apropiau.

– O să intrăm în piscina din casa Conch, a spus el, rânjind ca nebunul.

– Dar e interzis! a exclamat Lottie, simțindu-se imediat ca o idioată pentru că spusese un lucru evident.

– Păi, da! Asta e și distracția! a spus o fată Conch minionă, cu o fundă roșie în păr.

Lottie s-a uitat la Saskia, care chicotea. De ce-i lăsa?

S-a gândit cât de fraieră ar părea dacă ar încerca să-i convingă să renunțe. Își dorea ca Binah sau Lola și Micky să fi

fost acolo, să facă împreună lucruri amuzante, dar inofensive, cum ar fi să bea ciocolată caldă și să se uite la filme Disney.

– Da! Să intrăm fără permisiune!

Lottie a tresărit când Ellie s-a repezit înainte și a luat-o pe Saskia pe după umeri, spunând:

– Tu știi că întotdeauna mi-a plăcut de tine, Saskia!

Au izbucnit amândouă într-un râs prostesc, iar Lottie, simțind din nou acea înțepătură familiară în piept, s-a uitat urât la ele. Voia să le despartă pe cele două și să îi spună Saskiei să plece.

Ellie i-a întâlnit privirea și i-a zâmbit afectat, de parcă ar fi știut ce gândește.

– Noi nu mergem, a intervenit vocea serioasă a lui Jamie, într-un contrast total cu debandada din jur.

Saskia l-a privit cu ochii mijiți, și aerul i s-a schimbat brusc.

– O să ne distrăm...

– Taci!

Jamie i-a aruncat o privire tăioasă și plină de furie, iar Saskia a tăcut dintr-odată, cu o privire distantă. Apoi a clătinat din cap și și-a pus la loc pe buze zâmbetul.

– Ei bine, dacă vă răzgândiți, știți unde ne găsiți.

Saskia a dat semnalul de plecare, și grupul a pornit în jos pe alee. Anastacia a șovăit doar o clipă, cu ochii stăruind la Lottie, după care s-a uitat la Ellie când a trecut pe lângă ele. Nu părea deloc încântată și se vedea clar că era singura care nu era amețită.

Ellie s-a întors brusc spre Jamie și l-a împins, ceea ce a fost complet inutil, căci el nici nu s-a clintit.

Jamie a clipit încet spre ea, ca și cum ar fi fost un copil pe care îl apucaseră pandaliile.

– Noi nu mergem, Ellie, a repetat el.

Ea s-a zgâit la el o clipă, apoi s-a uitat pe alee spre ceilalți. Când s-a întors din nou spre el, avea pe față acea expresie hotărâtă care nu putea aduce decât necazuri.

– Trebuie să mergem, a răspuns Ellie. Nu putem să-i lăsăm să creadă că ne e frică.

Jamie a rămas pe poziție.

– Nu.

– Ei bine, *eu* mă duc. Voi puteți să faceți ce vreți.

A scos limba la el și s-a întors repede, ca să n-o poată atinge.

– Ellie, vino înapoi *acum*!

– Va trebui să mă prinzi! a strigat ea, alergând pentru a-i ajunge pe ceilalți din urmă.

Jamie a mârâit iritat și a luat-o la fugă după ea.

– Ellie, dacă tu și Jamie vă duceți, atunci trebuie și eu să... HEI!

Era prea târziu. Nu putea decât să rămână acolo singură sau să-i urmeze. Fără tragere de inimă, a pornit după ei.

„Sigur o să regret", și-a spus Lottie.

35

Două pahare de plastic umplute cu un lichid incolor au apărut în fața lui Lottie și a lui Jamie.

– Uite, beți și voi ceva și mai înveseliți-vă!

Ellie le-a zâmbit, încercând să-i facă să se simtă mai bine.

Lottie și Jamie stăteau în foișor lângă piscină, înfășurați în pături și având amândoi aerul de a fi acceptat că lumea urma să se sfârșească. Lui Lottie nu-i plăcea că era de acord cu Jamie că toată chestia asta era stupidă, dar niște copii beți și o piscină în decembrie păreau o combinație fatală.

– Eu nu beau, a răspuns hotărât Jamie. Am o responsa...

– Nu e alcool; e limonadă făcută de Anastacia. Am încălzit-o, a spus Ellie, dându-și ochii peste cap. Nu sunt complet idioată.

Jamie a luat reticent unul dintre pahare și a gustat din el.

– Bine, a spus.

Lottie a luat celălalt pahar, bucurându-se că era cald.

S-au așezat în foișor, într-o tăcere stânjenitoare, Jamie sorbind furios din când în când din limonada caldă, în vreme ce Lottie își încălzea mâinile în jurul paharului ei.

Ellie dansa cu Saskia în cealaltă parte a piscinei, învârtind-o și lăsând-o pe spate de parcă ar fi fost un soi de Făt-Frumos, iar Saskia era prințesa ei. Fără să vrea, Lottie s-a bosumflat și și-a spus că din cauză că nu-i plăcea acolo,

și nu pentru că era geloasă pe Saskia, ceea ce ar fi fost absolut și total ridicol.

– Pun pariu pe zece lire că cineva o să cadă în piscină, a spus Lottie.

Jamie a continuat să privească peste apă cu fața împietrită, scrâșnind din dinți și scoțând pe nas aburi în aerul înghețat.

– Pe douăzeci de lire că împing eu pe cineva, a răspuns Jamie.

Lottie aproape că s-a înecat. Să fi fost oare umor? Brusc, și-a adus aminte de prima lor întâlnire, înainte să știe că era partizan, înainte să renunțe la viața ei pentru a deveni substitutul lui Ellie. Aproape că i se părea că existau doi Jamie: masca serioasă și matură și adolescentul ascuns sub ea. Din nou, o voce firavă i-a șoptit la ureche: „Cine ești tu, Jamie Volk?"

– Nu-ți dorești câteodată să fii doar un băiat obișnuit?

Lottie a rostit întrebarea fără să se gândească prea bine. La început, Jamie nu a răspuns nimic, și a regretat imediat că îi pusese o întrebare atât de nepoliticoasă, întrebându-se dacă nu cumva ratase orice șansă de a scoate ceva de la el.

– N-o să fiu niciodată un băiat obișnuit.

Lottie s-a crispat auzindu-i răspunsul. Era ceva ca o vulnerabilitate în vocea lui, și s-a simțit de parcă ar fi momit o căprioară să vină la ea și acum trebuia să fie extraordinar de delicată, ca nu cumva să o sperie.

Jamie s-a ridicat încet, răsturnându-și paharul cu ce mai rămăsese din limonadă când și-a dat jos pătura de pe umeri.

Lottie l-a urmărit apropiindu-se de marginea foișorului și rezemându-se de unul dintre stâlpii de piatră, privind apa albastră cu nostalgie, aproape.

Încet, având încă în minte căprioara, Lottie a venit lângă el.

Piscina casei Conch era ascunsă în spatele unor tufe dese de măceș și al unor meri sălbatici, iar boabele roșii de pe ramuri contrastau cu atmosfera albastră de vis a bazinului, care părea de mătase sub strălucirea lunii.

– Dar, ipotetic vorbind, a întrebat Lottie cu prudență, dacă ai putea fi?

El a zâmbit afectat și i-a aruncat o privire piezișă.

– Aproape că mă întreb dacă nu cumva îmi insulți abilitățile de partizan.

Lottie nu se așteptase la acest răspuns, și Jamie a râs văzând fața ei confuză.

– Vreau să spun că, a continuat el, sarcina mea e să ies cât mai puțin în evidență printre ceilalți elevi. Tu nu crezi că sunt la fel ca alți băieți? a întrebat el, cu o sclipire amuzată în ochi.

Lottie s-a prefăcut că meditează un moment, bătându-și ușor bărbia cu degetul, ca și cum ar fi vrut să-și pună ordine în gânduri.

– Hmm, a început ea, păi, în primul rând, ai un simț al umorului inexistent și ești așa de nefiresc de puternic, încât ești, practic, un supererou. E evident că nu ești ca alți băieți.

Un zâmbet ușor s-a ivit pe buzele lui Jamie, și el a râs încet, un sunet care a vibrat prin tot corpul lui Lottie. Apoi,

sclipirea din ochii lui a dispărut, și a devenit din nou serios. Lottie s-a temut că speriase căprioara, alungând-o, dar el s-a întors din nou spre apă, și a simțit că adevăratul Jamie era tot acolo, lângă ea.

– Atunci când trăiești pentru altcineva, găsești în tine o forță despre care nu știai că poate exista.

A spus-o cu o convingere de neclintit, și Lottie a simțit un ghimpe în inimă.

– Asta sună îngrozitor de trist, a spus ea, cuprinzându-se cu brațele ca și cum ar fi încercat să găsească o alinare.

El s-a uitat la ea serios, cu capul lăsat ușor într-o parte și ochii lucioși și pătrunzători.

– Serios? a întrebat el. Tu nu faci același lucru? Nu ai renunțat la viața ta pentru familia regală maradovană?

„Dar eu am avut de ales", s-a gândit Lottie, încercând să-și oprească lacrimile care îi umpluseră ochii.

Și din nou, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jamie s-a aplecat spre ea și i-a spus cu blândețe:

– Asta este alegerea noastră, Lottie.

Răsuflarea lui i-a atins obrazul, făcând-o să se înfioare. Avea un miros dulce ciudat, ca de pudră de bebeluși, care i-a gâdilat nasul. A ridicat privirea și și-a dat seama cât de aproape erau unul de altul.

Ceva nu era în regulă.

„I-a pus cineva ceva în limonadă?"

Ochii lui Jamie s-au încețoșat și s-a întins spre Lottie, făcând-o să se dea în spate și să se sprijine cu o mână de zidul de piatră care separa foișorul de piscină.

– Jamie...

Lumina lunii strălucea între ei, și chipul său i-a tăiat răsuflarea. Râjnetul lui sălbatic îi amintea lui Lottie de un lup. Sub părul ciufulit, avea ochii întunecați, o privire clară de prădător, care lui Lottie i-a făcut inima să bată mai tare.

El a chicotit, ca și cum i-ar fi citit din nou gândurile.

– Tot ți-e frică de mine, a spus el cu un zâmbet afectat.

Lottie a simțit că se înroșește, dar nu pentru că se simțea stânjenită. Dintr-odată, cuvintele lui o înfuriaseră.

– Frică de tine? Bineînțeles că mi-e frică de tine!

Era limpede că nu la acest răspuns se așteptase el, și fața l-a dat de gol.

– N-o să te impresioneze niciodată nimic din ce fac, a adăugat ea.

El a clătinat din cap nedumerit.

– Nu pe mine trebuie să mă impresionezi...

– Ba *trebuie*! Trebuie să-ți dovedesc că sunt în stare!

– Eu nu cred că nu ești în stare. Fața i s-a schimonosit puțin, în timp ce se chinuia să găsească vorbele potrivite. Cred că nu ar trebui *să fii nevoită* să fii în stare.

– Ă... ce?

Lottie l-a privit, clipind nedumerită.

– Ești doar un copil, Lottie.

A spus asta încet, șoptindu-i la ureche, în vreme ce îi mângâia delicat o șuviță de păr. Lottie a simțit cum îmbujorarea revine, dar de data asta nu a mai găsit nicio scuză.

– Păi... și tu la fel.

A încercat să pară plină de încredere, dar abia răsufla și îi tremura vocea.

O clipă, Jamie a părut distant, învăluit complet în abur.

– Eu n-am avut niciodată luxul ăsta, a spus el apoi, întorcându-se din nou spre Lottie cu o privire tristă, și nu suport să văd cum ți-l răpesc și ție.

S-a aplecat spre ea, atât de mult, încât Lottie i-a simțit bătăile inimii. S-a dat în spate cât a putut fără să cadă în piscină.

– Jamie, te-ai îmbătat sau ceva? Trebuie să...

S-a schimbat imediat la față, blândețea fiind ștearsă de confuzie.

– Nu, eu nu beau. Nu...

Apoi a avut brusc o revelație, furia ștergându-i orice urmă de confuzie. Și-a lăsat capul în mâini, încercând să gândească limpede.

– Lottie, eu o să leșin. Ascultă... A închis ochii strâns, străduindu-se cu disperare să articuleze ce voia să spună. Nu trebuie să ai încredere în Anastacia...

Și apoi a leșinat în brațele ei, prăbușindu-se amândoi peste zid în apa rece ca gheața.

36

Apa rece i-a intrat lui Lottie în nas, și a simțit că sângele îi îngheață în vine. A deschis ochii sub apă și l-a văzut pe Jamie, tot inconștient, o siluetă abia deslușită care se scufunda tot mai mult împreună cu ea.

„Trebuie să-l scot de-aici."

Lottie l-a luat de subsuori.

„Rezistă, Jamie! Te rog, nu te îneca! Te rog, nu te îneca!"

În Cornwall, Lottie înota în mare și când erau curenți puternici și se scufundase pentru a lua monede de pe fundul bazinului de înot din orășelul ei, dar să scoată din apă o altă persoană, complet îmbrăcată, i se părea o sarcină uriașă.

„N-o să te las să te îneci."

Dar, oricât ar fi încercat să ajungă cu Jamie la suprafață, hainele și pantofii îi făceau, pur și simplu, prea grei. Nu mai avea mult timp, și fiecare secundă i se părea vitală.

„Trebuie să-mi iau mai mult avânt."

S-a scufundat încet cu Jamie pe fundul apei de doi metri, apoi s-a opintit bine și s-a împins cu toată puterea.

Au ieșit la suprafață, și Lottie a tras disperată cât mai mult aer în piept, după care s-a chinuit să ajungă la margine. Vedea copiii adunați în jurul piscinei, strigând, dar nu îi auzea. Mai multe mâini s-au întins spre ea și au scos-o din apă, împreună cu Jamie.

Au fost ridicați și așezați în iarbă, și cineva a venit lângă ea, rostindu-i numele, dar ea l-a împins; trebuia să se întoarcă la Jamie. S-a aplecat deasupra lui. Era tot rece, cu pielea lui bronzată acoperită de un luciu delicat de porțelan.

Părea nedrept: Jamie trebuia să fie puternic, de neclintit și invincibil. Lottie ar fi vrut să se trezească și să strige la ea, să-i spună că era doar un test și să o certe pentru că fusese atât de îngrijorată – dar, oricât de mult își dorea, el a rămas nemișcat, fără să respire.

„Ce mă fac?" Lottie a simțit lacrimile umplându-i ochii. „Ce mă fac?"

Undeva, în mintea ei, o voce firavă i-a răspuns: „Sărută prințesa ca să o trezești."

După care a trecut pe pilot automat. L-a apăsat de trei ori pe piept, l-a strâns de nas și și-a pus încet gura peste a lui, umplându-i plămânii cu aerul ei. Apoi a făcut-o din nou, și din nou, și...

Deodată, Jamie a tușit sub ea, făcând-o să se dea în spate.

A început să respire sacadat, după care a mormăit:

– Nu așa se face respirație gură la gură.

Lottie a icnit auzindu-i vocea, el a mai bolborosit ceva, încercând să deslușească lumea din jur, după care a întins mâna și a mângâiat-o pe obraz. Era rece ca gheața.

– Așa de caldă, a murmurat el, înainte să-și piardă din nou cunoștința.

Lottie s-a așezat lângă el, continuând să-i țină mâna lipită de obraz.

„E bine acum. Am reușit. L-am salvat."

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji, și, în cele din urmă, Lottie a ridicat privirea. Toată lumea stătea în picioare în jurul lor, cu fețele mohorâte. Mai ales Ellie, care părea îngrozită.

– E OK... a spus Lottie și a scos un suspin ca un sughiț. Jamie e OK.

A ridicat încet capul. A văzut-o pe profesoara Devine, cu pelerina ei groasă umflându-se în vânt ca un vârtej furios.

– Toată lumea. În cabinetul meu. ACUM! S-a repezit spre locul în care Lottie stătea în genunchi lângă Jamie. Raphael, Thomas, ajutați-mă să-l duc pe Jamie la cabinetul medical.

Lottie i-a privit cum îl ridică, dorindu-și cu disperare să se ducă și ea cu ei. Toată lumea s-a îndepărtat, dar Lottie nu se putea mișca.

O mână s-a așezat ușor pe umărul ei, și, când s-a întors, a văzut-o pe Ellie cu o pătură în mână.

– Îmi pare rău, Lottie, n-ar fi trebuit să vă aduc aici... Am...

Lottie a luat pătura din mâinile lui Ellie, cu privirea încă pierdută în depărtare.

– Cineva i-a pus ceva în pahar...

Ellie s-a holbat la ea, uluită.

– Ce? Cine?

– Nu știu...

„Nu trebuie să ai încredere în Anastacia."

Era singura concluzie logică. Primiseră limonadă făcută de ea; toate indiciile o incriminau. S-a uitat la Anastacia cum pleca împreună cu ceilalți, o siluetă roșie neclară care

se îndepărta încet. Lottie nu putea înțelege de ce ar fi făcut asta. Ce ar fi putut câștiga? Nu avea nicio noimă.

– Lottie, tremuri... Trebuie să mergem înăuntru.

Lottie a lăsat-o pe Ellie s-o înfășoare în pătură și au pornit încet spre căminul Ivy. Nici măcar nu-i era teamă că trebuia să meargă la cabinetul profesoarei Devine. La Rosewood se întâmpla ceva ciudat. Ceva ce fusese cât pe-aci să îi facă rău lui Jamie în seara aceea, iar Lottie trebuia să descopere ce se petrecea înainte să fie prea târziu.

37

Drept pedeapsă pentru că intraseră la piscină, toată lumea a primit sarcina de a mătura frunzele și de a strânge gunoiul timp de o lună, dar și de a scrie un eseu de cinci pagini despre importanța tratării apei cu respectul cuvenit. Saskia nu a mai avut voie să iasă din cămin până la începutul trimestrului, iar profesoara Devine a spus că „ar trebui să se considere norocoasă că nu i se ia funcția"

Lottie avusese intenția să-și conteste pedeapsa, pentru că nu voise să meargă la piscină de la bun început, dar și-a adus aminte ce spusese profesoara, că trebuiau să fie responsabili unii de ceilalți, și a tăcut. Sentimentul de vinovăție era o pedeapsă suficientă pentru Ellie, judecând după fața ei sumbră.

Jamie a plecat de la cabinetul medical după numai o oră. Nu au găsit nimic suspect – nicio toxină, nicio otravă, nimic –, dar Lottie nu putea să-și scoată din minte acel ciudat miros dulceag pe care îl simțise în răsuflarea lui. Ceva era în neregulă.

L-au trimis în camera lui să se odihnească, iar el a spus răspicat că era „bine", chiar dacă nu-și mai amintea aproape nimic. I-a aruncat lui Lottie o privire foarte urâtă, ca și cum i-ar fi spus „să uite tot ce s-a întâmplat"

Între timp, Ellie și Lottie au rămas singure cu profesoara Devine.

Ea le-a privit cu răceală, înainte de a le face semn să se așeze pe scaunele tapițate de lângă biroul ei.

– Puteți să luați loc. O să spun pe scurt, căci văd că tânăra noastră Miss Pumpkin este foarte abătută.

Lottie era încă înfășurată în pătură și se bucura de căldura căminului din colțul încăperii. Privirea profesoarei s-a îndreptat spre Ellie, și Lottie a trebuit să-și muște obrazul pentru a nu izbucni din nou în plâns, simțind că ochii i se umpluseră de lacrimi deja și erau destul de umflați, în vreme ce profesoara Devine a continuat să vorbească.

– Pot să înțeleg foarte bine dorința de a explora nenumăratele zone interzise ale școlii – chiar și în starea ei jalnică, creierul lui Lottie a reținut cuvântul „nenumăratele", păstrând informația pentru mai târziu –, și, Lottie, a fost cu adevărat extraordinar cum l-ai ajutat pe Jamie. Nu este ușor să gândești limpede în asemenea situații, și nu vom uita curajul tău. Dar, a spus ea cu o notă de prudență în glas, ceea ce mă dezamăgește este că două fete Ivy care promit atât de mult nu au reușit în această seară să scoată fiecare ce e mai bun din cealaltă. Și-a frecat fruntea o clipă, gânditoare, și Lottie a simțit un val de căldură adormitor de la flăcările din spatele ei. Nu vă mai reține; cred că este o lecție pe care nu v-o pot da în cuvinte. Acum e mai bine să vă întoarceți în cameră și să meditați la ce s-a întâmplat. Le-a aruncat o privire gravă: Puteți pleca.

Lottie stătea întinsă în pat, uitându-se în gol la Domnul Truffles și mușcându-și buza de jos. Nici măcar nu a simțit corpul cald al lui Ellie când s-a urcat în pat lângă ea.

– Chiar îmi pare rău pentru seara asta, a șoptit Ellie, mângâind-o ușor pe Lottie pe păr.

Lottie a dat din cap, încercând să nu mai plângă.

– Chiar crezi că i-a pus cineva ceva în pahar?

– Este singura explicație.

Ellie a ezitat.

– Și ești sigură că n-ați căzut, pur și simplu, în piscină, și Jamie s-a lovit la cap?

În vocea ei se simțea neîncrederea, ca și cum ar fi fost convinsă că Lottie nu-i spunea tot.

– Nu, Ellie, tu nu l-ai văzut înainte să cădem în piscină. Era... ciudat. Lottie și-a ascuns fața în Domnul Truffles, simțindu-și obrajii îmbujorați când și-a amintit cât de ciudat fusese Jamie. A spus...

Lottie s-a oprit. Toate indiciile duceau la Anastacia, dar ea tot nu înțelegea de ce ar fi făcut-o.

– A spus din nou că nu trebuie să avem încredere în Anastacia.

Ellie a dat din cap cu un aer grav, apoi a cuprins-o pe Lottie cu un braț și și-a băgat nasul în părul ei, făcând-o să chicotească când i-a simțit respirația gâdilând-o pe gât.

– Măcar pot să am încredere în tine, i-a șoptit Ellie la ureche, iar răsuflarea ei a făcut-o pe Lottie să simtă că ia foc.

Lottie s-a întors cu fața la ea, și lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar nasul îi curgea. Ellie a strâns-o la piept până s-a oprit din plâns.

– Îmi pare rău, a repetat Ellie, deși de data asta nu era prea clar pentru ce îi cerea iertare.

Au rămas lipite una de alta, împărțind căldura în cocoonul lor dulce, ca doi pui într-o vizuină. Pe Lottie o usturau ochii și gâtul de la atât plâns, dar încet-încet a început să se relaxeze în brațele lui Ellie, simțind inima prietenei sale

cum îi bate încet la ureche. În cele din urmă, Ellie s-a dat jos din vizuina lor, a stins lumina și s-a întors în patul ei.

În acea noapte, în vreme ce Ellie dormea dusă, Lottie s-a trezit, scăldată de o sudoare rece, dintr-un coșmar îngrozitor în care Anastacia îl îneca pe Jamie.

A încercat să adoarmă la loc, dar mintea ei era prea istovită și agitată ca să se mai poată odihni. Își simțea corpul străbătut de un tremur pe care nu îl putea potoli. S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ceas. Intraseră de o oră în noul an. I s-a făcut din nou frig și a început să tremure; era prea rece ca să mai încerce să se culce la loc.

A deschis ușa cât de încet a putut, ca să n-o trezească pe Ellie, și s-a dus după colț, unde era debaraua de unde putea să mai ia niște pături. Pe drumul înapoi spre cameră, a trecut pe lângă cutia ei de scrisori, și era cât pe-aci să meargă mai departe, când și-a dat seama că înăuntru se afla ceva. Era un plic auriu cu un model negru, subțire, pe margini, care la colțuri părea să se transforme în niște vălătuci de fum. L-a deschis cu grijă și a izbit-o o aromă de mentă. A scos încet cartonașul dinăuntru. Era negru, și pe el scria simplu, cu litere aurii:

Ne vedem la balul verii, prințesă.

xx

Lottie a strâns la piept cartonașul, apoi s-a întors repede în vârful picioarelor în cameră și l-a ascuns în noptieră, sub cutia pe care i-o dăruise Ellie. Jamie și Ellie aveau să se înfurie dacă aflau de el.

„În sfârșit, Edmund mi-a trimis un mesaj."

Inima îi bătea nebunește. Era sigură că acest mic secret era inofensiv. Ce s-ar fi putut întâmpla?

PARTEA A TREIA

Prezentarea prințesei

38

Trimestrul al doilea a început pe 9 ianuarie, și odată cu el a venit și ninsoarea, care a acoperit terenurile școlii cu un strat moale de zăpadă. Toată lumea trecuse la uniforma de iarnă, groasă și pufoasă, care făcea ca întreaga școală să pară plină de oițe colorate. Entuziasmul unui nou început vibra pe coridoarele școlii, dar pentru Lottie, Jamie și Ellie era momentul să se ocupe serios de amenințarea misterioasă care plana asupra lor.

Stăteau în sala de festivități, așteptând să înceapă discursul de deschidere a noului trimestru. Era mult prea frig ca ceremonia să se desfășoare afară, dar, de la incidentul cu piscina, Lottie începuse să se simtă puțin claustrofobă în aglomerație.

– Eu cred în continuare că planul lor trebuie să fi eșuat, a spus Jamie. Sunt convins că voiau să ne scoată din joc și pe mine, și pe Lottie, dar nu mi-e prea clar de ce.

– Nu cred că au vrut să pățească nimeni ceva grav, a răspuns Lottie; nu era foarte sigură, dar orice ar fi fost în băutura lui Jamie nu avusese efecte secundare pe termen lung, și își revenise aproape imediat. Altfel ar fi pus ceva mai periculos, a adăugat ea, simțind că i se face rău numai la gândul ăsta.

– Oricum, nu trebuie să-i lăsăm Anastaciei impresia că o bănuim. Trebuie s-o ținem aproape, a spus și Ellie, după ce a verificat că nu-i ascultă nimeni.

Jamie și-a mușcat buza, gânditor.

– Tare aș vrea să mai avem o mostră din băutura aia ca s-o pot trimite la laborator.

– Ce reacții ai mai avut de la ea, în afară că ai leșinat? a întrebat Ellie, curioasă.

Jamie și Lottie au încremenit. S-au întors și s-au uitat unul la altul, iar Jamie s-a încruntat. Spusese de un milion de ori că nu-și amintea nimic, și totuși, de câte ori venea vorba despre asta, se crispa.

– Nu-mi aduc aminte, a spus el din nou.

– Atunci, Lottie trebuie să-și aducă aminte, a insistat Ellie, încercând să-l ajute. Părea agitat, pleoștit sau confuz? Ne-ar putea ajuta ca să ne dăm seama ce-a fost.

Jamie i-a aruncat din nou o privire tăioasă lui Lottie, și cuvintele lui din noaptea aceea i-au răsunat în cap.

„Nu suport să văd cum ți-l răpesc și ție."

Lottie a înghițit în sec.

– A fost deschis, a spus ea, în cele din urmă.

– Deschis!

Ellie a mijit ochii, dar, înainte să mai apuce să rostească ceva, din spate s-a auzit o voce veselă.

– Bună dimineața!

Binah, Lola și Micky au ocupat spațiul liber de lângă Lottie, întrerupându-le discuția. Jamie a expirat ușor, de parcă s-ar fi simțit foarte ușurat de venirea lor.

– Am auzit ce s-a întâmplat în vacanță, Jamie. Sper că sunteți cu toții OK, a spus Binah, și pe fața ei se vedea o îngrijorare sinceră.

– Suntem bine, a răspuns Jamie, cu privirea ațintită tot asupra lui Lottie.

– Nu-mi vine să cred că ai sărit în apă după el, Lottie, a spus entuziastă Lola.

– Ești un supererou! au vorbit gemenii la unison.

Lottie nu știa cum pornise zvonul acesta, dar l-a văzut pe Jamie strâmbând din buze.

S-au întors cu toții spre podium, unde apăruse doamna Kuma, îmbrăcată într-un palton galben pufos, cu o pălărie asortată, care o ducea pe Lottie cu gândul la o narcisă galbenă. Faptul că era atât de plină de energie și de culoare explica de ce fusese aleasă să țină discursul de deschidere a trimestrului de primăvară.

– Bună dimineața tuturor și bine ați revenit pentru un nou trimestru la Rosewood. Mă bucur să văd atât entuziasm în rândurile voastre, în ciuda vremii îngrozitor de reci. Doamna Kuma s-a scuturat pentru a-și ilustra ideea, apoi a continuat: Sper că ați avut cu toții o vacanță plăcută și sunteți gata să intrați în acest trimestru cu și mai mult entuziasm și hotărâre. Aceia dintre voi care sunteți în anul al zecelea sau peste vă veți confrunta și cu presiunea suplimentară a pregătirilor pentru examenele de trimestrul viitor. S-ar putea să vă pierdeți elanul în trimestrul acesta, să nu simțiți apropierea imediată a examenelor, dar eu am încredere deplină că toată lumea se va ridica la nivelul acestor provocări

și le va trata cum se cuvine. Apoi zâmbetul ei vesel a devenit trist, și și-a dres vocea înainte de a continua: Pe de altă parte, mai puțin plăcută, dat fiind un incident din timpul vacanței, ora de stingere va fi păstrată în cel mai strict mod cu putință la nouă seara. Dacă un elev nu este înregistrat în cămin până la această oră, va suferi sancțiunile cuvenite; am prefera să nu aflați care sunt acestea.

S-a uitat la elevi cu buzele strânse, arătând în mod clar că era o problemă care nu trebuia tratată cu superficialitate. Lottie a simțit în ceafă o senzație arzătoare și s-a întors, văzând-o pe Anastacia la câțiva metri în spate, împreună cu Saskia și Raphael. Când i-a întâlnit privirea, Anastacia a întors repede capul.

„Nu trebuie să ai încredere în Anastacia."

Lottie a simțit un fior pe șira spinării. Nu putea să-și scoată din cap mesajul rău prevestitor al lui Jamie.

S-a aplecat spre Ellie.

– Anastacia e în spatele nostru, i-a șoptit ea. Ar trebui să avem grijă să o salutăm mai târziu, ca să nu creadă că o evităm.

Ellie a dat din cap, rezistând tentației de a se uita și ea.

– Înainte de a vă lăsa să vă vedeți mai departe de program, mai avem o ultimă veste, a continuat doamna Kuma.

Lola și Micky au scos un chicot ascuțit, și Lottie s-a întrebat ce putea fi atât de grozav.

– Anul acesta, compania de dulciuri Tompkins ne va sponsoriza evenimentele de Valentine's Day, așa că lor va trebui să le mulțumiți pentru tratațiile deosebite. Dacă unii

dintre voi își doresc să participe la decorare, vă rog să veniți la cabinetul meu în această săptămână.

Gemenii s-au întors spre Lottie, Lola cu un zâmbet tâmp pe buze. Lottie i-a aruncat cel mai frumos surâs al ei, dar adevărul era că ei nu-i plăcea Valentine's Day, și sigur nu dorea să le explice și altora de ce.

„Un alt lucru pentru care să-mi fac griji."

Discursul a luat sfârșit, și lumea a început să iasă din sală. Lottie a văzut-o pe Anastacia puțin mai departe în față și s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să se ducă la ea. Probabil că Ellie a avut același gând, pentru că, de îndată ce au ieșit din sală, a fugit pe lângă Lottie și a apucat-o pe Anastacia de brat ca să-i atragă atenția.

– Hei, Anastacia, tocmai...

Anastacia s-a întors brusc, geanta i-a alunecat de pe umăr și lucrurile i s-au împrăștiat pe jos.

– *Mon Dieu!*

– Rahat! au exclamat Ellie și Lottie la unison.

Au îngenuncheat imediat ca să o ajute să-și adune lucrurile.

– Nu! a strigat Anastacia, întinzând mâna să le oprească.

– Îmi pare rău, Anastacia... Am vrut doar să te salutăm. N-am vrut să...

Lui Lottie i-a căzut în mână o fotografie, și a încremenit.

Poza era ușor neclară, dar în ea era sigur Anastacia, zâmbind larg, cu o fundă roșie în păr. În fundal se vedea Turnul Eiffel, iar pe masa din fața ei era o înghețată uriașă. Lângă ea stătea o fată cu o claie de bucle blonde și piele de culoarea

caramelului. Era Saskia. Îi împletea părul Anastaciei, și cele două râdeau poznaș. Lottie nu o mai văzuse niciodată pe Anastacia atât de fericită.

– Nu te-atinge de aia! s-a răstit Anastacia, smulgând fotografia din mâna lui Lottie. Sunteți niște calamități amândouă.

Și-a înșfăcat geanta și a tras-o aproape de ea, apoi a plecat furioasă pentru a-i prinde din urmă pe alți elevi de la Conch.

– Uau! a făcut Jamie sarcastic. N-avea cum să iasă mai rău de-atât!

Lottie abia dacă l-a auzit. Nu putea să nu se gândească la fotografie și la reacția Anastaciei. „Sunteți niște calamități amândouă."

Anastacia era, de obicei, foarte calmă. Faptul că reacționase atât de agresiv n-avea cum să fie semn bun. Lottie s-a uitat la Ellie, care a ridicat din umeri.

Dar Lottie nu putea să nu simtă că îi scăpa ceva important.

39

În următoarele săptămâni, Lottie s-a cufundat în studiu, în tot acest timp având senzația că exista ceva ce nu înțelegea, până când, în cele din urmă, a sosit și cea mai urâtă zi din an: Valentine's Day. Sau, așa cum o știa Lottie, ziua în care murise mama ei.

Lottie s-a trezit în îngrozitoarea dimineață de 14 februarie și, cum era sâmbătă, s-a îndreptat spre lecția ei matinală de prințesă cu Jamie și Ellie. Cel puțin era recunoscătoare că putea să doarmă din nou, iar somnul prelungit o ajuta să rămână calmă, un lucru de care avea nevoie cu disperare, azi mai mult decât în oricare altă zi.

În întreaga școală se simțea un miros insuportabil de ciocolată și trandafiri roșii, în vreme ce decorațiunile în formă de inimioară obligau pe toată lumea să le ia în seamă mesajul siropos. Lottie se bucura că lecția îi lua gândul de la altele. În acea dimineață, Jamie alesese sera din grădina de trandafiri de lângă sala de festivități, ceea ce însemna că aveau să vadă foarte bine pregătirile pentru Valentine's Day. Evident, o alesese ca să o împace pe Lottie pentru că lipseau de la decorare, fără să-și dea seama că ea nu voia să participe.

– Lottie?

Vocea lui Jamie a adus-o pe Lottie cu picioarele pe pământ.

– Scuze! Poți să repeți întrebarea?

Jamie și Ellie au cercetat-o cu privirea o clipă, iar Jamie a ridicat dintr-o sprânceană, părând îngrijorat.

– Te-am întrebat care e povestea ta preferată din jurnalul lui Oscar și de ce o consideri folositoare.

Jamie stătea în picioare lângă ea și aștepta.

– O, asta e ușor, a răspuns Lottie. Povestea lui Sun Dao și Shau Zu, pentru că... am spus ceva greșit?

Lottie s-a uitat la fața lui Jamie. Făcuse ochii mari, ca și când ar fi auzit ceva surprinzător.

– Nu, nu! Absolut deloc, doar că... e și preferata mea.

Lottie a fost copleșită dintr-odată de un val de căldură interioară – atât de rar se întâmpla să-i spună ceva despre sine, încât Lottie s-a simțit de parcă tocmai ar fi câștigat un premiu. El și-a dres glasul, scoțând-o din gândurile ei.

– Vrei să dezvolți?

Lottie a dat din cap, bucuroasă să nu se mai gândească la Valentine's Day. A tras aer adânc în piept și s-a pregătit să vorbească despre povestea prințului Shau Zu.

– Era în China, în anul 300 d.Hr., epocă în care substituții deveniseră atât de comuni, încât se putea presupune că cei mai mulți membri ai dinastiei nu erau cine se credea că sunt. Prințul Shau Zu și substitutul său, Sun Dao, fuseseră invitați la palatul împăratului Qin Shi Xiao, un despot războinic înfricoșător de puternic. Totul a fost bine până când și-au dat seama că împăratul îi invitase în casa lui pentru a-l captura pe prinț. Însă Sun Dao era prea isteț pentru împărat. Știind că era o mare dezonoare să îi faci

rău unui substitut odată ce îi cunoșteai rolul, l-a păcălit și l-a convins pe Qin Shi Xiao că *el* era prințul. Împăratul, fără să știe, l-a ținut pe adevăratul prinț, Shau Zu, ca „oaspete special" la palat, fără a-i îngădui să plece. Sun Dao, în calitate de prinț, a îndurat opt zile de „probe" mortale – de la mersul pe funie deasupra unui vas cu ulei încins până la ferirea din calea săgeților în grădină –, până când, în cele din urmă, a sosit armata prințului pentru a-i salva. După ce au scăpat de maleficul Qin Shi Xiao, prințul l-a întrebat pe Sun Dao: „Cum să-ți răsplătesc loialitatea?" La care Sun a răspuns: „Îngăduie-mi s-o mai fac o dată."

Cât spusese povestea, Lottie se uitase la trandafiri, străduindu-se să-și amintească toate detaliile. Când și-a întors ochii spre Jamie și Ellie, a fost surprinsă să-i vadă privind-o fix. S-a simțit mândră când le-a văzut fețele fermecate, care îi aminteau de felul în care o privea ea pe mama sa când îi citea basme, și deodată a simțit o durere mare în piept.

Ellie a clipit de câteva ori, după care a fluierat.

– Trebuie să citesc și eu jurnalul ăla! a exclamat ea.

Buzele lui Jamie s-au arcuit ușor, și i-a aruncat lui Lottie o privire piezișă.

– Și de ce e povestea asta folositoare? a întrebat el.

– Păi... Lottie și-a plecat privirea, simțindu-se stânjenită de răspuns. Arată că există forță în loialitate. Există putere în datoria unui substitut.

Ellie a chicotit la acest răspuns, ceea ce i-a atras o privire aspră din partea lui Jamie. Lottie s-a enervat: era prea mâhnită ca să găsească vreo urmă de amuzament în ceva în ziua aceea.

– Hei, Lottie, tu nu va trebui să mergi pe frânghie peste ulei încins!

Ellie a râs spunând asta, și Lottie a simțit că se încruntă.

Jamie s-a uitat urât la ea.

– Ellie, e o...

– Nici nu știi ce-am putea ajunge să fim obligate să facem! l-a întrerupt Lottie, înainte să termine ce avea de zis.

Ellie s-a oprit din râs, dar pe față i-a rămas un zâmbet, fără să-și dea seama cât de mult o deranja pe Lottie.

– Asta-i o *dilealã totalã*! a spus Ellie. Nu mă înțelege greșit. Aș vrea ca viața mea să fie atât de palpitantă, dar...

– Ai *vrea* ca viața ta să fie atât de palpitantă?

Lui Lottie nu-i venea să creadă că Ellie spusese ceva atât de ridicol.

– Păi, da! Pentru mine, să fiu prințesă a însemnat întotdeauna să stau închisă în casă toată ziua și...

– Ellie, tu habar n-ai cât de fascinantă și de uluitoare este viața ta! Cei mai mulți oameni trec prin viață doar visând la o lume ca aceea în care trăiești tu.

Lottie simțea cum mâinile i se încleștau de nervi. Părea că nu se putea abține să se necăjească.

– Ei bine, *cei mai mulți oameni* nu știu cât de oribil e. Lottie, ce s-a întâmplat? Tu știi cât de groaznică poate fi familia mea...

– Cel puțin tu AI o familie!

Lottie și-a pus imediat mâna la gură, dar nu și-a putut opri lacrimile care i-au țâșnit din ochi.

„Ai făcut-o", s-a gândit ea. „Acum n-o să te mai oprești toată ziua din plâns."

– Lottie...

Vocea lui Ellie era serioasă.

Lottie știa că avusese o reacție exagerată, dar îi era prea greu să gândească logic. S-a frecat tare la ochi și s-a ridicat în picioare. Nu voia să mai spună cine știe ce.

– Ne vedem mai târziu.

Cuvintele i-au ieșit ca un suspin, pentru care s-a urât imediat, și a alergat spre ieșirea din grădină. Când a trecut pe lângă Jamie, nu i-a aruncat nici măcar o privire; n-ar fi suportat să vadă ce gândea despre ea.

– Lottie, stai! a strigat Ellie, dar Lottie nu s-a oprit.

A continuat să fugă până când a început să o doară în piept și s-a gândit că o să i se facă rău înainte să ajungă la cămin, dar nu s-a oprit. Picioarele nu voiau să o lase.

Apoi s-a năpustit direct în pădurea Rose.

40

Ochii și obrajii o usturau de la sarea din lacrimi, iar nasul i se făcuse foarte roșu, nu doar de la plâns, ci și de la frigul necruțător. S-a oprit să-și tragă sufletul și a descoperit că nu se mai vedea niciuna dintre clădirile școlii – intrase mult în pădure. Era acoperită de o peliculă de sudoare, dar și-a dat seama prea târziu că își lăsase paltonul în grădina de trandafiri.

A mai mers puțin, până când a găsit cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată. Era un stejar bătrân, cu un trunchi atât de gros, încât încăpea în el o casă, cu ramurile întinse, formând un cerc mare. Lottie s-a trântit pe jos sub copac, lăsându-și corpul să absoarbă răceala pentru a se curăța de toate sentimentele rele. Se simțea stânjenită că era atât de melodramatică. De când murise mama ei, întotdeauna fusese necăjită în ziua aceea, dar de obicei era singură în camera ei din Cornwall, unde putea să-și trăiască tristețea fără să o vadă nimeni. Aici, la Rosewood, moartea mamei ei i se părea, într-un fel, mai aproape și mai vie decât de obicei.

„Lottie."

Auzea în gând vocea blândă a mamei sale, iar imaginea ei în patul de spital, numai piele și os, slăbită, dar continuând să zâmbească, i-a apărut în minte. „O să fiu mândră de tine orice vei face în viață, atâta timp cât îmi promiți..."

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Mama ei râsese, scoțând un hârâit de durere. „Da, Lottie, știu că așa vei fi, dar promite-mi că vei mai fi și fericită. Vreau să-mi spui asta."

Lottie o privise lung, știind că nu mai aveau mult timp împreună. „Îți promit că voi intra la Rosewood Hall și voi fi fericită."

Nu putea să o facă. Lottie nu-i putea promite mamei sale că va fi fericită pentru că nu era sigură că se putea descurca fără ea. Dar era sigură că, dacă intra la Rosewood, avea să se rezolve și asta. Dacă intra la Rosewood, avea să fie fericită și să își țină promisiunea. Așa că de ce nu era fericită?

Un alt frison a străbătut-o, și și-a strâns genunchii la piept și mai tare. Nu știa cum avea să iasă din pădure sau ce să le spună lui Jamie și Ellie când aveau să se întâlnească din nou. Nu voia să se gândească la nimic; tot ce voia era să se ghemuiască sub copac și să fie singură.

– Lottie!

A ridicat capul brusc auzindu-și numele, fără să știe cât timp trecuse de când era acolo. Tremura din tot corpul și se simțea înghețată până la os.

Vocea a strigat mai tare.

– LOTTIE!

S-a ridicat încet, cu hainele murdare de pământul umed.

Cineva se apropia din cealaltă parte a copacului, și ea s-a uitat pe după trunchi și l-a văzut pe Jamie, stând acolo cu paltonul ei și o pătură.

S-a frecat la ochi, simțind cum o cuprinde iar stânjeneala. „Cum m-o fi găsit?"

– Știu să mă iau după urme.

Lottie a clipit spre el, simțindu-și ochii încețoșați și dureroși.

– Haide, a spus el, întinzându-i mâna.

Ea i-a luat mâna, și el a înfășurat paltonul și pătura în jurul ei cu gesturi delicate. Și-a lăsat puțin brațele pe umerii ei, și Lottie a fost surprinsă cât de liniștitor era să fie lângă el, față de stânjeneala de după incidentul de la piscină.

– Ne pare rău. Ar fi trebuit să ne aducem aminte ce înseamnă ziua asta pentru tine. A fost o scăpare gravă din partea mea ca... Îmi pare rău.

Lottie și-a tras nasul.

– Sunt bine.

Jamie a izbucnit în râs.

– Așa zici mereu.

În vocea lui era o notă de regret, care pe Lottie a făcut-o să îl privească în ochi. Copacul arunca o umbră adâncă și albăstruie peste ei, ca și cum s-ar fi aflat într-o lume lăptoasă, numai a lor. Pe chip i se citea o durere blândă, și Lottie și-a dat seama că asista la ceva foarte rar.

– Mi-e foarte dor de ea. Dar nu vreau să își facă griji pentru mine.

Cumva, nu i se părea ciudat să îi mărturisească asta.

Jamie a dat din cap, cu un aer solemn, și Lottie a fost convinsă că el chiar o înțelegea. Și totuși, era ceva în empatia lui care o surprindea. Oare avea și el un secret trist? Ce se întâmplase? Și din nou acea întrebare: „Cum ai devenit partizan?"

– Haide! E vremea să ne întoarcem acum... Ellie are ceva pentru tine.

Lottie l-a lăsat să o conducă prin pădure. El pășea apăsat, părând să știe încotro se îndreaptă, deloc îngrijorat de pădurea deasă. De îndată ce au ajuns la Ivy Wood, Lottie a alergat înăuntru, nerăbdătoare să-și schimbe hainele murdare și să se spele pe față. În sfârșit curată, s-a oprit lângă noptieră și și-a scos diadema din cutia pe care i-o dăruise Ellie. Și-a pus-o pe cap și a respirat adânc. „Fii curajoasă."

– Vrei să mergi în sală? a întrebat Jamie când a coborât din nou.

Lottie s-a gândit o clipă: toată lumea îmbrăcată frumos de Valentine's Day, zâmbind și râzând. Promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale i-a răsunat în minte, și pe buze i-a apărut un zâmbet trist.

– Vreau s-o văd pe Ellie.

Lottie l-a urmat pe Jamie la sala de mese, unde pregătirile pentru Valentine's Day erau în toi. Pe mesele lipite de pereți se aliniau buchete mari de trandafiri roșii și roz, iar de tavan și de jur împrejurul încăperii atârnau inimi mari de pânză. Lottie nici nu-și dădea seama cum fuseseră agățate așa de sus. În mijlocul sălii, unde de obicei se aflau mese mari, era o fântână imensă de ciocolată albă, înconjurată de cantități industriale de fructe și dulciuri, toate cu logoul TOMPKINS.

Ca un făcut, a auzit în spatele ei vocea ascuțită a Lolei. Gemenii stăteau unul lângă celălalt, îmbrăcați elegant pentru ocazie, în roșu și alb. Amândoi țineau în mâini coșuri din nuiele pline cu brioșe cu inimioare pe glazură.

– Te-am tot căutat!

Micky i-a întins o brioșă pe care scria PRINȚESA LOTTIE.

– Toată lumea primește câte o brioșă. În afară de *Jamie*. Lola i-a rostit numele ca și cum ar fi fost otrăvit. El nu primește brioșe pentru că a zis că nu-i plac dulciurile. Ce sacrilegiu! a exclamat ea, la unison cu fratele său.

Lottie i-a privit uimită, a clipit și a izbucnit în râs, văzându-le fețele serioase. Fusese atât de sigură că tot ce voia să facă în acea zi era să se ascundă de toată lumea, dar acolo, cu gemenii ăia atât de siropoși, i se părea imposibil să fie tristă.

– Păi, e bine, a spus Jamie pe un ton sarcastic, înființându-se lângă Lottie, pentru că brioșele sunt dezgustătoare.

Lola a icnit ca și cum ar fi lovit-o cineva, și Lottie a pufnit.

– Ce blasfemie! a răspuns Micky.

Și-au ferit amândoi brioșele, de parcă le-ar fi ocrotit de cuvintele aspre ale lui Jamie.

– Eu mulțumesc mult pentru brioșă, a spus veselă Lottie. Pare la fel de dulce ca voi doi.

Lola imediat și-a revenit și i-a zâmbit veselă lui Lottie.

– Cu cea mai mare plăcere!

Apoi cei doi s-au îndepărtat țopăind pentru a împărți și restul brioșelor. Lottie s-a întors spre Jamie, dar privirea i-a rămas la pragul ușii, și inima i-a stat o clipă în loc.

Ellie.

A văzut-o pe Lottie și s-a repezit spre ea, cât pe-aci să dărâme o fată Stratus care ducea un platou cu fursecuri.

– Ellie, îmi pare rău pentru mai devreme... a început Lottie și s-a înroșit.

Ellie a clătinat din cap.

– Nu, Lottie, n-ai de ce să-mi ceri scuze. *Mie* îmi pare rău. I-a aruncat o privire blândă. Am fost așa de proastă. Știu că e o zi importantă pentru tine...

Vocea i s-a stins, și și-a trecut rușinată o mână prin păr.

– Știu că nu rezolvă nimic, dar ți-am adus astea.

Și a scos de la spate un buchețel de margarete, floarea al cărei nume îl purtase mama lui Lottie. La vederea lor, Lottie a simțit o emoție copleșitoare și nu s-a putut abține să verse o lacrimă.

– E... După care a trebuit să se oprească pentru a-și trage răsuflarea. Mulțumesc mult, Ellie, sunt minunate.

Jamie a tușit, amintindu-le că era și el acolo.

– Ne vedem mai târziu, a spus și le-a lăsat singure.

Ellie și Lottie s-au așezat cu brioșele afară, pe verandă, de unde se vedea grădina de trandafiri. Lottie încă se simțea vulnerabilă. Își dădea seama că niciodată până atunci nu își deschisese astfel inima în fața nimănui, dar Ellie și Jamie nu se supăraseră și nici nu îi spuseseră să se calmeze. Fuseseră amândoi atât de înțelegători. Gândindu-se la asta, simți un val de căldură în tot corpul.

– Mare noroc că lui Jamie nu-i plac dulciurile, a mormăit Ellie, cu gura plină de glazură. Pentru că asta înseamnă că eu o să mănânc întotdeauna și desertul lui.

Lottie a chicotit, urmărind-o pe Ellie cum bagă în gură jumătate de brioșă odată, murdărindu-se de glazură pe nas și la gură.

– Stai să te șterg!

Lottie s-a aplecat spre ea și i-a luat o bucățică de glazură de pe obraz, apoi a lins-o de pe degetul ei. Ellie a rânjit și a băgat restul brioșei în gură, înainte de a o începe pe următoarea. Lottie a dat să muște dintr-a ei, când a observat ceva ciudat în glazură. Era acolo o mică tăietură în care fusese înfiptă o bucățică de hârtie. A vrut să-i spună lui Ellie, când a simțit din nou în stomac acea senzație de groază care îi devenise atât de familiară și care îi spunea să-și țină gura. A scos hârtia, având grijă ca Ellie să nu observe nimic, și a desfăcut-o încet, întrebându-se dacă era de la un admirator secret. Nu era.

Trandafirii sunt roșii,
Violetele sunt albăstrii.
Păzește-ți spatele, prințesă,
După tine voi veni.

A băgat repede hârtia în buzunarul de la fustă, încercând să se ascundă de cuvinte. Privirea i-a devenit goală și s-a simțit dintr-odată amețită.

– Ești OK, Lottie?

Vocea lui Ellie a adus-o brusc la realitate. Ochii prietenei sale erau mari de îngrijorare, zâmbetul ei preocupat oferindu-i o ușoară alinare.

– N-am nimic, mă...

Mesajul i-a pâlpâit în minte lui Lottie, și scrisul s-a încețoșat. Nu putea face asta. Nu putea să-i spună lui Ellie. Nu putea să facă față unei alte amenințări, nu în ziua aceea.

– Mă simt doar stoarsă după ziua asta, a răspuns ea, dar brioșa o să ajute.

Și i-a aruncat cel mai liniștitor zâmbet al ei.

Nu-i putea spune lui Ellie. Dacă afla Jamie, iar familia ei începea să creadă că erau în pericol, ar fi putut să o ia pe Ellie de la Rosewood.

– Ești sigură? a întrebat din nou Ellie, părând tot îngrijorată.

Lottie a privit-o lung – fața plină de glazură, șuvițele de păr negru căzând peste chipul acela care îi aducea alinare. Nu o putea pierde.

– Absolut! a mințit ea.

41

Vacanța de Paște nu prea a fost vacanță. Din nou, Lottie s-a cufundat în studiu pentru examenele de sfârșit de an, pentru a scăpa de gândurile provocate de mesajul amenințător pe care îl primise în brioșă. Nu au mai venit alte mesaje înspăimântătoare, și aproape că a reușit să se convingă singură că nu exista absolut nicio problemă. Pe măsură ce trimestrul se scurgea, toată lumea începea să revină la obișnuitele ședințe de studiu și grupuri de recapitulare. Rosewood Hall nu era un loc pentru elevii care nu erau dispuși și pregătiți să lucreze din greu.

Curând, copacii din jurul școlii au înflorit, plini de culoare, la fel ca florile și plantele de pe spaliere, un semn viu colorat al apropierii examenelor de vară. Și totuși, în ciuda exploziei de culoare de pe domeniul școlii, o liniște cu parfum de lavandă învăluia Rosewood Hall, ca și cum *ceva important* avea să se întâmple. Pentru majoritatea elevilor, erau rezultatele de la examenele de sfârșit de an, dar pe Lottie o aștepta un alt eveniment: balul verii.

Perioada de pregătire începuse în prima zi de mai, iar ultimul examen al lui Lottie fusese la matematică, pe 20. Aveau să-și primească notele în ultima zi a lunii, pe 31. După ce aflau rezultatele la examene, Ellie și Lottie aveau să se întoarcă în Maradova și să înceapă pregătirile pentru bal – dacă luau note mari.

În ziua în care urma să primească rezultatele, Lottie a țâșnit din pat, trezindu-se dintr-un coșmar în care avea note așa de proaste, încât nu numai că i se interzicea să mai fie substitut și era dată afară din școală, dar trebuia să devină bufon la curte și să facă tot soiul de giumbușlucuri pentru familia regală maradovană. Și-a apăsat pieptul, abia răsuflând, și, când a ridicat privirea, a văzut cel mai șocant lucru din câte îi fusese dat să vadă tot anul: Ellie se trezise înaintea ei!

– Am emoții, a mărturisit cu sinceritate Ellie, ieșind din cămin și rozându-și pielița de la degetul mare.

– Ipotetic doar, Ellie, dacă picăm... n-ar putea familia ta, să zicem, să plătească pe cineva să-ți schimbe notele?

– Ha! Ellie a chicotit. Aș vrea eu! Un lup nu trișează niciodată, Lottie.

S-au întâlnit cu Jamie la poartă, și Lottie a observat că avea ochii mai adânciți în orbite ca de obicei, semn că nici el nu dormise prea bine.

Să fi fost și el îngrijorat? Nu și-l putea imagina pe Jamie îngrijorat de nimic și se simțea prea stânjenită ca să-l întrebe ceva. De când venise după ea în pădure, părea că nu poate să-l privească în ochi și era convinsă că și el o evita.

S-au așezat la coadă cu ceilalți elevi agitați, care se treziseră foarte devreme ca să-și ia rezultatele.

Acesta era momentul hotărâtor. Dacă picase, nu numai că pierdea bursa, dar nu avea să i se mai îngăduie să-și continue rolul de substitut.

Ellie se foia, frecându-și mâinile și mușcându-și buzele, cu privirea în depărtare. Și pentru ea era un moment la fel de înspăimântător. Dacă nu lua niște note care să-i

mulțumească, părinții ei aveau să considere experimentul Rosewood Hall un eșec și să o retragă de la școală.

Lottie a tras aer adânc în piept și și-a ținut respirația. Erau acum la marea recepție, cu lambriuri din lemn de stejar, pe la care trecuse în prima zi de școală și care i se păruse magnifică, dar de data asta se simțea copleșită și intimidată de ea.

Au făcut un ultim pas. În fața lor se afla șeful Stratus din anul al doisprezecelea, Angus Berkeley, cu simbolul șoimului de iarnă al casei sale pe eșarfa galbenă.

– Numele... A, Lottie, avem dosarul tău aici.

„Avantajul de a fi prințesă!"

Angus a întins mâna într-o parte și a scos un dosar verde de carton, care avea pe el trei trandafiri, emblema școlii.

– Și îți primești și telefonul înapoi, a spus el, întinzându-i lucrurile.

– Mulțumesc, a răspuns Lottie, luând dosarul cu mâini tremurânde.

Au rămas cu toții în curtea interioară, lângă intrare, aproape de marea arcadă. Binah venise și ea, și energia sa plină de entuziasm o făcea pe Lottie să se simtă și mai agitată.

– Sunt așa de emoționată! a ciripit Binah, deschizându-și dosarul fără să ezite.

Dar a făcut o față dezamăgită când s-a uitat la notele de pe prima pagină.

– Of!

Lui Lottie i s-a strâns inima. Dacă Binah se descurcase atât de prost, atunci cât de îngrozitoare trebuiau să fie notele ei și ale lui Ellie? Dar îngrijorarea i s-a transformat într-un oftat când Binah a adăugat:

– Note maxime la toate. Cât de plictisitor!

Ellie s-a abținut să pufnească.

– Ești gata? a întrebat-o pe Lottie cu mâna pe dosar, gata să-l deschidă.

Lottie a tras aer adânc în piept și a dat hotărâtă din cap.

– Sigur!

Au deschis dosarele în același timp, și Lottie l-a văzut cu coada ochiului pe Jamie mișcându-se agitat. S-a înfiorat gândindu-se cum ar fi reacționat el dacă nu și-ar fi luat examenele. A simțit că i se face rău. Era gata să leșine. În cele din urmă, s-a uitat la pagina din fața ei.

Reușise.

Trecuse toate examenele cu *șaptezeci la sută sau peste*.

Era în primii cinci din an la limba engleză! Inima i s-a oprit o clipă când s-a uitat la materiile care i se păruseră cele mai grele. Matematică, chimie și fizică – era printre primii cincisprezece. A simțit lacrimi în ochi când a ridicat privirea spre Jamie și a dat din cap, apoi s-a întors spre Ellie, care continua să se holbeze la notele ei cu o față total inexpresivă.

– Ellie? a întrebat ea temătoare.

Ellie a clătinat din cap.

– Nu-mi vine să cred, a spus ea încet. Sunt pe locul al șaptesprezecelea ca note din întregul an. Am ajuns printre primii douăzeci!

Lottie a simțit un val imens de ușurare. Văzuse rezultatele la examene ale lui Ellie din anii anteriori. „Lipsă de străduință" ar fi fost un eufemism.

– Bineînțeles că ai ajuns! a țâțâit Binah, dându-și ochii peste cap. Dacă vreunul dintre voi n-ar fi fost printre primii douăzeci, m-aș fi înfuriat crunt! Le-a zâmbit. Sunteți printre cei mai deștepți și muncitori copii pe care îi știu.

Ellie era încă uluită de notele ei. S-a uitat la Jamie, care se chinuia să-și ascundă zâmbetul.

– Vezi ce poți dacă te străduiești cu adevărat? a spus el pe un ton sever, apoi s-a mai înmuiat și a dat din cap spre amândouă: Sunt mândru de voi.

Lottie a înșfăcat o bucată din uriașul fursec așezat pe masa mare din camera de recreere a căminului Ivy, pe glazura căruia scria FELICITĂRI cu litere mari, violete. S-a dat din drum când două fete Ivy din anul al treisprezecelea au intrat dansând în încăpere, cântând și strigând fericite că trecuseră.

– Dar eu voiam note mari la toate... 8 nu e destul!

O altă fată Ivy li se plângea la telefon părinților de singura ei notă „proastă", și Lottie i-a zâmbit liniștitor.

Ellie și Lottie s-au rezemat de scaunele violete din camera de recreere, privind și zâmbindu-le tuturor celor care sărbătoreau. A doua zi, bagajele aveau să le fie trimise cu avionul în Maradova, iar ele, să facă o scurtă oprire la Paris, pentru a-și lua rochiile de bal, așa că se bucurau că puteau să se distreze toată seara înainte de următoarea aventură.

În vreme ce toată lumea își făcea bagajele și își lua rămas-bun în lacrimi pentru perioada verii, Lottie mai avea

ceva de rezolvat înainte de a pleca în Maradova pentru toată vacanța.

S-a scuzat, s-a dus în cameră și și-a deschis telefonul pentru prima oară de când ajunsese la școală. I se părea ciudat să-l țină din nou în mână; se obișnuise atât de tare să fie ruptă de lumea de dincolo de ziduri, încât era aproape copleșitor să-l vadă revenind la viață în mâna ei.

Pe ecran au apărut mesaje de la Ollie. Primul era din prima zi de școală.

Știu că nu poți folosi telefonul până la sfârșitul anului, dar voiam să citești acest mesaj când vei fi terminat cu examenele. Știu că mereu te iau peste picior, dar eu și mama suntem mândri de tine, și sunt sigur că te-ai descurcat excelent.

Al doilea era din urmă cu trei săptămâni.

Nu știu ce se mai întâmplă cu tine, dar sper că ești OK...

Lottie a clătinat din cap și l-a sunat pe Ollie. A încercat de șase ori până a răspuns.

– Trăiește! s-a auzit vocea amuzată de la celălalt capăt al firului.

– Ollie!

Aproape că s-a înecat când i-a rostit numele. Atât de multe lucruri se întâmplaseră de când nu-l mai văzuse, și iată-l acum, Ollie cel nevinovat, cel mai bun prieten al ei dintr-o vreme când totul era mai simplu, și ea urma din nou să-l dezamăgească.

– Probabil că mă suni ca să te luăm de la gară mâine, nu? Ceea ce vom face cu cea mai mare plăcere.

Lui Lottie i s-a strâns inima. Ura că trebuia să-i ascundă atâtea lucruri.

– Ollie, trebuie să-ți spun ceva.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea, și Lottie a simțit dezamăgirea și furia care mocneau în el.

– OK, a spus Ollie, în cele din urmă.

Lottie a tras aer adânc în piept.

– Nu pot să vin acasă vara asta, sau altă dată... I-am scris lui Beady despre asta. Nu știu când sau dacă mă voi mai întoarce...

Vocea i s-a stins, și răspunsul a fost din nou o lungă tăcere.

– Lottie, ce-mi ascunzi? Lui Lottie aproape că i s-a tăiat răsuflarea când i-a auzit tonul serios. Era ceva atât de neobișnuit pentru el, care lua totul în glumă. Ai pățit ceva?

– Nu, Ollie, sunt bine. Nu pot să-ți spun acum, dar, crede-mă, sunt bine și îți promit că o să vin să te văd de îndată ce o să pot.

A auzit un oftat la celălalt capăt al firului.

– Bine! a răspuns Ollie; părea trist. Dacă nu vrei să-mi explici ce se întâmplă, atunci... Vocea i s-a stins, și l-a auzit scoțând un sunet iritat. Mă rog. Să-ți meargă bine!

Telefonul a rămas tăcut în mâna lui Lottie, și ea și-a plecat privirea, cu lacrimile căzându-i pe ecran. O făcuse. Acum nu mai putea decât să spere că era ce trebuia.

42

Lottie știa de când era mică de Madame Marie's, visând că într-o bună zi avea să fie atât de norocoasă, încât să vadă intrarea cu coloane albe a casei de modă unde se vindeau cele mai încântătoare rochii. Și totuși, Lottie s-a trezit minunându-se nu numai de exterior, ci chiar înăuntru, probând rochii de parcă ea însăși ar fi fost cineva. Era o dimineață de marți însorită, și fetele fuseseră duse la Paris pentru a-și lua rochiile de bal. De la fereastra salonului, Lottie vedea Turnul Eiffel scânteind în depărtare – particule de praf care pluteau în lumina soarelui, făcând turnul să arate ca o statuie într-un glob cu zăpadă.

– Bine ați venit, prințesă! au ciripit șase asistente drăgălașe când au intrat pe ușă, făcând reverențe în uniformele lor bufante bleu cu șorțuri albe.

Era ca și cum ar fi pășit într-un regat al norilor; pardoseala albă de marmură se unea cu pereții albi, dându-ți senzația că plutești. Fuseseră conduși în salonul de probă luminos de faimosul nepot al lui madame Loulou Marie, Léon Marie. Avea o coamă de păr alb și o grație flamboaiantă, care îi amintea lui Lottie de un păun. Le-a prezentat o selecție de rochii făcute la comandă, alese cu grijă pentru amândouă. Așa cum fusese plănuit, personalul de la Madame Marie's credea că Ellie era „invitata de onoare" a lui Lottie la bal și avea nevoie de o rochie la fel de elegantă.

– Prințesă Wolfson, declarase el cu o plecăciune exagerată, a fost dorința mea cea mai arzătoare de a avea într-o

bună zi privilegiul de a vă îmbrăca. Am auzit atâtea – s-a oprit, pentru a ridica ochii spre ea cu un gest teatral – povești tulburătoare despre dumneavoastră. A clipit și și-a îndreptat spatele, în timp ce o trecea pe Lottie în registru. Hmm, a făcut el gânditor, cu mâna pe bărbie.

S-a întins mult spre ea, apropiindu-și stânjenitor fața de a ei și privind-o fix cu ochii lui de un albastru glacial, afundați în orbite.

– Da? a întrebat Lottie într-o doară.

Privirea lui Léon s-a îndreptat spre Ellie, după care s-a întors la Lottie.

– Nu sunteți deloc cum mă așteptam, Alteță.

Lottie a înghițit în sec, agitată. Mai exact, la ce se așteptau oamenii ăia? Spera că nu era vorba despre cineva „mai puțin obișnuit"

– Nu-mi place să fiu previzibilă, a răspuns ea cu toată indiferența de care a fost capabilă.

Răspunsul ei a părut să fie cel potrivit, căci în ochii lui a apărut o sclipire.

– Zi și noapte! a strigat el brusc, făcându-le pe cele două fete să tresară. Zi și noapte, noapte și zi. Evocați opoziție și unitate, zi și noapte. E perfect.

Lottie a privit nedumerită cum Léon continua să aducă rochii după rochii. Plutea în jurul lor cu un aer atât de dramatic, încât Lottie avea impresia că se uită la patinaj artistic.

– Ce-i asta, o afurisită de reprezentație Cole Porter[1]? a șuierat Ellie.

[1] Cole Albert Porter (1891-1946), compozitor american, unul dintre cei mai importanți compozitori și textieri de musical de pe Broadway (n.tr.)

Nu era foarte încântată de toată această excursie, găsind prea puțină distracție în cumpărarea unor rochii elegante. Fusese destul de prost dispusă toată ziua, îngrijorată din cauza întoarcerii acasă, așa că Lottie încerca din răsputeri să fie cât mai veselă și optimistă. Singurul lucru care părea să mai domolească starea de spirit proastă a lui Ellie era bucuria extraordinară a lui Lottie.

– Da, și îmi place la nebunie! a strigat Lottie, zâmbindu-i radios, cu ochii sclipindu-i.

Ellie și-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul a trădat-o.

– Hai să ne grăbim, OK? Mai avem doar vreo patruzeci și cinci de minute înainte ca paranoicul de Jamie să dea buzna pe ușă, convins că suntem în pericol.

În vocea lui Ellie se simțea exasperarea, și Lottie a trebuit să admită că era un sâmbure de adevăr în ce spunea. Jamie devenise distant și aproape sufocant de protector, în același timp, de când se terminase școala, și îl înțelegea prea bine. Ceea ce o făcea să se simtă și mai vinovată că nu le spusese despre mesajul de Valentine's Day. Se gândea că, dacă nu se mai întâmplase nimic și câtă vreme era acolo pentru a-i ține locul lui Ellie, totul avea să fie OK. Așa că, după toate mesajele și cearta cu Ollie, se gândea că merita și ea să nu mai fie atât de serioasă câteva momente.

Odată ce Léon a fost pe deplin mulțumit de rochiile pe care le alesese pentru ele, a bătut de două ori din palme, și în stânga și în dreapta lui au apărut două fete îmbrăcate în albastru, ținând în mână niște cutii decorate cu pietre prețioase.

– Mai e un singur lucru de adăugat, a spus el. A luat cutia din stânga și a aruncat capacul peste umăr cu un gest teatral,

scoțând la iveală o pereche superbă de pantofi cu toc negri, cu o broderie tare, și totuși delicată pe margini. Aceștia sunt pentru micuța zeiță a nopții, a spus el. I-a dat cutia fetei care stătea în fața lui Ellie și a luat-o pe cealaltă. Iar aceștia, a adăugat, căscând ochii ca un om de știință nebun care își dezvăluie misteriosul experiment, aceștia sunt pentru raza noastră de soare.

A ridicat încet capacul, și lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea când a văzut comoara dinăuntru. Nu fusese niciodată pasionată de pantofi, dar în cutie erau cei mai frumoși pantofi de bal pe care îi văzuse vreodată, albi cu vinișoare roz-aurii care se răsuceau printre sute de cristale micuțe scânteietoare. Pantofii efectiv străluceau, iar lumina părea să se reverse chiar din material. Mintea lui Lottie a recunoscut imediat senzația pe care o avusese când văzuse diadema familiei, ca și cum cele două obiecte erau făcute din aceeași substanță magică.

– Pentru mine?

Lottie nu-și putea ascunde surprinderea, și totuși, chiar în clipa în care punea întrebarea, simțea că pantofii o chemau, ca și cum ar fi fost făcuți pentru ea.

Un zâmbet larg a apărut pe chipul lui Léon.

– Sunt *doar* pentru tine, a răspuns el. Făcuți la comandă pe mărimea ta. Nu se vor potrivi nimănui altcuiva.

Lottie a luat cutia cu un gest ceremonios. Simțea că momentul – și pantofii – meritau un fel de ritual. Era sigură că putea să audă cum scânteiază cutia când o mișca.

– Mulțumesc din suflet! Îmi plac la nebunie!

I-a aruncat un zâmbet radios, și el s-a uitat la ea și a dat ușor din cap, înainte de a bate din nou din palme ca și cum ar fi pus capăt magiei.

– Așadar, păsărelele mele, aveți grijă să vă ocupați cum se cuvine de aceste domnișoare încântătoare.

Și, cu aceste cuvinte, s-a întors cu o mișcare teatrală și a ieșit din cameră. Cele două „păsărele" s-au apucat imediat să le dezbrace pe Ellie și pe Lottie, repede și eficient. Au trecut vreo zece secunde până când Ellie aproape că i-a tras un cot în față uneia dintre ele, evacuându-le rapid din cameră.

– Suntem și noi în stare să ne dezbrăcăm! a strigat Ellie, trântind ușa în urma lor.

Când s-a întors, s-a trezit în fața unei Lottie nemulțumite, cu brațele încrucișate și un aer ofuscat. Ceva o deranja în mod clar pe Ellie, dar Lottie nu putea să-și dea seama ce era dacă nu-i spunea nimic.

– Nu te uita așa, a zis Ellie, imitând-o. O să accept jocul de-a îmbrăcatul frumos, dar n-am de gând să fiu păpușa nimănui.

Lottie și-a dat ochii peste cap și a început să se uite printre rochiile de pe suportul „de zi" Toate aveau nume superbe, cu rezonanțe mărețe, ca „Celesta" sau „Solara" Una dintre ele ieșea în evidență, părând să strălucească foarte asemănător cu pantofii. Avea o mică etichetă albastră care spunea că numele ei era „Liniște de vară" Ea a scos-o cu grijă de pe suport și a privit fermecată cum țesătura foșnea ușor, ca mătasea.

– Ellie, uită-te la rochia asta – e perfectă!

S-a întors încântată spre Ellie, dar a încremenit când i-a văzut fața. Se uita în gol, mângâindu-și medalionul cu degetele. Nu era nicio urmă de sarcasm; masca sfidătoare i se crăpase, iar în spatele ei se afla o fată pierdută.

– Ellie... ce s-a întâmplat?

Nu avea rost să o întrebe dacă se simțea bine; Ellie ar fi mințit doar. Trebuia să fie directă, altfel risca să o piardă.

Auzindu-i vocea, Ellie s-a trezit la realitate. A ezitat un moment, și Lottie era sigură că avea să ridice din umeri și să spună că nu se întâmplase nimic.

– Faza e că, a început Ellie încet, în mod clar stânjenită, m-am certat cu Jamie înainte să plecăm de la hotel. Și-a relaxat umerii în vreme ce vorbea, ca și cum ar fi scos un dop emoțional și toate sentimentele i se puteau revărsa acum. Voia să vină cu noi... era așa de convins că ceva rău urmează să se întâmple... și până la urmă mi-am pierdut cumpătul și am spus ceva foarte stupid, care a sunat aiurea. Doar că așa m-am săturat ca el să trebuiască întotdeauna să... Lui Ellie i se întâmpla foarte rar să se bâlbâie, și asta arăta cât de supărată era. L-am întrebat de ce nu pleacă dacă i se pare că sunt atât de dificilă.

Și-a întors brusc privirea. Lottie se pregătea să-i spună ceva ca să-i alunge supărarea, când Ellie a adăugat, ca pentru a încheia discuția:

– Mă rog. Tu n-ai cum să înțelegi.

Lottie avu o strângere de inimă. Nu pentru că se simțea ofensată, ci pentru că Ellie avea dreptate. Deși era bine că Ellie avea încredere în ea, n-o putea ajuta cu adevărat pentru că nu înțelegea relația pe care o avea cu Jamie. Gândurile i s-au întors la cearta pe care o avuseseră după ce găsiseră mesajul de sub saltea. Ca să le fie de folos, Lottie trebuia să știe tot ce știau ei.

– Ellie, a spus ea hotărâtă, trebuie să îmi spui cum a devenit Jamie partizanul tău.

43

Ellie s-a crispat la această întrebare și și-a dat părul pe spate, întorcându-se pentru a studia rochiile care i se pregătiseră. A tușit, încercând să se adune, fără îndoială.

– Nu știu dacă ar trebui să vorbim despre asta, a spus ea prudentă, uitându-se la rochii.

Dar Lottie nu i-a luat în seamă încercarea de a se eschiva.

– Păi, ideea e că voi doi sunteți uneori așa de... și e atât de tânăr!

Se bâlbâia, dar nu știa exact cum să se exprime. Ellie și Jamie deveneau așa de irascibili și serioși când erau împreună, fiind atât de apropiați ca vârstă. Știa că partizanii erau pregătiți încă de la naștere, dar nu știa de unde era Jamie. În mintea ei pur și simplu n-avea nicio logică, și, dacă era să-i înțeleagă mai bine, trebuia să știe.

– Majoritatea partizanilor sunt tineri, a spus Ellie pe un ton calm, dar Lottie a simțit regretul din vocea ei. Trebuie să fie modești și să nu iasă în evidență printre ceilalți oameni, așa că e de preferat să aibă aceeași vârstă sau una apropiată de cea a stăpânului lor. A făcut o pauză, și Lottie s-a gândit că discuția avea să se încheie acolo, dar Ellie a lăsat rochiile și a continuat: De obicei, ei își încheie pregătirea de bază pe la treisprezece ani și urmează să fie aleși în funcție de cât de potriviți sunt pentru o situație anume. Ajung să-și cunoască

familia și stăpânul în ultimii trei ani de pregătire, iar la șaisprezece ani devin partizani cu acte în regulă. E o procedură foarte riguroasă. De fapt, e nebunie curată.

Lottie a inspirat adânc, pregătindu-se să pună întrebarea evidentă, dar Ellie a devenit distantă și tristă și nu își mai găsea cuvintele.

– Jamie... Vocea lui Ellie s-a stins, și a clătinat din cap, apoi s-a întors spre Lottie, cu o față serioasă acum, spre deosebire de tristețea de mai devreme. La Jamie e altfel pentru că a stat cu noi de când s-a născut.

Lottie bănuise asta din fotografiile de când erau mici, pe care le văzuse la palat.

– Am văzut poze cu ea, cu mama lui, a spus Ellie. Era o imigrantă pakistaneză care locuia în oraș. Ellie s-a frecat la ochi gânditoare, după care a continuat: Chiar nu știu cum și nici de ce, dar a reușit să intre în palat. Era însărcinată în ultimele luni și bolnavă și se pare că i-a implorat pe ai mei să ia copilul, iar ei... l-au luat.

Deși Ellie nu era cea mai talentată povestitoare, Lottie era captivată: locul elegant în care se aflau a dispărut și au apărut imagini cu o femeie disperată, hotărâtă să își salveze copilul nenăscut.

– Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Lottie fără să se gândească, dar răspunsul era evident și s-a pregătit sufletește pentru cumplitul adevăr.

– A murit după naștere, a răspuns Ellie sec.

– Și tatăl lui?

– Nimeni nu știe și nimănui nu-i pasă; probabil că și el e mort.

În vocea lui Ellie era o umbră de iritare, și Lottie nu-și dădea seama de ce.

„Deci, asta era?" și-a spus ea. „Au văzut un bebeluș orfan și s-au gândit să-l facă asasin personal?"

Ceva nu se lega în povestea asta.

– Și atunci... l-ați făcut partizan?

Ellie s-a întors spre ea, părând furioasă pe univers, ca o furtună care urla în ea, gata să se abată asupra întregii lumi.

– Eu nu l-am făcut NIMIC! Ai mei l-au făcut!

A urmat o tăcere înăbușitoare, care a electrizat aerul. Lottie a întors privirea, rușinată că pusese o întrebare atât de stupidă.

Ellie a răsuflat încet și s-a întors la rochii.

– Îi urăsc, a spus ea cu amărăciune, și în vocea ei era o răceală pe care Lottie nu o mai simțise până atunci. Nimănui n-ar trebui să-i hotărască alții viața de la naștere. Toată lumea ar trebui să fie liberă să aleagă.

Pumnii îi erau strânși pe lângă corp. Nu era doar o izbucnire de furie adunată în timp, era un plan. Lottie a privit-o și și-a dat seama că vedea o latură tainică a lui Ellie. Era un secret pe care ea i-l încredințase. Lottie continua însă să-i ascundă ceva foarte important. Nu ajuta pe nimeni păstrând asemenea secrete.

– Ellie... a început ea, gândindu-se la poezia pe care o primise de Valentine's Day. Ți-am ascuns ceva. Nu cred că e corect să nu-ți spun totul. Trebuie să avem încredere una în alta.

Ellie a ridicat privirea, iar chipul ei glacial a devenit întrebător.

– De Valentine's Day, chiar în brioșa mea, era un alt mesaj.

– Ce? a întrebat Ellie speriată, furia ei transformându-se acum în îngrijorare. Ce spunea?

Fără tragere de inimă, Lottie i-a recitat lui Ellie poemul cel crud, înfiorându-se la ultimele două versuri: „Păzește-ți spatele, prințesă,/După tine voi veni."

– De ce nu ne-ai spus?

Ellie a ridicat puțin tonul, iar Lottie s-a crispat.

– Pentru că, a șoptit ea, nu vreau să mi te ia.

Încordarea lui Ellie a părut să se risipească, și un zâmbet trist și îndurerat i-a apărut pe chip.

– Lottie, n-o să las pe nimeni niciodată să ne despartă. Dar nu-mi place gândul că ești în pericol. Nu pot fi responsabilă pentru asta. Nu...

– Nu mi-e frică, Ellie, și nici ție nu ar trebui să-ți fie, a mințit Lottie. V-aș fi spus, ție și lui Jamie, dacă aș fi fost îngrijorată, dar nu sunt, și de-asta nu vreau să fac mare caz din asta. S-a silit să zâmbească, speriată de cât de bine ajunsese să mintă. Sunt OK, așa că nu trebuie să spunem nimănui.

Ellie a ezitat.

– Ești sigură că ești OK? a întrebat-o ea îngrijorată.

– Sunt sigură.

Când a spus asta, Lottie a simțit groaza în stomac, dar a continuat să zâmbească.

O melodie le-a întrerupt deodată – muzica venea de la telefonul lui Lottie, pe care îl avea în geantă. S-a grăbit să-l scoată, gândindu-se că ar putea fi Ollie. Dar, ca și când ar

fi știut că vorbeau despre el, pe ecran a apărut numele lui Jamie, cu mesajul:

Mai aveți zece minute.

– Haide, a spus ea, înșfăcând amândouă perechile de pantofi de pe masă. Hai să încercăm rochiile astea înainte să fim *salvate*.

Lottie s-a îmbrăcat fericită, după care a văzut-o nedumerită pe Ellie îngenunchind în fața ei și întinzând mâna ca să-i pună pantoful în picior.

– Ce faci? a întrebat Lottie, trăgându-și, fără să vrea, piciorul.

– Sunt prințul tău! a răspuns ea, făcându-i cu ochiul în timp ce o apuca de gleznă.

Lottie a simțit cum obrajii i se îmbujorează când Ellie i-a pus grăbită pantofii înainte de a trage repede pe ea prima rochie pe care o alesese. Cele două fete au rămas una lângă alta în fața oglinzii: furtună și calm, noapte și zi.

Lottie s-a uitat la ele în oglindă, și senzația că totul era așa cum se cuvenea i-a revenit încet. Recunoștea că amândouă arătau caraghios – niciuna nu era aranjată suficient pentru a putea purta asemenea rochii, dar, cumva, acolo, lângă Ellie, asta nici nu conta.

Ellie și-a luat o scamă inexistentă de pe șold.

– Cred că rochia asta e-n regulă, deși aș fi preferat să port costum. Ție îți place a ta?

Lottie s-a întors să o privească pe Ellie în ochi.

– Foarte mult, a răspuns ea, zâmbind larg. De fapt, mi-aș dori să n-o mai scot niciodată.

Ellie i-a zâmbit și ea și a cuprins-o cu un braț pe după umeri, iar corpurile și rochiile lor s-au amestecat într-un model alambicat în alb și negru. Au rămas îmbrățișate până când Lottie a spus ceea ce gândeau amândouă.

– N-ar fi trebuit să ascund poezia de tine și de Jamie.

Ellie a tăcut o clipă, și Lottie a simțind-o frământându-și mâinile.

– Știu, a șoptit Ellie, uitându-se la reflexia lui Lottie din oglindă, fără să o privească în ochi. Nici eu nu ar fi trebuit să fac o mulțime de lucruri.

44

Au ajuns la palat după-amiaza, în ajunul balului. Era ceva dureros de familiar în zborul lui Lottie spre Maradova. Deși circumstanțele erau diferite, din nou îl evita pe Jamie și stătea lângă Ellie pe cealaltă latură a avionului. Pur și simplu, nu îl mai putea privi la fel de când aflase. O copleșea un sentiment groaznic de vinovăție – n-ar fi vrut să mai aibă secrete față de Jamie acum, când știa atât de multe despre el. Viața ei părea să se împletească acum în jurul unor secrete și minciuni: minciuna că ea era prințesă, secretul mesajului de la Edmund, minciunile pe care i le spusese lui Ollie, iar acum această nouă minciună, că poezia nu însemna nimic.

Aerul era și mai rece acum – dacă așa ceva era posibil – decât când venise prima dată, și cerul părea să amenințe cu o ninsoare. Brusc, a înțeles de ce Ellie își bătea joc de titulatura de „balul verii"

Lottie se aștepta să fie întâmpinată la palat de niște fete îmbrăcate în rochii elegante și să fie condusă într-o cameră de oaspeți extravagantă și, în general, să nu se simtă deloc în largul ei.

Dar nu a fost câtuși de puțin ca data trecută.

Lottie a fost întâmpinată chiar de regină, a cărei rochie bogată, cu broderie, dansa în jurul ei în timp ce venea de-a lungul coridorului atât de repede, încât aproape că le-a dărâmat. Lottie a fost surprinsă că nu a scos un strigăt

de uimire când regina Matilde a îmbrățișat-o strâns, dar, în schimb, parfumul de lavandă care plutea în jurul său a liniștit-o, și s-a relaxat în brațele reginei ca și cum ar fi întâmpinat-o mama ei.

– Micuța noastră prințesă dovlecel, suntem încântați să te primim din nou!

A ținut-o pe Lottie de umeri, privind-o din cap până-n picioare.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, a răspuns Lottie.

Era singura replică care i se părea potrivită, dar s-a simțit aiurea rostind-o. Regina i-a zâmbit. Ar fi putut fi mamă și fiică, buclele aurii, care se revărsau pe umeri și ochii ei albaștri făcând-o să semene mult mai mult cu Lottie decât cu Ellie. Cine nu știa adevărul putea ușor s-o ia drept adevărata prințesă.

– Sper că Eleanor a noastră s-a purtat frumos.

Ellie și-a dat ochii peste cap și a tras-o pe Lottie din strânsoarea mamei sale.

– Mamă, vrei, te rog, să nu-mi mai hărțuiești substitutul? a necăjit-o ea, trăgând-o pe Lottie după ea pe coridor, în vreme ce scotea limba bosumflată.

Jamie a dat să le urmeze, dar a fost oprit de regină. Lottie l-a pierdut imediat din ochi, căci Ellie a dus-o pe un drum lung și întortocheat, printr-o mare de portrete ale conducătorilor anteriori, până în camera ei, care i-a amintit imediat cât de nepământean era palatul.

Deși mai fusese în camera lui Ellie, prima oară se simțise prea copleșită pentru a o privi cu atenție. Patul luxos cu baldachin, care părea mult prea mare pentru o adolescentă,

se afla în partea stângă a camerei. Ellie nu a dat nicio atenție covorului persan de pe podea, călcând veselă pe el fără să se descalțe. În mod clar camera nu avea nicio legătură cu Ellie – deși era decorată în culori închise pentru a se potrivi cu firea sa ursuză, nu avea nimic din personalitatea ei.

– De ce ți-ai decorat camera atât de diferit? a întrebat Lottie, evitând să spună că încăperea era atât de goală.

Ellie a înțeles mesajul și a chicotit.

– Ăsta e doar locul în care dorm, a spus ea; o să-ți arăt altă dată *adevărata* mea cameră.

Ellie s-a îndreptat spre două uși de mahon aflate în fața patului și le-a deschis, dând la iveală cel mai mare dressing pe care îl văzuse vreodată Lottie.

– Probabil că tu o să apreciezi asta mai mult decât am făcut-o eu vreodată. Ia tot ce vrei.

Lottie aproape că s-a sufocat. Dressingul era plin de rochii și accesorii superbe, aranjate frumos, toate rafturile fiind pline de bijuterii scânteietoare și țesături scumpe. În mijloc, pe două manechine de cristal, luminate de jos, se aflau rochiile și pantofii lor de la Madame Marie's. Lottie a întins mâna spre ele, când a simțit telefonul vibrându-i în buzunarul de la jachetă. S-a grăbit să îl scoată, sperând să fie Ollie.

Nu era. A apărut un număr necunoscut, și, înainte să deschidă mesajul, s-a întors să vadă dacă o privea Ellie.

Aștept cu nerăbdare să te cunosc
mai bine mâine-seară.
Xx

Lottie s-a înroșit imediat.

„Cum mi-a aflat Edmund numărul de telefon?"

Și-a lipit, cu un gest involuntar, telefonul de piept și și-a acoperit gura cu mâna. Se simțea caraghioasă că se lăsa copleșită de un mesaj, dar nu se putea stăpâni.

– Ce te-a emoționat așa de tare?

Lottie aproape că a tresărit când a auzit vocea lui Ellie în spatele ei.

– N... nimic!

S-a grăbit să bage telefonul la loc în buzunar, dându-și seama prea târziu că asta făcea ca reacția ei să pară și mai dubioasă.

Ellie a ridicat dintr-o sprânceană cu un aer jucăuș.

– Cu cine schimbi mesaje care te fac să te înroșești așa de tare?

– Cu nimeni. Nu-i nimic. Apropo, îmi plac inelele astea!

Și-ar fi tras una pentru cât de penibil încercase să schimbe subiectul.

Ellie a mijit ochii la ea, bănuitoare, iar Lottie s-a prefăcut că nu o vede și s-a întors spre rafturi.

– Trebuie să aleg niște accesorii, a început ea, pentru... HEI!

Ellie a apucat-o de braț, a răsucit-o și a lipit-o de ușile dressingului, făcându-le să zdrăngăne.

– Ellie, ce faci? a îngăimat Lottie.

Ellie a privit-o de sus, amenințător, cu zâmbetul ei mic din colțul gurii, părând mult mai periculoasă ca de obicei.

– Îmi spui sau te mușc, a mârâit Ellie, necăjind-o.

Lottie a simțit cum i se încinge fața.

– *Ellie!* a exclamat ea, râzând agitată.

Ellie i-a tras mâna și a mușcat-o ușor doar cu buzele, ceea ce a gâdilat-o atât de tare pe Lottie, încât a fost cât pe-aci să-i tragă un șut.

– Nu pot! a spus Lottie printre hohote de râs. O să te superi rău pe mine.

Ellie s-a oprit imediat, și Lottie a putut să-și revină. Fața lui Ellie s-a mai îmblânzit și i-a dat drumul încet la braț.

– Lottie, parcă nu mai aveam secrete.

Lottie și-a întors privirea, sperând că așa nu s-ar mai fi simțit atât de vinovată.

– Promiți să nu te superi pe mine?

Ellie a oftat prelung.

– Dacă promit, o să-mi spui?

Lottie a început să-și muște obrazul agitată; se săturase de secrete și de minciuni. Trebuia să se termine odată. Nu era corect. Pur și simplu, era prea nedemn de o prințesă.

S-a uitat în ochii lui Ellie, colega ei de cameră de la căminul Ivy. Dintr-un motiv oarecare, în minte i-a venit mottoul casei lor: „Onest!" Deodată, s-a gândit la ceva. Era atât de simplu!

– O să-ți spun doar dacă mă lași să-i spun lui Ollie de substituți.

Ellie a șovăit, și o parte din nerăbdarea de pe fața ei a dispărut, în vreme ce își mușca buza, cântărind argumentele pro și contra.

– OK, a răspuns ea, în cele din urmă. Dar... trebuie să îi spunem lui Jamie despre poezie.

Lottie a simțit cum îi stă inima o clipă, dar a încuviințat încet din cap. Chiar dacă era îngrozită ca nu cumva Ellie să plece de la Rosewood, știa că așa era corect. Mulțumită, Lottie a închis ochii strâns, neputând să o privească în față pe Ellie în timp ce îi mărturisea secretul.

– Edmund Ashwick mi-a lăsat o scrisoare la Rosewood în care spunea că o să ne vedem la bal, și chiar vreau să dansez din nou cu el mâine.

Lottie a rostit cuvintele cât de repede a putut, temându-se că, dacă ar fi vorbit normal, s-ar fi oprit de frică. A deschis ochii, așteptându-se să vadă o Ellie furioasă, dar, în schimb, părea doar șocată.

– Și de când durează asta? a întrebat ea, încă albă la față.

– De la Anul Nou, a răspuns Lottie, simțindu-se vinovată.

– Și ai reușit să ascunzi chestia asta de mine *și* de Jamie atâta timp?

– Ăăă... da.

Dintr-odată, Ellie s-a luminat din nou la față.

– Ei bine, sunt impresionată!

Lottie n-a putut să nu rămână cu gura căscată; se așteptase ca Ellie să fie la fel de furioasă ca atunci când vorbiseră ultima dată despre prinț. „Impresionată" cu siguranță nu era reacția pe care și-o imaginase.

– Vreau să spun, chiar și eu mă chinui să ascund unele lucruri de Jamie și fac asta de când m-am născut. Are el pur și simplu un fel de a...

– ... ști chestii, a încheiat Lottie, de acord cu ea.

Ellie a dat din cap.

– Hm!

Lottie și Ellie au tresărit auzind tusea nu foarte subtilă care venea din cealaltă parte a camerei. Au scos capul din dressing și l-au văzut pe Jamie rezemat de tocul ușii, cu un aer nu foarte mulțumit.

– Mai exact, ce fel de chestii *știu* eu?

De data asta, chiar o încurcaseră!

45

– *Jamie*! a exclamat Ellie furioasă. Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

El a intrat nonșalant în cameră, ignorând-o, și s-a așezat pe pat.

A ridicat spre ele o privire severă, care i-a spus lui Lottie că urmau să aibă o discuție serioasă.

– Dacă voi două îmi ascundeți ceva, trebuie să-mi spuneți. Acum.

Fetele au schimbat între ele o privire, încercând să decidă pe mutește ce să facă. Lottie a înghițit în sec. Se săturase de secretele care o măcinau, și, dacă nu mărturisea repede, altă dată putea să fie prea târziu. S-a întors spre Jamie, pregătindu-se să-i spună totul, dar, când a deschis gura, Ellie a întrerupt-o.

– Jamie, trebuie să-mi promiți că nu te înfurii.

Lottie a fost copleșită de o senzație puternică de déjà-vu. Era ca un ecou al discuției pe care o avusese cu Ellie cu câteva momente în urmă. Spre uimirea ei, fața lui Jamie s-a îmblânzit exact cum se întâmplase cu Ellie; era aproape straniu de identic.

– Nu pot să vă promit că nu mă înfurii, dar o să vă ascult.

„Tipic pentru Jamie", și-a spus Lottie.

Înainte de a continua, Ellie s-a întins și i-a strâns mâna lui Lottie.

– Am găsit un alt... ăăă... mesaj.

A urmat o scurtă tăcere, în care Lottie a văzut buza de sus a lui Jamie ridicându-se ușor, într-o încercare disperată de a-și păstra calmul. Înainte să poată pune vreo întrebare, Ellie i-a dat repede toate detaliile. A spus povestea ca și cum ele ar fi găsit mesajul împreună. În acest timp, Jamie a rămas foarte calm.

– Așa că nu știm nici măcar dacă a fost de la aceeași persoană, a încheiat Ellie. Ar putea foarte bine să fie un admirator secret.

Lottie a simțit un fior pe șira spinării văzând cât de bine putea Ellie să manipuleze adevărul. Când a terminat de explicat, în sfârșit, în cameră se făcuse frig, și singurul zgomot era respirația lor. Lottie era convinsă că Jamie se pregătea să țipe la ele, să le spună cât de iresponsabile erau și cum Lottie o punea pe Ellie în primejdie. Dar nu a țipat. Pe fața lui era o expresie ciudată. Părea mâhnit.

– Știți ce m-a întrebat regina adineauri?

Fetele au scuturat din cap la întrebarea lui, neliniștite.

Jamie a tras adânc aer în piept înainte de a continua.

– M-a întrebat dacă am ceva îngrijorător de raportat, și știți ce i-am răspuns? I-am spus că totul e în regulă – *mai mult* decât în regulă. I-am spus că amândouă vă descurcați excepțional la școală și nu există absolut niciun motiv pentru care să fie îngrijorați.

Lottie a simțit-o pe Ellie relaxându-se, dar pe ea vorbele lui Jamie au făcut-o doar să se simtă și mai prost.

Jamie s-a uitat direct la Lottie, forțând-o să-l privească în ochi.

– Am mințit-o pe regina mea.

Fața i s-a strâmbat de durere. Era nepotrivit să-l vadă așa.

– Ba nu, n-ai mințit-o. Totul *este* în regulă. N-a fost o minciună, a spus Lottie pe un ton hotărât.

Chipul lui Jamie și-a recăpătat parțial aerul batjocoritor obișnuit, și Lottie și-a dat seama că se simțea chiar ușurată să-l vadă așa.

– Mi-e greu să înțeleg cum simbolurile morții și poeziile amenințătoare sunt *în regulă*.

Lottie și-a dat seama de ce răspuns avea el nevoie. Nesiguranța lui se datora faptului că era prins într-un soi de purgatoriu, împărțit între impresia că era singurul protector al lui Ellie și siguranța că Lottie era acolo pentru a încasa, metaforic vorbind, din fericire, orice glonț destinat lui Ellie.

– OK, ascultați-mă amândoi, a spus Lottie cu hotărâre în glas. Simțea o voință de fier crescând în ea; dacă voia ca Jamie să o considere utilă, trebuia să nu se mai îndoiască de sine. Eu sunt substitutul lui Ellie, și știu că tu crezi că nu sunt potrivită pentru acest rol, dar, deocamdată, toată lumea e convinsă că eu sunt adevărata prințesă. Jamie s-a schimbat la față o clipă, dar Lottie a continuat: E clar că ești obișnuit să fii singurul ei protector, dar trebuie să începi să ai încredere și în mine. Mă descurc, indiferent ce pericol ar putea fi.

În cameră s-a lăsat tăcerea din nou. Încet, pe fața lui Jamie s-a ivit un zâmbet viclean. Ellie l-a privit cum ajunge până la urechi și a ripostat cu o privire furioasă. Jamie se prefăcuse și le păcălise pe amândouă.

– Mânca-te-ar...

Jamie s-a ridicat repede în picioare, întrerupând-o pe Ellie.

– Bravo, Lottie, a spus el calm, și orice urmă din mâhnirea de mai devreme dispăruse acum. Știam că e totul în regulă dacă poți să-mi dai un răspuns atât de elocvent.

Lottie s-a holbat la el uluită, în vreme ce el s-a apropiat agale de ele și a mângâiat-o pe cap condescendent.

„Poezia era un test."

– După cum sună povestea voastră, mă îndoiesc că avem vreun motiv de îngrijorare.

„Un test de la Jamie ca să vadă dacă vorbesc serios."

– Dar, pentru orice eventualitate, trebuia să mă asigur că ți-ai înțeles rolul.

„Un test ca să vadă dacă sunt dispusă să mă pun în primejdie pentru Ellie."

Lottie știa că, după tot ce spusese, era stupid să creadă asta, dar nu se gândise niciodată că, pentru Jamie, să fie mulțumit de ea ca substitut însemna totodată să accepte că ar putea să pățească ceva. Că ar putea să moară. Brusc, s-a simțit o mare idioată. Ellie părea gata să se răstească la el, dar Lottie a ridicat mâna ca s-o oprească.

– Bineînțeles, a spus Lottie, prefăcându-se cât mai calmă cu putință. Mă bucur că mă înțelegi.

Jamie a dat din cap spre ea.

– Atunci, ne vedem mâine.

Și, spunând acestea, a ieșit pe ușă, lăsându-le din nou singure.

Jamie s-a îndreptat calm spre camera lui. A trecut pe lângă Hanna și i-a aruncat un zâmbet cald. A trecut pe lângă unul dintre bucătari, aflat într-o pauză, și a dat din cap spre el ca să-l salute, având tot timpul grijă să nu trădeze nimic. În definitiv, asta fusese pregătit să facă de când se născuse. A ajuns, în sfârșit, la camera lui și a deschis ușa, intrând așa cum ar fi făcut-o în orice altă zi. A așteptat până când ușa s-a închis bine în urma lui și abia apoi s-a lăsat copleșit de groază, pierzându-se cu firea.

46

Lottie își frământa nervoasă mâinile în poală în vreme ce diadema mamei sale îi era așezată și fixată cu grijă pe cap. Ceruse permisiunea să o poarte la bal, și nimeni nu protestase. Era convinsă că era singura modalitate de a-și potoli emoțiile.

Dintr-un moment în altul avea să intre în sala de bal; îi putea auzi pe oaspeți de cealaltă parte a ușilor albe. Ellie uitase să-i spună că, deoarece era prima dată când prințesa participa la o recepție regală, avea să beneficieze de o primire solemnă și o anunțare oficială. Lottie s-a gândit la vremurile când era la Ivy cu Ellie și Jamie, înainte să apară simbolurile morții în camera ei, înainte de incidentul de la piscină, înainte de toate secretele. Fusese atât de încântată și de nerăbdătoare să participe la un bal adevărat cu o familie regală adevărată, iar acum era hotărâtă să-și regăsească acel entuziasm. Nu putea lăsa acea spaimă îngrozitoare pe care o simțea în stomac să învingă.

Lottie s-a uitat în stânga și a văzut-o pe Ellie, frământându-și și ea mâinile, la fel de agitată, purtând o rochie care nu-i plăcea pentru a mulțumi niște oameni care nu-i plăceau. S-a întins și a luat-o de mână, așa cum făcuse și Ellie cu ea cu atât de mult timp în urmă, la judecată.

– O să fie distractiv, a spus Lottie, aruncându-i cel mai liniștitor zâmbet al ei.

Ellie s-a întors spre ea cu o față surprinsă, care după o clipă s-a transformat într-un zâmbet sincer.

- Mă bucur atât de mult că ești aici, a răspuns ea, încruntându-se într-un fel comic.

Cele două fete au tăcut când în sala de dincolo de uși s-a lăsat liniștea.

Era timpul să intre.

- Mult noroc!

Lottie chiar a tresărit când a auzit în spatele ei vocea lui Jamie, nu numai pentru că el era atât de dedicat regulilor și logicii, încât ea nici nu-și închipuia că „noroc" exista în vocabularul lui, ci și pentru că n-a simțit nicio urmă de ironie în urarea lui. S-a întors spre el și i-a făcut ușor cu ochiul, așa cum o văzuse pe Ellie făcând de un milion de ori.

- N-am nevoie, l-a necăjit ea, înainte de a se întoarce și a se pregăti pentru marea intrare.

Un scurt cântec de fanfară, după care s-au auzit cuvintele mult așteptate. Cuvintele care, de fapt, nu erau despre ea.

- Suntem încântați să v-o prezentăm pe Alteța Sa Regală, Prințesa Maradovei.

Apoi ușile sălii de bal s-au deschis, și lumina a inundat-o, revărsându-se peste rochia și pantofii ei ca o strălucire lichidă. A pășit grațios și s-a oprit în capul scărilor de marmură, privind mulțimea de jos. Ghirlande aurii splendide atârnau de tavan, legănându-se elegant între frescele cu heruvimi. Era ca și cum scenele celeste prinseseră viață.

Adunarea de la picioarele ei părea scoasă dintr-o poveste, o mare de rochii și costume opulente și exagerate. Rochiile

se umflau ca niște nori colorați pe podeaua albă, sclipitoare. Multe capete purtau cele mai diverse acoperăminte. Era o încăpere plină de familii regale. Minunata revărsare de flori somptuoase a început să facă reverențe și plecăciuni în timp ce Lottie a început să coboare. Mulțimea s-a dat la o parte când s-a îndreptat spre „părinții" săi și, odată ajunsă cu bine lângă ei, crainicul a anunțat continuarea festivităților, iar numele lui Lottie era pe buzele tuturor.

Mama lui Ellie și-a asumat bucuroasă rolul de mamă a lui Lottie, în vreme ce regele continua să se țină departe de ea, ceea ce probabil că pentru cei mai mulți oameni părea doar o relație distantă între tată și fiică.

– O intrare minunată, a lăudat-o regina, mângâind-o pe Lottie cu tandrețe pe obraz. Nu ești de acord, Alexander?

Regele a încuviințat scurt din cap.

– Da, a spus el, aruncându-i lui Lottie o privire piezișă, foarte naturală, s-ar părea.

Dar cuvintele nu au sunat ca și cum ar fi vrut să fie un compliment.

Regina s-a aplecat spre Lottie și i-a șoptit la ureche:

– Du-te și caută-i pe Ellie și pe Jamie ca să te ducă în turul de onoare prin sală.

Și a împins-o ușor pe Lottie în mulțime.

Lottie nu a făcut mai mult de trei pași, când persoana pe care sperase să o vadă i-a și ieșit în cale.

– Edmund, a șoptit ea.

Prințul era din nou îmbrăcat în alb, dar de data asta purta o coroană somptuoasă, dar elegantă, la fel ca veșmintele sale

regale. A făcut o plecăciune amplă, dar, înainte să se îndrepte, o mână a apucat-o pe Lottie dintr-o parte și a tras-o de acolo, lăsându-l pe Edmund să se uite nedumerit în jur.

– Dă-mi dru...

Lottie a ridicat privirea și a văzut chipul lui Jamie deasupra ei. Stăteau foarte aproape, ca și cum se pregăteau să danseze. Jamie arăta incredibil. În scurtul timp cât fusese ea în sala de bal, el se schimbase în costumul lui negru, iar pernițele de umeri și manșetele din dantelă îl făceau să arate ca un mândru cavaler.

– Uau! a exclamat Lottie în șoaptă.

Muzica a fost dată mai tare, iar Lottie s-a uitat în jur și a văzut diverse perechi formându-se pentru dans.

– Tu *nu* dansezi cu Edmund, a spus Jamie cu asprime.

Lottie s-a îmbufnat, indignată.

– Păi, și-atunci cu cine pot să dansez? a întrebat, știind prea bine că se purta ca un copil capricios.

Își dorea o seară perfectă, ceea ce însemna cel puțin un dans regal.

– Nu știu. Ellie o să vină curând, poți să dansezi cu ea.

Lottie chiar avea de gând să facă asta, dar se părea că în acel moment nu exista această posibilitate. Ringul de dans s-a umplut, și Lottie s-a trezit cu Jamie în mijlocul dansatorilor. S-a uitat la fața lui nemulțumită și i-a devenit foarte limpede ce trebuia să facă.

– Ca prințesă a ta, îți poruncesc să dansezi cu mine.

Jamie și-a coborât privirea spre ea complet uluit. Nu avea de ales. Cuplurile din jurul lor începeau să se pregătească

de dans. Nu putea pleca acum, fără să creeze o scenă. Lottie i-a zâmbit afectat și, spre uimirea ei, el a acceptat, vrând-nevrând, așezând-o cu ușurință în poziție chiar în clipa în care a început muzica.

– Cum vrei, a murmurat el, punându-și mâna pe spatele ei.

Jamie era mult prea rigid pentru a fi un bun dansator, și totuși era ceva liniștitor în felul în care se mișcau și pășeau împreună. Probabil că, dacă îi privea cineva, felul în care dansau părea stângaci, și așa și era, dar, cumva, lui Lottie nu-i păsa. Era fericită că Jamie îi îngăduia să fie din nou aproape de el și se gândea că ar fi putut fi o primă ocazie de a vorbi cu el deschis după incidentul de la piscină.

„Fără alte secrete."

– Ellie mi-a spus cum ai ajuns partizanul ei, a spus ea încet în pieptul lui. El a devenit și mai rigid, dacă era posibil așa ceva. Știu că ai o relație complicată cu Ellie și cu familia ei și știu că mă consideri o naivă, dar – muzica a fost dată mai tare din nou, și a trebuit să se ridice în vârful picioarelor pentru a ajunge la urechea lui – vreau să te ajut, dacă mă lași.

Jamie a rotit-o brusc în lateral și a tras-o înapoi sub brațul lui, astfel că acum ea era cu spatele la el, cu brațul lui în jurul mijlocului. Jamie și-a aplecat capul peste umărul ei și i-a murmurat la ureche:

– Nu cred că există ceva care să mă poată ajuta de când ai apărut tu.

Înainte să-i poată răspunde ceva, a rotit-o din nou și, când a adus-o înapoi, a aplecat-o pe spate, lăsându-se

deasupra ei, iar Lottie s-a trezit înroșindu-se pentru că erau atât de aproape.

– Dar mulțumesc, a adăugat el, înainte de a se îndrepta. „Până la urmă, nu-i un dansator chiar așa de prost."

S-au oprit când muzica s-a stins, amândoi gâfâind ușor și încă ținându-se unul de altul.

– Jamie...

I-a rostit numele cu delicatețe, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva să-l strice dacă îl rostea prea tare.

– Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă luați perechea și să poftiți în ring pentru valsul regal.

Lottie s-a uitat în sus spre Jamie, cu speranță, dar privirea lui era îndreptată în spatele ei. S-a aplecat din nou spre ea.

– Prințesa noastră este aici.

Lottie s-a întors brusc, uitând imediat de Jamie când a văzut-o pe Ellie. Jamie a profitat și s-a îndepărtat pe furiș, lăsându-le singure.

Erau într-o antiteză desăvârșită: Ellie în rochia ei de un negru intens pe care sclipeau cristale, făcând-o să pară înfășurată chiar în cerul nopții, și Lottie, o imagine de vis în alb și roz, căptușeala aurie a rochiei strălucind ca un răsărit poleit cu aur. Cu rochia curgând în urma ei, Ellie s-a apropiat cu încredere de Lottie până a ajuns chiar în fața ei, respirând la unison cu ea.

– Îmi acordați acest dans? a întrebat Ellie, cu doar o urmă de ironie în glas.

– Cu cea mai mare plăcere.

47

Ellie i-a luat mâna și i-a sărutat-o cu un gest teatral, iar Lottie și-a simțit tot brațul străbătut de un fior mult mai puternic decât unul obișnuit. A rotit-o într-o îmbrățișare, făcând-o pe Lottie să chicotească atunci când a ajuns cu bine în brațele ei.

– Bună, a spus ea, cu fața la o palmă de cea a lui Ellie.

– Bună, a răspuns Ellie în șoaptă, iar vibrațiile cuvintelor lor s-au amestecat.

Când muzica a început, cele două fete au început să se miște la unison, atât de fluid, încât păreau o singură făptură care plutea prin sală fără nici cel mai mic efort. În vreme ce se roteau pe podeaua de marmură, rochiile lor vaporoase se topeau una într-alta, negrul și albul având un efect de yin și yang pe când se învârteau grațios. Ellie conducea firesc, cu forță și hotărâre în fiecare pas, care se potriveau perfect cu mișcările delicate și subtile ale lui Lottie. Lottie s-a rezemat din ce în ce mai mult pe Ellie, așezându-și capul pe umărul ei în vreme ce începeau să se miște mai lent.

– Am uitat să-ți spun cât de uluitor arăți în rochia asta, a spus Ellie încet.

Lottie a zâmbit și a simțit cum un val de căldură i se răspândește prin tot corpul.

– Mulțumesc mult... Îmi pare rău că a trebuit să porți și tu rochie, deși îți stă minunat... dacă e vreo consolare.

Ellie a chicotit, și sunetul grav a vibrat pe obrazul lui Lottie, care s-a relaxat complet în timp ce se legănau împreună. S-au întors, și a văzut cu surprindere trei chipuri familiare. Anastacia, Raphael și Saskia stăteau la perete, în apropiere de o masă aurită plină de fructe.

Anastacia era îmbrăcată într-o rochie de un roșu aprins care se lărgea în părți, ca o floare din buchetele atârnate de tavan. O parte din părul ei castaniu era prins sus, și restul i se revărsa pe umeri. Lottie avea senzația că se uita la un personaj dintr-un film franțuzesc vechi. Raphael purta un costum grena, asortat cu rochia Anastaciei, deși părea imposibil să fi fost ea de acord cu asta. Lottie era surprinsă că Saskia alesese un costum negru în loc de rochie, și totuși arăta atât de confortabil și firesc pe ea, de parcă s-ar fi născut în el.

Dar nu frumusețea lor nestudiată i-a atras atenția lui Lottie. Anastacia părea agitată, foindu-se într-un fel nefiresc pentru ea. Saskia a ridicat încet privirea, și ochii i s-au oprit imediat la Lottie și Ellie. A zâmbit, și Lottie i-a zâmbit, la rândul său, simțindu-se ușurată că Saskia era acolo ca să o calmeze pe Anastacia.

– Pot să-i distrag atenția lui Jamie dacă *chiar* îți dorești să dansezi cu Edmund, dar un singur dans, OK?

Lottie a privit-o surprinsă pe Ellie. Uitase cu totul de prinț cât dansase cu ea, și acum i se amintea că cel mai mult la acel bal își dorise să-l vadă pe el. S-a crispat dintr-odată.

– Lottie? a întrebat nedumerită Ellie. Ești bine?

Lottie și-a ascuns fața la pieptul ei.

– Am emoții, a răspuns, și cuvintele i-au fost înăbușite de pielea lui Ellie. Dacă mă sărută?

Ellie a început să râdă, și Lottie s-a simțit imediat stânjenită.

– Mușcă-l! i-a spus Ellie direct.

– Ellie, eu vorbesc serios. N-am mai sărutat pe nimeni până acum!

Lottie s-a uitat la ea rugătoare.

– Mă bucur, a spus Ellie, chicotind din nou, și Lottie a bombănit ceva că nu o-nțelegea.

– Tu n-ai fost niciodată cu un băiat? a întrebat Lottie.

Ellie a ridicat dintr-o sprânceană.

– Lottie, cu un băiat n-am fost decât plictisită.

Lottie a vrut să râdă, dar era prea agitată. A oftat visătoare.

– Aș vrea doar să fie perfect.

Ellie s-a uitat la ea cu un aer serios, încetinind pasul ca s-o poată auzi cât mai bine.

– Ascultă, Lottie – și-a coborât mâna pe spatele ei ca s-o tragă mai aproape, iar frunțile li s-au atins ușor –, dac-o să existe ceva care să nu fie exact așa cum vrei sau te aștepți să fie, atunci voi fi acolo ca să-i sparg nasul ăla îngâmfat.

– Ellie! Lottie a încercat să scoată un oftat, dar i-a ieșit mai mult un chicot. Mulțumesc mult!

Muzica s-a oprit, și Ellie a învârtit-o repede pe Lottie.

– Eu nu sunt de acord cu asta, dar – și Ellie a împins-o ușor, cam cum îi făcuse și mama ei mai devreme – du-te să dansezi cu prințul.

Lottie a simțit un gol fizic când a plecat de lângă Ellie, dar nu a avut timp să se gândească la asta, căzând, practic,

în brațele lui Edmund. El a prins-o când a pornit, poticnindu-se fără grație, spre locul în care aștepta răbdător, pe marginea ringului de dans.

– Începusem să cred că n-o să-mi mai vină niciodată rândul, a spus el cu un zâmbet viclean.

Lui Lottie i-a stat inima în loc în vreme ce el o conducea înapoi pe ring. S-au așezat în aceeași poziție de la lecția de etichetă, și Lottie s-a uitat zâmbind în ochii lui de un albastru deschis. Acum, că era acolo, în fața ei, Lottie și-a adus imediat aminte cum o făcea să se simtă.

– M-am gândit că n-ar fi rău să te las să aștepți, a spus ea, uimită de cât de relaxată era.

El a râs, scoțând un sunet grav, ca un tors de pisică, și a început următorul vals. Nu simțea aceeași încântare ca în brațele lui Ellie, iar mișcările lor erau mult mai previzibile decât atunci când dansase cu Jamie. În schimb, păreau imaginea de pe un afiș pentru vals clasic, arătând exact așa cum ar fi fost de așteptat să arate un prinț și o prințesă.

– Ca să fiu sincer, speram că o fată ca tine ar găsi o cale de a lua legătura cu mine, a spus el, răsucind-o în afară și aducând-o înapoi lângă el, mai aproape decât înainte.

Lottie a simțit cum obrajii i se îmbujorează când i-a simțit bătăile inimii prin haină și nu a prins înțelesul subtil al cuvintelor lui.

– Prea mulți ochi atenți, a răspuns ea cu sinceritate, ratând încântarea din privirea prințului.

El a țâțâit ușor.

– A, înțeleg foarte bine.

Zâmbetul lui a devenit crispat, și a aruncat o privire tăioasă în direcția în care Lottie bănuia că se aflau părinții lui. Când s-a uitat din nou la ea, avea o privire plină de subînțeles, pe care Lottie nu a priceput-o.

– Dar... a spus Lottie în vreme ce alunecau pe ring, sunt convinsă că mă pot revanșa.

„Dacă îmi dai primul meu sărut", a adăugat ea în minte.

El și-a coborât din nou ochii spre ea, zâmbetul de pe chipul lui fiind acum înlocuit de o expresie gânditoare. Valsul nu ajunsese nici măcar la jumătate, când s-a aplecat spre ea și i-a șoptit ușor la ureche:

– Hai să mergem într-un loc mai liniștit, departe de toți *ochii ăștia atenți*. Vreau să-ți arăt ceva.

Lottie a simțit cum i se taie respirația. „Asta e!" și-a spus ea. „O să fie primul meu sărut... la un bal... cu un prinț... și nu visez!"

I-a zâmbit radioasă, uitând că îi promisese lui Ellie că doar o să *danseze* cu prințul.

– Știu exact unde!

El i-a răspuns tot cu un zâmbet, și pe fața lui se citea aceeași nerăbdare.

– Bineînțeles că știi, a tors el încet și i-a rânjit.

Lottie l-a luat de mâna înmănușată în alb și l-a condus printre perechile de dansatori, alunecând aproape neobservați în vreme ce se învârteau printre ceilalți invitați. L-a tras după ea afară din sala de bal, în adâncul palatului, știind deja exact în ce încăpere voia sa aibă loc primul lor sărut. Avea să fie în camera crem, cu tapet floral și cu uriașa

fereastră arcuită care dădea spre fântână, combinația ideală de inocență și opulență, pe care Ellie i-o arătase la începutul acelei săptămâni când făcuseră turul palatului.

El râdea pe când se apropiau, aruncându-i o privire piezișă când s-au oprit.

– Atâta grabă! a spus el gâfâind, rezemându-se de perete pentru a-și trage sufletul.

– Scuze, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată. Dar sunt așa de emoționată!

A simțit roșeața bine-cunoscută în obraji, dar nu i-a păsat că nu era doar de la alergat și dans. A deschis ușa, simțind speranța și nerăbdarea ca un milion de fluturi care-i dansau în stomac.

– Vino după mine.

Edmund s-a supus, pășind în urma ei, cu un rânjet larg pe față. A închis încet ușa, și în cameră a răsunat sunetul ascuțit al încuietorii. Apoi s-a întors spre ea, cu un zâmbet ciudat și sălbatic care nu-i stătea deloc în fire.

Lottie a simțit un fior străbătând-o, și o voce în capul ei a șoptit: „Lottie, ești o proastă!"

48

– În sfârșit, departe de indivizii ăia plictisitori, a spus Edmund.

Vocea lui avea un ton malițios, care a făcut-o pe Lottie să nu se simtă în largul ei. Apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el i-a apucat capul cu ambele mâini și i-a strivit buzele cu gura. Ochii ei s-au făcut mari de șoc; lucrurile se întâmplau prea repede și prea violent ca să mai înțeleagă ceva. Edmund s-a dat în spate, lăsându-i pe buze o uscăciune ciudată. Lottie a încremenit. Nu avea un sentiment de uimire și încântare, așa cum s-ar fi așteptat după primul sărut, ci era dezamăgită și confuză de cât de neplăcută fusese experiența.

„Nu așa trebuie să fie." Sărutul îi stăruia pe buze cu un gust scârbos de alcool, pe care ar fi vrut să-l șteargă. Nici măcar nu s-a uitat la ea când s-a îndreptat spre o măsuță și a scos din vestă o sticluță plată, din care a turnat în două pahare un lichid închis la culoare, cu miros înțepător.

„Vreau să-ți arăt ceva."

Lottie a înghițit în sec. Confuză de ceea ce vedea și simțea, s-a lăsat încet pe divanul din mijlocul încăperii, cu degetele încă peste buze, în vreme ce mintea îi spunea că ceva nu era în regulă. Nu la asta se așteptase din partea lui Edmund. Nu așa voise ea să se întâmple lucrurile.

– Ce vrei să spui? a întrebat ea, dându-și seama acum că poate îl înțelesese teribil de greșit.

– *Știi* ce vreau să spun.

Și-a dat jos haina și și-a descheiat primii trei nasturi de la cămașă, după care și-a trecut mâinile prin păr. Când și-a luat mâinile din dreptul feței, Lottie a fost șocată să vadă cât de diferit arăta. Transformarea era înspăimântătoare. Intrase în cameră ca un Făt-Frumos strălucitor și elegant, și acum era o fiară sălbatică, răvășită.

Era povestea pe dos: ea sărutase prințul, și el se tranformase în broscoi.

– Toate aerele și fasoanele astea obositoare, a continuat el, luând o înghițitură zdravănă din pahar. Toată lumea asta atât de penibil de ușor de păcălit.

Lottie a simțit cum mâinile încep să-i tremure și s-a ridicat repede în picioare, mutându-se în cealaltă parte a încăperii, departe de acel străin. Amândoi înțeleseseră complet greșit cine era celălalt.

„El *chiar* crede că sunt ca el? Cum naiba o să-i explic această neînțelegere?"

– Eu cred...

A întrerupt-o înainte să-i poată explica.

– Nici nu pot să-ți spun ce încântat am fost când te-am văzut la cursul lui Lady Priscilla. A scos un chicotit sarcastic și apoi a continuat: Am auzit așa de multe despre tine, și apoi să văd că ești exact ca mine, prefăcându-te că ești o prințesă bună și cuminte. A zâmbit afectat, ca și cum ar fi râs de propria glumă. Din nefericire, reputația e cea mai

importantă, dar putem rezolva dacă faci ce spun eu. De ani întregi îi păcălesc pe toți. Sunt un expert.

A mijit ochii, cu o privire amenințătoare, de parcă ar fi pus la cale ceva.

Apoi ea a auzit din nou acea voce interioară: „Lottie, ești o proastă!"

Se îndrăgostise de personajul fermecător jucat de Edmund și, purtată pe aripile fanteziei, își imaginase tot felul de lucruri despre primul ei sărut. Ellie și Jamie o avertizaseră, și ea nu îi ascultase, iar acum nu mai avea ce să facă, era captivă într-o cameră cu un băiat care credea despre ea că era cu totul altcineva. Și partea cea mai proastă era că el nici măcar nu se gândea că o păcălise. Fusese așa de proastă, încât nici chiar el nu se așteptase să se lase dusă de nas. Edmund credea că era la fel ca el. Lottie își storcea creierul, încercând să găsească o cale de a ieși din această situație fără să creeze și mai multe probleme.

– Dacă mă gândesc mai bine, a spus ea prudentă, cred că ar trebui să mă întorc la petrecere. Am îndatoriri de care trebuie să mă ocup și nu pot lăsa oamenii să devină suspicioși.

Inima îi bătea nebunește, cu privirea spre ușă, apropiindu-se încet de singura cale de scăpare pe care o avea.

– Poți să încetezi cu teatrul acum, a zis el. Deși, trebuie să recunosc, până și eu sunt impresionat de felul în care-ți joci rolul. S-a așezat cu nonșalanță pe divan, agitându-și băutura din pahar. Știm cu toții ce hram porți, de fapt, prințesă Wolfson.

I-a rostit numele ca un tors de pisică și i-a aruncat o privire care spunea clar că se aștepta ca ea să facă ceva.

Lottie a încremenit, și mintea i s-a golit complet.

– Cred că există o neînțelegere.

Abia putea rosti cuvintele cu vocea ei tremurătoare.

El și-a dat capul pe spate și a scos un hohot de râs ca un răget violent, care a făcut-o să tresară.

„Ăsta sigur nu e Edmund. Ăsta trebuie să fie geamănul lui malefic."

Mintea ei încerca să găsească un milion de alte explicații în afară de „Ești o proastă!"

El s-a oprit din râs și i-a aruncat o privire tăioasă, amenințătoare, ca un animal pregătit de atac.

– OK, începe să mă plictisească chestia asta.

S-a ridicat în picioare și și-a dat paharul pe gât dintr-o singură înghițitură, apoi l-a aruncat în peretele lambrisat, rânjind spre ea când paharul s-a spart. A înșfăcat celălalt pahar și i l-a întins.

– Arată-mi-o pe fata rea despre care am auzit atâtea!

Lottie s-a dat încet înapoi în vreme ce el se apropia de ea, bâjbâind cu mâna până a simțit în spate clanța.

„Cum am putut să fiu atât de proastă?" și-a spus ea disperată. Prin minte îi treceau imagini cu Jamie și Ellie când îi spuneau cât de atentă trebuia să fie din cauza falsei reputații a lui Ellie.

– Sunt așa o proastă! a șoptit ea.

– Ce-ai zis? El a făcut un pas spre ea. Nu te-am auzit.

Rânjea sălbatic, iar fața lui o făcea să vrea să verse și să-i tragă o palmă în același timp, pentru că socotise că Ellie și-ar fi pierdut vreodată vremea cu un vierme ca el.

– Am spus: „Mă plictisești."

S-a întors spre ușă, silindu-se să fie cât mai calmă și nepăsătoare posibil. A pus mâna pe clanță.

Edmund s-a repezit spre ușă, trântind-o la loc și blocând-o pe Lottie. Mișcarea lui bruscă și violentă a făcut-o să tresară, și, când s-a întors spre el, a văzut că era nedumerit.

– Lasă-mă să plec! a rostit ea apăsat, uitându-se furioasă la el.

El a șovăit o clipă, surprins de gravitatea de pe chipul ei. Furioasă, Lottie vedea acum toate cusururile personajului pe care îl juca Edmund. Nu era niciun Făt-Frumos; era doar un băiețaș bogat și răsfățat.

– Cu ce-am greșit? a întrebat el pe un ton jucăuș, iar damful puternic de alcool a îngrețoșat-o și mai tare.

– Am spus, a repetat ea hotărâtă, să mă lași să PLEC.

L-a împins în piept cât a putut de tare, și el s-a dat înapoi clătinându-se, surprins, după care și-a recăpătat echilibrul.

Lottie și-a ținut răsuflarea, așteptându-se să se înfurie, dar Edmund a râs din nou.

– Ei, asta seamănă mai mult cu fata despre care am auzit atâtea.

I-a întins din nou paharul, și ea a oftat exasperată. Pur și simplu, nu avea cum să se înțeleagă cu idiotul ăla.

A ridicat mâna și i-a dat una tare peste pahar. Acesta a zburat și s-a spart pe podea, iar lichidul închis la culoare s-a vărsat pe covorul brodat. Profitând de surprinderea lui Edmund, Lottie s-a repezit la ușă. Dar, înainte să ajungă la clanță, a simțit cum o mână o apucă de rochie.

Un pârâit de material sfâșiat a răsunat în cameră, și Edmund a reușit să o tragă departe de ușă. Diadema i-a zburat de pe cap și i-a căzut pe jos cu un zgomot puternic.

– Rochia mea! a strigat Lottie, aterizând brutal pe divan.

Într-o oglindă de pe perete a văzut o ruptură imensă în spate, care făcea ca una dintre mâneci să-i cadă de pe umăr. Lacrimi nestăpânite i-au umplut ochii, și ea a început să se tânguiască:

– Nu, nu, nu! Mi-ai distrus rochia, și era cadou de la...

Și-a pus repede mâinile la gură, dar era prea târziu – se dăduse de gol.

Edmund a rămas nemișcat în fața ei, cu fața lipsită de expresie. Încet, ca sângele care picură dintr-o rană, un zâmbet sumbru i-a înflorit pe chip.

– Tu... a început el, făcând un pas spre ea, astfel încât să rămână în picioare deasupra ei. Nu te prefăceai, nu? Tu chiar ai crezut că eu... A râs din nou, cu un chicot batjocoritor, urât, și s-a apucat cu mâna de burtă, de parcă nu mai putea de râs. Te-am păcălit cu teatrul meu fermecător, așa-i?

Lottie și-a lăsat ochii în jos și și-a înghițit un suspin.

– Încetează, eu sunt adevărata victimă aici, a certat-o el cu indiferență. Când credeam și eu că, în sfârșit, am găsit o prințesă sălbatică, pe cineva exact ca mine, care...

– Eu nu sunt ca tine, a spus ea cu violență, indignată că Edmund ar fi putut crede că el și Ellie aveau ceva în comun.

– Așa se pare, a zis el absent, aplecându-se și ridicându-i bărbia cu mâna. Ești la fel de plictisitoare ca toți ceilalți.

Cuvintele lui i-au trezit din nou toată nesiguranța pe care o avea cu privire la locul ei în lumea capetelor încoronate. A simțit cum lacrimile i se adună din nou în ochi, când ușa s-a deschis brusc, trântindu-se de perete.

– TICĂLO...

Dintr-odată, totul a început să se miște foarte repede, și totuși foarte încet. Ellie și Jamie s-au năpustit pe ușă, furioși. Edmund s-a întors surprins și l-a văzut pe Jamie cum încearcă să o țină pe Ellie, dar ea s-a eliberat din strânsoarea lui și s-a repezit spre ei. Lottie nu a apucat să-i explice nimic; era prea târziu. Ellie și-a strâns pumnul și cu cealaltă mână l-a înșfăcat pe Edmund de guler.

După care prințesa Eleanor Wolfson i-a tras un pumn zdravăn în față prințului Edmund Ashwick.

49

Edmund s-a izbit de perete, ținându-se cu mâna de nas în vreme ce un șuvoi de sânge deschis la culoare îi țâșnea printre degete, alunecându-i pe buze și pe gât și lăsându-i pe cămașă o pată stacojie în formă de semilună. Era o imagine de groază – Lottie a trebuit să-și pună mâna la gură ca să nu țipe –, dar faptul că Edmund era conștient și înjura cu voce tare arăta că nu era chiar *atât* de rănit.

Lottie a mai scos un icnet când Ellie s-a repezit la ea și a strâns-o în brațe.

– Sunt așa de proastă! Îmi pare rău. A fost o neînțelegere stupi...

Lottie a fost întreruptă de mârâitul furios al lui Edmund. S-a uitat în jos la mâinile sale pline de sânge și s-a înfiorat.

– Țărancă împuțită!

„O, nu!" și-a spus Lottie.

– Cum îndrăznești să-ți bagi nasul...

S-a oprit când Ellie s-a întors și i-a aruncat ceea ce s-ar fi putut numi o privire ucigătoare, cu ochii ca niște pumnale. Era ca și cum ar fi fost înconjurată de fuioare de aer încărcat de electricitate, amenințând să stârnească o furtună. Edmund a șovăit o clipă doar, după care a continuat:

– Mi-ai spart nasul... *a... animalule!*

– O să-ți mai sparg și altceva dacă nu-ți ții gura aia spurcată, a urlat ea, cu fața schimonosită într-un mârâit furios.

„Ce-i cu oamenii ăștia de-și spun «spurcați» și «împuțiți»?" nu s-a putut abține să se întrebe Lottie.

– Ajunge!

Vocea lui Jamie a sunat limpede și rațional, firea lui pragmatică fiind bine-venită în situația dată.

– Ellie, vezi dacă-i poți repara rochia lui Lottie, iar ție, prințe Edmund – s-a întors brusc spre prințul plin de sânge, și vocea și ochii i-au devenit glaciali –, o să-ți repar eu nasul.

Edmund a încremenit când Jamie s-a apropiat de el și tot corpul i-a devenit rigid când umbra sumbră a acestui partizan inflexibil a venit lângă el, cu mâinile întinse.

– Nu mă atinge! a strigat Edmund teatral, acoperindu-și fața cu celălalt braț.

Jamie a scos un mârâit scurt și i-a dat mâna la o parte, ținându-l atât de strâns, încât Edmund să nu se poată mișca.

– Nu fi melodramatic, trebuie doar să mă uit la el.

Edmund a rămas ghemuit, lipit de perete ca un șoricel speriat, în vreme ce Jamie s-a întors spre Lottie și Ellie, continuând să-l țină de braț ca să-l împiedice să fugă.

Ellie s-a uitat la Lottie, care s-a întins încet și a luat-o de mână, strângând-o tare. Mai înghițindu-și un suspin, a respirat adânc și a spus cât de clar a putut:

– N-o să-ți facă nimic, Edmund.

Edmund s-a holbat la cele două fete, cu ochii mari, ca și cum le vedea pentru prima oară, apoi s-a relaxat încet. Reușise să lase o urmă însângerată de palmă pe tapetul cu flori din spatele lui. Cu prudență, Jamie i-a lăsat brațul și a început să se ocupe în tăcere de nasul lui. Edmund a privit cum Ellie, care era pentru el doar o fată brunetă, a ajutat-o pe prințesă să-și repare rochia. Privirea i s-a încețoșat,

cele două devenind din siluete umane doar o ceață alb-negru scânteietoare care dansa, și în stomac a început să aibă o senzație neplăcută, ca și cum propriul sânge îi spunea să-i fie rușine.

– Privește înainte!

Edmund a tresărit când vocea lui Jamie l-a adus brusc la realitate, și și-a îndreptat ochii spre el, față în față acum cu irisurile căprui ale lui Jamie, care ardeau.

– Ea a fost... eu n-am... adică... am crezut că e ca mine! Edmund a aruncat cuvintele încet, bâlbâindu-se. Jamie a rămas tăcut, pipăind delicat în continuare podul nasului lui Edmund. Rochia a fost un accident, a adăugat el.

Jamie a continuat să-și miște degetele metodic, iar lipsa unui răspuns l-a făcut pe Edmund să se încordeze.

– Știu, a spus Jamie, în cele din urmă, cu fața lipsită de orice expresie.

Edmund și-a recăpătat ceva din atitudinea anterioară, luându-i răspunsul în mod greșit drept o dovadă de solidaritate.

– Mă bucur, pentru că eu chiar sunt complet nevinovat. Doar am...

Edmund a scos un țipăt când Jamie i-a împins nasul la loc.

Jamie s-a aplecat încet spre el, ca să-i spună ceva la ureche. Cuvintele îi erau reci și amenințătoare, fără să lase loc de interpretări.

– Dacă aș fi crezut doar o secundă că i-ai făcut rău intenționat, ai fi ieșit din camera asta nu doar cu nasul spart.

Edmund a înghițit în sec. A reușit să schițeze o bosumflare indignată, dar tăcerea lui spunea clar că înțelesese mesajul.

Lottie l-a urmărit pe Jamie cum se ocupa cu iscusință de Edmund; cumva, reușise să-l facă să tacă o vreme. Apoi și-a îndreptat atenția spre Ellie, care încerca să-i tragă în sus spatele rochiei, dar fără succes; era distrusă complet, și totuși... Lottie și-a dat seama că nu-i mai păsa. Tot mai era supărată, în primul rând pe sine, dar, când Ellie și Jamie au apărut viteji să o salveze, înțelesese ceva. Se înșelase. Pierduse atâta vreme visând la Făt-Frumosul ăla minunat care avea să o cucerească, dar adevărul era că nu avea nevoie de un prinț viteaz: avea deja doi. Îi avusese tot timpul alături. Numele lor erau Jamie Volk și Ellie Wolf și erau mai curajoși decât orice prinț din orice basm pe care îl citise vreodată. Dar nu se putea baza întotdeauna pe ei; trebuia să fie ea însăși puternică. Trebuia să arate că putea să fie aprigă în propriul fel de a fi prințesă.

– E OK, Ellie. Rochia e o cauză pierdută.

Lottie s-a îndreptat cu grijă și și-a recuperat diadema de pe jos. A așezat-o încet pe cap, simțind cum îi dă din nou putere.

„Bună, curajoasă, de neoprit."

„Onestă, hotărâtă, inventivă."

– Atâta vreme cât pantofii sunt OK... Și-a înăbușit un mic hohot de râs. Cred că tot ce-ar trebui să facem acum e să...

– Ce naiba se întâmplă aici?

Lottie a șovăit când o voce s-a auzit deodată dinspre ușă, și toți s-au uitat într-acolo surprinși, văzând o claie de păr blond inelat. Saskia.

Chiar și Jamie a părut luat prin surprindere. Lottie s-a gândit că fusese prea preocupat de nasul lui Edmund pentru a mai fi atent la altceva.

– Lottie, *rochia* ta! a exclamat Saskia cu răsuflarea tăiată. Ești bine?

Lottie era surprinsă că rochia ei, și nu nasul plin de sânge al lui Edmund îi atrăsese atenția Saskiei.

– Saskia, ce cauți aici? a întrebat Lottie.

Ultimul lucru de care avea acum nevoie era o altă persoană implicată în povestea asta.

– V-am văzut venind aici și pe urmă am auzit gălăgie și... iată-mă!

I-a zâmbit, și Lottie și-a dat seama că până și felul insolent de a fi al Saskiei părea o alinare în acel moment.

Ellie și-a îndreptat spatele și a evaluat situația.

– E-n regulă... toți suntem în regulă. Lottie e doar supărată că și-a rupt rochia.

– A! Te ajut eu, a ciripit Saskia. Am adus cu mine o mulțime de rochii. Te aranjăm imediat.

I-a făcut cu ochiul lui Lottie, care a trebuit să admită că ideea de a ieși din acea cameră oribilă era foarte ispititoare. Cei trei s-au uitat unii la alții în tăcere, gânditori.

Jamie a măsurat-o pe Saskia din cap până-n picioare, după care a încuviințat din cap, fără tragere de inimă.

– Ne întâlnim jos pe coridorul de lângă sala de bal peste douăzeci de minute, a anunțat el, fără să lase loc de discuții.

– Perfect, a răspuns Saskia cu un zâmbet liniștitor. Am ajutat multe fete în situații similare, de un milion de ori.

A ținut ușa deschisă pentru Lottie, cu o expresie pragmatică pe chip. Părea normal ca Anastacia să fie atrasă de un om atât de direct.

Lottie s-a oprit o clipă, ignorându-l înadins pe Edmund. Le-a aruncat lui Ellie și Jamie cel mai grozav zâmbet al ei, de parcă ar fi spus „Sunt OK, serios!" și apoi a plecat cu Saskia.

Saskia a dus-o repede pe Lottie într-o cameră din capătul aripii în care se aflau, care dădea spre partea din spate a palatului printr-o fereastră mare cu cercevele albe, care era ușor întredeschisă. Lui Lottie i s-a părut puțin ciudat că fereastra era deschisă într-o zi atât de friguroasă, dar răcoarea din cameră i s-a părut bine-venită.

Saskia i-a turnat lui Lottie o ceașcă de ceai fierbinte dintr-un termos bogat ornamentat care se afla pe o noptieră, apoi s-a îndreptat spre șifonier.

– Tatăl Anastaciei a solicitat să fie ținute aici câteva rochii în plus. Sunt convinsă că va fi bucuroasă să-ți împrumute una.

Cumva, Lottie se îndoia, și rânjetul de pe fața Saskiei sugera că știa prea bine ce avea să creadă, de fapt, Anastacia despre asta.

Lui Lottie i-a trecut ceva prin minte. „Poate că e un moment potrivit să o întreb despre Anastacia." Nu putea rata nicio ocazie pentru a culege mai multe informații.

Lottie a luat o înghițitură mică de ceai, lăsând căldura lui să o calmeze.

– Sunteți foarte drăguțe, amândouă. O să iau orice, doar să-mi vină bine. Nu sunt mofturoasă. De fapt... voiam să te întreb ceva despre Anastacia, a spus Lottie, zâmbind stânjenită. Saskia nu a răspuns nimic. Dacă e-n regulă... a adăugat Lottie, simțind un fior pe șira spinării.

Saskia i-a zâmbit și ea, dar era ceva în neregulă cu zâmbetul ei. Fiorul i-a cuprins tot corpul, și, dintr-odată, a început să i se încețoșeze privirea. A tușit de câteva ori, dar și-a dat seama că nu putea să respire. Fiorul rece i-a strâns stomacul, și un gând a început să-i încolțească în minte.

„Am fost otrăvită."

A icnit, încercând să-și recapete răsuflarea pentru a țipa. Saskia continua să zâmbească, cu chipul încremenit într-un calm răutăcios, și apoi Lottie a înțeles brusc.

– Tu ai fost... biletul...

Mintea i-a devenit neclară și a simțit că nu-și mai poate controla simțurile. A scăpat din mână ceașca de ceai și și-a dat seama vag că s-a spart pe podeaua de lemn.

– Ai putea să mă întrebi de Anastacia, mă gândesc – tonul Saskiei s-a schimbat mult, vocea ei fiind încărcată de un amuzament glacial acum –, dar nu de ea ar fi trebuit să te ferești.

Încăperea a început să se învârtă cu Lottie, și a încercat disperată să înțeleagă cuvintele Saskiei, care se apropia de ea. A întins deznădăjduită mâna spre pat, dar genunchii i-au cedat.

– Cinci, patru, trei... a spus Saskia.

Lottie s-a apucat de așternut, încercând să se târască spre ușă, dar picioarele nu o ascultau. „Trebuie să fac ceva." Într-un moment de luciditate, și-a scos pantoful stâng și l-a împins sub pat.

– Doi, unu...

Vocea Saskiei s-a stins încet, și în jurul lui Lottie s-a întunecat totul.

50

Doar nouă minute trecuseră de când Lottie plecase cu Saskia ca să caute o altă rochie, și Jamie deja începea să fie agitat. A pus cu grijă o ultimă bucată de leucoplast peste podul nasului lui Edmund. Nu vedea de ce ar fi provocat mai multă agitație făcându-i rău inutil – nasul spart cu care îl blagoslovise Ellie era suficient.

„Zece minute."

– Am terminat, a spus Jamie relaxat, băgându-și în buzunar minitrusa de prim ajutor.

Prințul a oftat exasperat, încercând din răsputeri să se remonteze.

– În sfârșit! Trebuie să scap de această – s-a întors și s-a încruntat spre Ellie – companie neplăcută.

„Unsprezece minute."

Jamie și-a dat discret ochii peste cap. Știa că îl putea pune cu ușurință la locul său pe acel puști răsfățat, dar nu simțea nevoia să se coboare la nivelul lui. Ellie a scos un chicot și și-a pocnit încheieturile degetelor strânse pumn. Asta era purtarea care îl îngrijora cel mai mult. Ellie era puternică, și adevărul era că se putea probabil descurca singură în cele mai multe situații, dar era indisciplinată și irațională, și își făcea griji că într-o bună zi ar fi putut să accepte o provocare și să fie pusă la pământ. Și exact acesta era motivul pentru care trebuia să fie mereu cu ea.

„Douăsprezece minute."

– Credeam că-ți plac fetele *rebele*, Ashwick, a spus ea batjocoritor, pocnindu-și din nou degetele foarte amenințător.

Prințul s-a uitat urât la ea, și fața i s-a schimonosit într-un mârâit.

– Numai cele de rasă pură ca mine, a urlat el furios, nu o corcitură nebună și ordinară cum ești tu, care s-a insinuat printre noi ca un vierme.

Jamie nu și-a putut abține un chicotit la această ironie.

Pe fața lui Ellie a apărut o expresie de uluire totală, după care a scos un hohot diabolic.

– Asta e deja prea mult!

A început să râdă, ținându-se cu mâna de burtă. Jamie i-a aruncat o privire tăioasă, și ea a ridicat mâinile, pentru a-l liniști că nu avea să spună nicio prostie.

Edmund se holba la ei nedumerit și iritat, frustrat de a fi obiectul unei glume pe care nu o înțelegea.

„Treisprezece minute."

– Asta e ridicol, a declarat el. E vina prințesei voastre că și-a imaginat că avem o idilă.

Ellie s-a oprit imediat din râs, și Jamie s-a încordat, pregătindu-se în caz că trebuia să intervină.

„Paisprezece minute."

Trebuiau să iasă și să se întoarcă în sala de bal înainte ca lumea să înceapă să devină suspicioasă.

– Imaginat? a întrebat Ellie, cu un calm furios în voce. Cum te poți aștepta să *nu* își fi imaginat, când îi strecori scrisori de dragoste în cămin?

Lui Jamie i-a luat numai trei secunde să realizeze ce însemna asta. Ellie și Lottie îi mai ascunseseră *ceva*.

„Cincisprezece minute."

– *Scrisori de dragoste?* Jamie aproape scuipase cuvintele, ca și cum îi lăsaseră un gust amar în gură. Despre ce naiba vorbești?

Jamie s-a întors spre Ellie, cu mâinile încrucișate, într-o poziție întrebătoare.

Ea l-a privit cu o expresie clară de vinovăție, apoi s-a întors repede spre prinț.

– Știi tu, a spus ea, deși el continua să se holbeze la ea insinuând că numai gândul acesta era scandalos. Aia pe care i-ai lăsat-o în cutia poștală de Anul Nou?

„Șaisprezece minute."

Fața lui Edmund a trecut de la dezgust la nedumerire sinceră, iar lui Jamie a început să-i fiarbă sângele în vine.

– N-am trimis niciodată în viața mea vreo scrisoare de dragoste. Nedumerirea lui Edmund se transforma în ironie. De ce mi-aș bate capul pentru o cucerire atât de ușoară?

Au ignorât amândoi împunsătura puerilă, dar Jamie își simțea acum sângele clocotind, iar mintea începea să i se limpezească.

„Șaptesprezece minute."

– Mă rog, nu era o scrisoare de dragoste, a început Ellie. Era mai mult o chestie gen „ne vedem curând". Deja vorbea prea mult, așa că Jamie știa că începe să devină îngrijorată. Aia din plicul auriu? Care zicea că vă vedeți la bal?

A continuat să-l privească fix, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și aducă aminte, și pe chipul ei începea să-și facă loc disperarea.

Jamie s-a întors spre Edmund cu o față serioasă și l-a privit în ochi.

„Optsprezece minute."

Prințul a expirat scurt pe nas și și-a ridicat mâinile.

– Uite ce e, știu că mă disprețuiți amândoi, a spus el încet, dar nu am trimis niciodată un asemenea bilet.

– Și atunci, cine... a început Ellie, clipind, dar Jamie deja înțelesese cumplitul adevăr.

„Nouăsprezece minute."

Cel care lăsase semnul morții trebuie să fi lăsat și „scrisoarea de dragoste" Ochii lui Ellie scăpărau scântei când s-a uitat în ochii lui Jamie.

– Lottie e în pericol!

51

Gerul mușcător a pișcat-o pe Lottie de nas. Și-a imaginat că e înconjurată de picături de gheață într-o piscină plutitoare.

„Unde sunt?"

Era trează, dar își simțea pleoapele ca de plumb, prea grele ca să le poată ridica. Degetele îi erau țepene și amorțite de frigul care îi șerpuia pe piele.

„Trebuie să deschizi ochii", a spus o voce îndepărtată în capul ei.

„Cine-i acolo?" Un zgomot surd, metalic și-a croit drum prin ceața din mintea ei. „Sunt în pericol."

„De neoprit. Inventivă."

Lottie s-a chinuit să deschidă ochii, deslușind silueta unei mașini mari care se apropia de ea. Particule minuscule de praf cădeau în jurul ei ca niște fulgi de nea.

„Sunt obosită." Pleoapele i s-au îngreunat din nou.

Vocea s-a auzit iar: „Prințul și prințesa trebuie să te poată găsi."

„Ce prinț?" Corpul îi era amorțit, dar a simțit că este ridicată și aruncată în mașină.

„Ellie... Jamie." Prin minte au început să-i treacă fragmente de amintire din seara aceea, dar s-a chinuit să înțeleagă ceva din ele.

A clipit și s-a uitat în jur ametită. Ușa de la mașină era deschisă.

„Inventivă."

Un picior mai ușor decât celălalt. Și-a adus aminte – îi căzuse pantoful; îl ascunsese. Și l-a scos și pe celălalt disperată, după care s-a cufundat din nou în somn.

– *Nu e aici.*

Fugiseră înapoi în sala de bal cât de repede putuseră, lăsându-l pe Edmund singur și confuz. Verificaseră bufetul, podiumul și fiecare centimetru pătrat din podeaua de marmură.

– Nu e aici, a repetat Jamie.

Pe fața lui nu se putea citi nimic, dar Ellie știa că era îngrijorat. Nu-l mai văzuse niciodată așa de neliniștit pentru cineva, cu excepția... păi, cu excepția ei. Lottie ar fi trebuit să fie acolo de zece minute, conform înțelegerii, dar nu se vedea nicăieri.

– Nu pot să cred că mi-ați ascuns ceva atât de important! Nu pot să cred că ați făcut așa o prostie!

Ellie a întors privirea, rușinată, cu pumnii strânși pe lângă corp, cu unghiile înfipte atât de adânc în palme, încât s-a gândit că o să-i dea sângele. S-a străduit din răsputeri să se controleze ca să nu distrugă bufetul. Își dorea atât de tare să spargă ceva; i-a trecut prin minte să se repeadă din nou la etaj și să se bată cu Edmund, dar știa că nu era vina nimănui, ci doar a ei. Jamie avea dreptate, cum putuse să fie atât de proastă? PROASTĂ! PROASTĂ! PROASTĂ!

A tras brusc aer în piept și a închis ochii strâns, pregătindu-se să spună cel mai greu lucru pe care trebuise vreodată să-l spună. Trebuiau să-i anunțe pe părinții ei că Lottie dispăruse. A deschis ochii și s-a întors spre Jamie.

- Jamie, trebuie să...

- S-a întâmplat ceva?

Ellie a închis brusc gura auzind vocea calmă din spatele lor.

S-au întors amândoi și au văzut-o pe Anastacia, elegantă în rochia ei roșie, calmul ei desăvârșit fiind în contrast total cu disperarea lor.

- Păreți amândoi groaznic de agitați.

Jamie s-a crispat vizibil, și Ellie a luat asta ca pe un semn că nu trebuia să spună nimic.

- Totul e în regulă, a mințit ea, scrâșnind din dinți.

Anastacia nu a părut să se sinchisească de tensiunea din vocea ei.

- Sunteți siguri că nu vă pot ajuta?

A vorbit atât de calm, încât Ellie nu a simțit nota ascuțită pe care o avea în glas.

Jamie însă a perceput ceea ce i-a scăpat lui Ellie, a mijit ochii și, discret, dar foarte hotărât, a apucat-o pe Anastacia de braț și a tras-o spre marginea sălii. Ellie a tresărit - nu din cauza mișcării neașteptate, ci a privirii criminale a lui Jamie, privire pe care o știa prea bine.

- Ce știi? a șoptit el tăios.

Anastacia a râs, bătându-l ușor, condescendent, pe piept cu mâna liberă.

– Un adevărat partizan, a spus ea, dar amuzamentul nu i se vedea și în privire. Nu trece nimic de tine, nu?

– Nu face pe inocenta, Anastacia, a mârâit Jamie. Dacă știi așa de multe despre partizani, atunci ar trebui să știi că fac orice ca să-și apere stăpânii.

Anastacia a rămas pe poziție și nu s-a lăsat intimidată, ceea ce pe Ellie a impresionat-o. Apoi a spus ceva la care niciunul dintre ei nu s-ar fi putut aștepta.

– Dacă trebuie să-ți aperi stăpânul, atunci la Ellie ar trebui să te concentrezi, nu la... cine dracu' o mai fi și Lottie.

S-au uitat la ea, nedumeriți o clipă, și ea a scos un oftat exasperat.

– Știu că e substitutul tău, Eleanor Wolfson.

Lui Ellie a început să-i zbârnâie mintea, apoi și-a dat seama că Anastacia știa *totul*. Dar cum? Spusese și altcuiva? Și, cel mai important, unde era Lottie?

Înainte ca Ellie să poată spune ceva, Jamie a rupt tăcerea plină de tensiune.

– Despre ce naiba vorbești?

Anastacia a scos un hohot de râs, dar nu era râsul ei.

– *Quels imbéciles*! a șoptit ea. Ellie Wolf, Eleanor Wolfson, prințesa rebelă a Maradovei... Cum ar fi putut cineva care știe cât de cât despre ce e vorba să se lase înșelat de o asemenea încercare absurdă de acoperire? Adică, numai „Pumpkin" e un nume complet ridi...

– Destul! i-a tăiat-o Ellie. De când știi?

Gâtul Anastaciei se înroșise puțin, fruntea i se încruntase ușor și se acoperise cu o peliculă subțire de transpirație.

Ellie și-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată așa de tulburată. Voia foarte tare să-i spună că acum trebuiau să o omoare, dar nici măcar umorul negru nu o mai putea ajuta să se relaxeze.

– De la micul dejun... de prima dată când te-am văzut. Lottie te-a prezentat drept colega ei de cameră, și pur și simplu am știut.

– Dar cum? N-aveai cum...

– Nu poți scăpa de cine ești, Ellie. E în sângele nostru. Nu vom fi niciodată ca ei, și ei nu vor fi niciodată ca noi. E scris în noi din clipa în care ne naștem.

Ellie s-a holbat la ea. În ce fel semăna ea cu Anastacia?

– Despre ce naiba...

– Privilegii, a întrerupt-o Jamie, dându-i drumul încet Anastaciei. Vorbește despre privilegii. Dar nu avem timp acum de educație morală; e posibil ca Lottie să fie în pericol.

– Pericol?

Pe Ellie a deranjat-o fața sincer îngrijorată a Anastaciei.

– Da, a dispărut, și ultima persoană cu care am văzut-o a fost buna ta prietenă...

– Saskia! a strigat Anastacia întrerupându-l pe Jamie și surprinzându-i pe amândoi cu tristețea din ochii ei: A fost obsedată de prințesa Wolfson încă din clipa în care a aflat că învață la Rosewood. Voia să știe totul despre ea. M-a pus să le fac cunoștință și să mă apropii de ea. Era... ceva ce nu-i stătea deloc în fire.

Jamie și Ellie s-au privit, și amândoi au ajuns la aceeași concluzie.

– Anastacia, știi dacă Saskia a lăsat ceva sub patul lui Lottie? a întrebat repede Jamie.

Anastacia a lăsat sfioasă privirea în jos, ceea ce nu îi era deloc caracteristic.

– Nu... toate mesajele... eu am fost...

– *Ce?*

– Nu înțelegeți. O făceam ca s-o protejez... Eu...

– Băgându-i sub pat o *amenințare cu moartea!* a exclamat Ellie.

– Nu! Taci! Ascultă! Anastacia a respirat adânc. Încercam s-o sperii ca s-o alung de aici... să vă alung pe amândouă... Saskia... pentru mine nu e doar o prietenă. E...

Jamie a apucat-o de umeri.

– Anastacia, spune tot – s-ar putea să nu mai avem timp.

Ea și-a mușcat buza și s-a întors spre Ellie, cu o privire atât de pătrunzătoare, de parcă ar fi încercat să-i comunice ceva ce numai ea ar fi înțeles.

„Pentru mine nu e doar o prietenă. E..."

– E partizanul tău.

Nu era o întrebare; Ellie știa că acesta era adevărul.

Anastacia a dat din cap, și Jamie și-a slăbit încet strânsoarea. Era ca și cum întreaga situație ar fi devenit brusc foarte clară, și Ellie a înțeles imediat ce se întâmplase și de ce Anastacia făcuse toate acele lucruri. Dintr-un motiv necunoscut, Saskia fusese obsedată într-un fel periculos de prințesă, care, credea ea, era Lottie. Anastacia nu putea să spună nimănui. Ellie și-a imaginat cum ar fi fost să îl denunțe pe Jamie. Pur și simplu, așa ceva nu era posibil; n-ar fi putut

niciodată s-o facă. Așa că, în lipsa acestei opțiuni, Anastacia făcuse următorul lucru posibil și încercase să le trimită pe ea și pe Lottie cât mai departe de Rosewood.

– Înțeleg, a spus Ellie cu blândețe.

Nu își imaginase vreodată că o să simtă vreun fel de apropiere față de Anastacia, dar în acel moment avea senzația că o înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

– OK, a spus Jamie, încercând să rămână calm, deși se vedea limpede cum scrâșnea din dinți de nervi. Trebuie să trecem peste asta deocamdată, pentru că s-au scurs deja mai bine de treizeci de minute, și Lottie tot nu a apărut, și probabil că a fost răpită de un partizan fără scrupule, care...

S-a oprit, realizând îngrozit gravitatea situației. Apoi a clătinat din cap, cu o față hotărâtă și furioasă, înainte să spună răspicat:

– Trebuie s-o găsim – *acum*!

Ellie și-a trecut mâinile prin păr. Avea să dureze efectiv câteva zile ca să scotocească tot domeniul.

– Dar de unde să începem?

Glasul ei suna gâtuit și disperat, și o deranja că nu reușea să-și păstreze calmul ca Jamie.

Vocea Anastaciei a scos-o din momentul de disperare.

– Ați încercat să o sunați?

Amândoi au privit-o clipind un moment.

Nu, nu încercaseră.

– Da, prințesa e la mine. Nu, nu a pățit absolut nimic. Cred că tocmai se trezește. OK. Vom fi acolo. *Svobadaș*!

Lottie a încercat să înțeleagă ceea ce se auzea. Simțea că încheieturile mâinilor îi erau strânse tot mai tare, ceea ce o făcea să-și recapete tot mai mult cunoștința.

– Te-ai trezit.

A deschis ochii și a văzut-o pe Saskia îngenuncheată în fața ei, legând-o meticulos de mâini. De data asta nu mai erau senzații neclare; lumea și gândurile ei erau limpezi ca lumina zilei.

Fusese răpită.

Și-a tras genunchii, impunându-și ca greața să nu o copleșească în vreme ce se ridica în capul oaselor. Prefăcându-se cât mai confuză, s-a uitat în jurul ei prin mașină, încercând cu mare grijă să vadă cât mai mult.

Saskia păcălise pe toată lumea. Plănuise să o răpească încă din momentul în care o cunoscuse. Lottie nu simțea mișcarea mașinii, ceea ce însemna că era posibil să se afle tot pe domeniul palatului.

Îi lipseau pantofii.

– De ce faci asta?

Lottie s-a simțit ușurată să-și audă vocea răgușită și sugrumată și a sperat că asta avea să o facă pe Saskia mai puțin vigilentă.

Saskia s-a întors spre ea. Pe buzele ei plutea un zâmbet ușor și straniu, care a făcut-o pe Lottie să se înfioare. Și totuși, Saskia nu dădea vreun semn de labilitate psihică. Dacă ar fi fost labilă, Lottie era convinsă că ar fi putut să-i distragă atenția, dar Saskia era prea alertă, prea pregătită de acțiune. O făcea să se gândească la... Jamie.

– Păi... pe scurt – și-a frecat degetul mare de arătător –, pentru bani.

Lottie a încercat să profite de asta și a spus primul lucru care i-a trecut prin cap:

– OK, atunci, de ce nu mă duci înapoi? O să le spun părinților mei că m-ai salvat și o să-ți dea o recompensă uriașă.

Saskia a râs, și sunetul i-a amintit lui Lottie de toate momentele lor împreună din timpul școlii.

– Mai încearcă, prințesă, pe capul tău e pus un preț mai mare decât îți poți imagina. Ești prima pe listă!

Lottie a clătinat din cap; cuvintele Saskiei nu aveau niciun sens pentru ea.

– Ce listă...? Cu cine vorbeai la telefon?

Zâmbetul „prietenos" al Saskiei a dispărut, și ea a rămas cu privirea în depărtare.

– Cu *ei*. Saskia vorbea cu aceeași venerație cu care ar fi vorbit despre un zeu, și Lottie a simțit un fior pe șira spinării. Leviathan este numele lor și sunt aici ca să schimbe lumea. Iar tu ești biletul meu spre inițierea completă. Nu știu de ce, dar o vor pe prințesa Maradovei – pe tine, mai mult decât pe oricine altcineva.

Saskia a scos un pachet din sacoșu și a început să se joace cu el. Lottie a observat că în pachet erau două cuțite și a înghițit în sec, întrebându-se câte arme mai ascundea Saskia.

– Oamenii ăștia, Leviathan, a început Lottie, încercând să-și păstreze tonul răgușit și confuz, au pus un preț pe multe capete?

– Nu orice fel de capete, doar copii din familii regale sau bogate și importante. Vor să...

Înainte ca Saskia să poată termina ce avea de spus, o melodie veselă a răsunat de sub Lottie, însoțită de o vibrație.

Telefonul ei.

Saskia a îngenuncheat lângă Lottie și a ridicat-o ușor, ca să scoată telefonul din poșeta ei de seară, pe care o avea încă atârnată de umăr cu un lanț delicat de argint.

– Răspunde! I-a băgat telefonul în față. Convinge-i că ești teafără, sau n-o să mai fiu așa de drăguță!

Lottie s-a uitat la telefon, l-a privit cum vibrează în mâna Saskiei. Numele lui Ellie pâlpâia pe ecran și inima lui Lottie a început să bată nebunește. Asta putea să fie șansa ei. Și-a stors creierul, gândindu-se la toate cărțile pe care le citise, la toate trucurile, codurile și metodele de spionaj ridicole pe care le învățase din ele.

– Hai, grăbește-te, prințesă, a amenințat-o Saskia.

„Prințesă..."

Lottie știa exact ce trebuia să facă.

– Alo!

– Lottie, o, Doamne, ești bine?

Era vocea lui Ellie.

– Da, sunt bine. Îmi pare rău că nu am ajuns la ora stabilită. Doar că sunt puțin cam beată. Cred că o să mă prăbușesc.

– Ești sigură? Putem să venim să te vedem?

Jamie. Vorbea pe speaker. Probabil că erau departe de sala de bal.

– Nu, nu, chiar e totul în regulă. Voiam doar să-mi scot rochia aia stupidă... și pantofii, care mă strângeau...

La celălalt capăt s-a lăsat un scurt moment de tăcere, și Lottie a simțit că e gata să explodeze.

– OK, s-a auzit vocea lui Ellie, atât de calmă, încât Lottie s-a îngrijorat că poate nu prinsese indiciul. Putem să te ajutăm cu ceva?

– Păi – la asta, Saskia i-a aruncat o privire tăioasă și i-a făcut semn să se grăbească –, mi-ați putea păstra și mie o tartă cu mere de la bufet?

– Sigur. O să am grijă să solicit să ți se păstreze una.

– Mulțumesc. Lottie a închis ochii strâns și, din impuls, a adăugat: Vă iubesc pe amândoi.

A deschis ochii și a văzut degetul Saskiei pe butonul de închidere, cu buzele arcuite într-un rânjet plin de satisfacție.

Acum trebuia doar să se roage ca ei să-i fi înțeles mesajul.

52

Jamie a privit cum telefonul se închide.

„Vă iubesc pe amândoi."

Inima îi bubuia în piept; știa că ceva nu era în regulă, dar trebuia să rămână calm și rațional.

– Deci, e bine? a întrebat Anastacia cu speranță în glas.

– Nu, a răspuns răspicat Ellie. Ne-a transmis un mesaj codificat.

Pe chipul Anastaciei a apărut disperarea.

– Of, Saskia, a spus ea. Ce-ai făcut?

Jamie a ignorat-o înadins. Grija Anastaciei față de partizanul ei ticălos nu era o prioritate.

– Care sunt indiciile pe care le avem? a întrebat el, pregătit deja să acționeze.

– Păi, a început Ellie, ea e alergică la mere – așa știm că nu poate spune că e în pericol – și, pe urmă, pantofii... Ellie și-a frecat fruntea gânditoare, cu un aer disperat. Știu că încearcă să-mi spună ceva zicând că nu sunt confortabili. Erau făcuți pe comandă, special pentru ea; îi adoră. Nu-mi dau...

– Cenușăreasa, proasto! s-a răstit Anastacia. Lacrimile îi alunecau acum pe obraji și și-a tras zgomotos nasul și apoi și l-a șters, dar a continuat, ca și cum n-ar fi plâns. Probabil că și-a lăsat undeva pantofii ca s-o putem găsi.

Jamie a dat din cap.

– Nu putem alerta încă paznicii. Dacă palatul se închide, Saskia are probabil un alt plan de scăpare, și Lottie va fi într-un pericol și mai mare.

– De unde știi? a întrebat Ellie, deloc convinsă de logica lui.

– Pentru că așa aș face eu, a spus el simplu. Așa că trebuie să găsim pantofii.

Le-a luat zece minute ca să găsească primul pantof. Jamie s-a gândit că trebuia să fie în aripa de vest, căci acolo îi găsise Saskia, și trebuia să fie într-una dintre camerele cu ferestrele spre poartă, pentru a scăpa repede de acolo.

Lui Ellie i-a atras atenția ceașca spartă, și de lângă ea a zărit pantoful care lipsea și i-a strigat pe ceilalți. Era sub pat, aproape ascuns de așternut, dar scânteind ușor, suficient pentru a-l observa.

– A ieșit pe fereastră? a întrebat Ellie, neîncrezătoare.

– Da, a răspuns Jamie.

Acum planul Saskiei îi era clar, și era evident că ea o subestimase pe Lottie și întreaga situație. Era o sustragere elegantă clasică, un nume drăguț pentru o procedură pe care o învățau partizanii în caz că apărea un incident în care trebuiau să dispară neobservați de la un eveniment monden important.

Nu se gândise niciodată că un partizan ar fi putut folosi acea tehnică pentru a răpi pe cineva.

– Asta înseamnă că probabil vor pleca dintr-un moment într-altul.

– Atunci, de ce nu le spunem paznicilor, pur și simplu, să nu lase pe nimeni să părăsească domeniul? a sugerat Anastacia.

Se calmase și era hotărâtă să ajute, în mod clar simțindu-se oarecum responsabilă.

– Pentru că ar putea să-i omoare, a răspuns Jamie sincer.

Anastacia a pufnit.

– Saskia n-ar face niciodată...

– Sunt sigur că n-ai crezut nici că ar răpi vreodată pe cineva.

Anastacia și-a mușcat imediat limba. Era o replică dură, Jamie știa bine, dar stresul începea să pună stăpânire pe el. Lottie era captivă în mâinile altui partizan, era într-un pericol iminent, iar el trebuia să o salveze fără să pună siguranța ei mai presus de cea a lui Ellie.

– Hei, a strigat Ellie. Cred că le-am găsit.

Jamie s-a repezit peste pat ca să ajungă lângă Ellie la fereastră. S-a uitat și el în direcția aceea, dar îi era greu să vadă ceva în întunericul înghețat. Tocmai voia să-i spună că își imaginase doar, când a văzut o mașină mare.

Se afla la nu mai mult de o sută de metri de clădire și părea să lucească dedesubt. Era îndeajuns de neclară ca să te gândești că mintea îți juca feste. Cei trei au coborât scările în fugă și au ieșit pe verandă, iar vântul rece le-a biciuit fețele când s-au strecurat afară.

Anastacia a rămas cu mâna pe clanță, ca să nu se închidă ușa.

– Sunteți siguri că ea e?

Avea o privire îndurerată, știind că urma să-și condamne partizanul pentru totdeauna.

– Da, a încuviințat Ellie.

Nu s-a mai obosit să încerce să o liniștească; nu era nimic de spus.

Anastacia și-a plecat capul, înfrângându-și sentimentele.

– O să anunț gărzile. Voi stați de pază, a spus. S-a întors să fugă înapoi în direcția din care veniseră, dar s-a oprit și l-a apucat pe Jamie de mânecă. Să nu-i faci nimic, a șoptit ea.

El s-a întrebat dacă îi putea menaja sentimentele, dar și-a dat seama că nu avea rost să mintă.

– S-ar putea să nu am încotro, a răspuns el.

53

– Anastacia a anunțat gărzile. O să așteptăm aici până vin.

Jamie încerca să o convingă pe Ellie, care tremura, să intre înapoi în palat, dar ea refuza. În schimb, își freca încăpățânată brațele, ca să se mai încălzească.

Stăteau ascunși în întunericul de pe verandă, ferindu-se să fie văzuți din mașină, dar uitându-se din când în când afară ca să se asigure că nu se mișcă. Ellie găsise undeva o crosă de golf și o rezemase de perete lângă ea, în ideea că avea să o folosească pe post de armă.

– Dar dacă o să fie prea târziu? a strigat ea.

Jamie a clătinat din cap, știind ce avea în minte, dar încercând să gândească lucrurile la rece.

În niciun caz nu putea să pună siguranța lui Lottie mai presus de cea a lui Ellie. Nu avea voie să facă asta, chiar dacă îl ucidea să o lase acolo. El trebuia să o protejeze pe Ellie, indiferent ce se întâmpla.

– Eu trebuie să am grijă să fii tu în siguranță, Ellie, a spus el cu asprime, deși fiecare fibră a corpului său îi striga să alerge la mașină.

Apoi, chiar în clipa în care a închis gura, a auzit huruitul încet al unui motor care pornea.

A urmat un sunet de material sfâșiat – și Jamie s-a întors și a văzut-o pe Ellie rupându-și rochia.

– Îmi pare rău, Jamie, dar nu vreau să risc, a spus ea.

Și apoi a înșfăcat crosa de golf.

Jamie a întins mâna ca s-o oprească, dar era prea târziu: Ellie își scosese pantofii și, sărind peste marginea verandei, o luase la fugă spre mașină.

Alerga ca să facă ceea ce Jamie își dorea să aibă libertatea de a face. Alerga să o salveze pe Lottie.

Lottie fusese mutată pe scaunul din față al mașinii, înfășurată într-un șal care îi acoperea mâinile legate. Tremura; nu își dădea seama dacă era de frig sau de teamă. Instrucțiunile erau simple: trebuia să se prefacă iritată, atât de iritată, încât voia să părăsească puțin palatul, iar Saskia, un partizan autorizat, se oferise cu amabilitate să o ducă unde voia. Dacă Lottie nu reușea să-i convingă pe paznici, Saskia avea să le facă rău.

Saskia se asigurase că, dacă cineva se uita la înregistrările de pe camerele de supraveghere, avea să pară că ea pur și simplu o ajuta pe prințesa beată. O poveste ușor de crezut, ținând seama de reputația lui Ellie și de incidentul cu Edmund. Era o chestie isteață și se potrivea cu ceea ce le spusese lui Jamie și lui Ellie, că nu voia să se întoarcă la bal.

„Te rog – sper că mi-au înțeles codul."

Saskia s-a uitat la ceas, a mai așteptat câteva momente, apoi a băgat cheia în contact.

– OK, prințesă, ești gata să-ți joci rolul?

Dacă n-ar fi fost atât de speriată, Lottie ar fi râs. „Mi l-am jucat tot timpul."

În schimb, a dat din cap în tăcere. Nu avea să fie greu să se prefacă iritată. Apoi, mașina a huruit sub ele și s-au pus în mișcare.

„Deci, cam asta a fost", și-a spus Lottie, deznădăjduită.

Saskia a apăsat pe accelerație, pentru a intra pe aleea care ducea la poartă.

Străbătuseră doar câțiva metri, când a început nebunia.

În fața mașinii a țâșnit o siluetă, cu brațele întinse, scoțând un țipăt animalic.

– Ce nai... a strigat Saskia, apăsând pe frână.

Mașina s-a oprit brusc, și Lottie a fost aruncată în față. Silueta dinaintea lor lucea în lumina farurilor, cu un păr negru zburlit și cu dinții dezgoliți într-un mârâit furios.

„Ellie!"

Avea rochia ruptă și stătea desculță și furioasă în zăpadă, cu o crosă de golf, cu care s-a repezit violent la mașină, spărgând unul dintre faruri cu un strigăt războinic cumplit.

Era înspăimântătoare.

– CE-AI FĂCUT? a țipat Saskia.

Lottie a tresărit când Saskia a înșfăcat-o. A bolborosit, nefiind în stare să răspundă.

„Ce naiba face Ellie?"

– N-am...

S-a oprit când geamul de pe partea șoferului a fost sfărâmat, și în jurul lor a plouat cu cioburi de sticlă. A scos un țipăt, simțind o rafală mușcătoare de frig după impact.

– Saskia, ieși din mașină ACUM! a țipat Ellie, și cuvintele au sunat ca un mârâit feroce, în vreme ce își pregătea crosa pentru a lovi din nou.

Chipul Saskiei a devenit rece, și Lottie a simțit pe șira spinării un fior care nu avea nicio legătură cu vântul înghețat. Saskia a înșfăcat-o pe Lottie de păr și a aruncat-o în spate. Lottie a țipat când a aterizat și, neputând să-și amortizeze căderea cu mâinile legate, s-a lovit cu capul de podea, iar diadema i-a căzut. A auzit portiera de la șofer deschizându-se și i-a strigat lui Ellie să fugă, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

Ușile mașinii s-au deschis. Saskia stătea acolo ținând-o strâns pe Ellie, căreia îi smulsese crosa din mână. Ellie și-a dat capul pe spate și a scuipat-o. Saskia i-a dat drumul brusc și a pocnit-o peste față tare, după care a împins-o în mașină lângă Lottie.

Ellie a ridicat privirea spre Saskia și a rânjit.

– Ești așa de terminată! a chicotit ea, și apoi Lottie a văzut ce voia Ellie să spună.

Jamie se năpustea spre ele pe poteca înzăpezită, atât de repede, încât părea o pată ștearsă în aerul înghețat. Pe fața Saskiei a apărut panica, și Lottie a văzut-o cum se răsucește grațios, scoate un obiect din sacou și îl îndreaptă spre silueta care se repezea spre ea.

– JAMIE, AI GRIJĂ!

Lottie a țipat disperată, dar era inutil. Înainte ca Lottie să înțeleagă ce se întâmplă, Jamie era în fața lor, ferindu-se în jos de împușcătură și apoi ridicându-se iar.

A făcut o mișcare cu mâna stângă, împingând într-o parte țeava armei, iar cu mâna dreaptă a lovit-o tare pe Saskia peste încheietură. I-a răsucit mâna atât de abil, încât acum

pistolul era ațintit spre ea. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât Lottie cu greu putea procesa ce vedea. Saskia a reacționat călcându-l pe Jamie pe picior și răsucindu-se, astfel încât au scăpat amândoi arma pe jos. Ea a împins-o departe cu piciorul. Dacă nu putea să aibă ea pistolul în mână, atunci mai bine să nu fi ajuns nimeni la el, decât să riște să fie îndreptat spre ea.

Jamie a apucat-o pe Saskia și a aruncat-o cât mai departe de cele două fete, înainte de a se repezi spre ea.

Și apoi a început dansul.

Cei doi se mișcau cu pași fluizi, eleganți și totodată sprinteni, și în fiecare mișcare se vedeau un rafinament și o rigoare care transformau lupta într-un spectacol mortal, dar superb.

Lottie a urmărit îngrozită cum se izbeau unul de celălalt, uluită de precizia extraordinară a dansului lor.

Era o luptă între partizani, și era mortală.

Păreau să fie doi luptători cu forțe egale, până când Jamie s-a repezit cu cotul pentru a-i bloca brațul și a reușit să-i aplice o lovitură în stomac. Saskia s-a îndoit de durere, și el a speculat momentul ca să-i tragă un genunchi în nas. Lottie și-a acoperit fața la impact, tulburată de cât de ușor îi era lui Jamie să fie violent. Apoi, înainte ca Saskia să se poată îndrepta, Jamie s-a înălțat în aer ca și cum ar fi fost imponderabil. A ridicat genunchiul și s-a răsucit ușor pentru a-i trage o lovitură năucitoare cu piciorul în cap, după care a coborât pe pământ și și-a scos un pistol din sacou.

Era clar că mișcarea ar fi putut fi mortală dacă Saskia n-ar fi reușit să ridice brațul într-o ultimă încercare de a se apăra.

A căzut în genunchi și a ridicat încet capul, văzând țeava pistolului, toată siguranța ei de mai înainte evaporându-se. L-a privit, cu o expresie sălbatică și plină de sânge. A râs, dar sunetul a semănat mai mult cu o tânguire, făcând-o pe Lottie să tresară.

– Ești așa un partizan drăguț și perfect, nu-i așa?

Din gură i-a curs sânge când a vorbit, și a scuipat pe jos ca și cum ar fi fost un șarpe care scuipa venin.

– Ai pierdut, Saskia, a spus el pe un ton rece, cu chipul calm, în vreme ce vântul înghețat urla în jurul lor.

Ea a râs din nou, iar râsul a devenit o tuse hârâită. Lottie s-a dat în spate, scârbită, dar Jamie a rămas imperturbabil, cu arma ațintită spre ea fără nicio ezitare.

– Eu n-am pierdut nimic, a chicotit ea. M-am regăsit cu mulți ani în urmă. Tu ești cel care a pierdut.

Jamie nu a răspuns nimic, și frigul mușcător nu părea să-l atingă în vreun fel.

– Ai putea să scapi de ei, a continuat Saskia. Ai putea să-ți folosești pregătirea ca să lupți pentru o cauză dreaptă, în loc să te irosești pe proștii ăștia plini de sine.

Luna era acoperită de nori, dar Lottie era sigură că vedea ochii Saskiei umplându-se de lacrimi.

– Lor nu le pasă de noi. Pentru ei nu suntem decât niște unelte; toată lumea e o unealtă pentru ei. N-o să ne lase niciodată să trăim așa cum vrem. A întins spre el o mână, într-un gest disperat: Vino cu noi!

Stând neajutorată în mașină, cu vântul vuind între ei, Lottie și-a ținut răsuflarea, neștiind ce gândea Jamie. Inima

i-a stat o secundă în loc când a deschis gura să-i răspundă, și i s-a părut că îi vede mâna tremurând o clipă.

Înainte să spună ceva, o voce a strigat:

– Mâinile sus, să le putem vedea!

Luminile s-au aprins în jurul lor, atât de puternice, că aproape au orbit-o pe Lottie, când vreo douăzeci de siluete îmbrăcate în negru i-au înconjurat. Au înșfăcat-o pe Saskia și i-au pus imediat cătușe, lipind-o de partea laterală a mașinii. Jamie și-a lăsat cu grijă pistolul pe pământ și s-a așezat în mașină lângă Lottie, total neafectat de ambuscadă, ca și cum ar fi știut tot timpul că aveau să vină.

Au fost escortați cu toții spre intrarea în palat, și Lottie a văzut cum una dintre siluetele mascate și-a scos cagula, dezvăluind un chip trecut prin viață, cu o cicatrice adâncă. A dat din cap spre Jamie, care l-a salutat milităreste, iar omul s-a înclinat.

Cineva i-a dezlegat mâinile lui Lottie și a înfășurat-o într-o pătură argintie. În jurul ei, totul s-a transformat într-o ceață caldă și neclară de întrebări și voci neliniștite. Jamie și Ellie i-au lăsat deoparte pe toți și s-au repezit la Lottie.

– Ești bine? Ai pățit ceva? Vreuna dintre voi... Ellie, buza ta!

Jamie se agita înnebunit pe lângă ele într-un fel care nu-i stătea deloc în fire.

Ellie a clătinat din cap, fără să-i acorde, de fapt, prea multă atenție, și l-a împins deoparte ca s-o apuce pe Lottie și s-o strângă în brațe.

– Doamne, îmi pare atât, atât de rău!

Ellie repeta asta întruna, ținând-o strâns în brațe, dar Lottie era atentă acum la ce vedea peste umărul ei.

La poarta palatului, stând dreaptă și nemișcată, era Anastacia. Nu se uita la Lottie, Ellie sau Jamie. Ochii ei erau ațintiți asupra Saskiei și avea o dâră umedă pe obraz, ascunsă de părul castaniu, iar rochia flutura în jurul ei ca o explozie de roșu intens. Saskia era escortată spre locul în care stătea Anastacia. Gărzile care o păzeau s-au oprit lângă ea, și unul dintre oameni s-a înclinat.

– O vom duce la interogatoriu, doamnă. Tatăl dumneavoastră va fi, de asemenea, informat.

Anastacia nu a răspuns. O privea pe Saskia, pur și simplu, iar ochii-i scăpărau.

Chipul partizanului a trecut de la furie la ceva care semăna a hotărâre. Au dat să o tragă de acolo, și Saskia a strigat:

– Ani, voiam să vin înapoi după tine. *Ani!*

Dar Anastacia nici măcar nu s-a întors când partizanul ei a fost târât mai departe. Stătea cu pumnii strânși atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Lacrimile îi curgeau într-un val nestăpânit de durere. Astea nu erau lacrimile cuiva în stare de șoc; erau mult mai mult de-atât.

Lui Lottie i-a apărut în minte fotografia cu ele la Paris. Și deodată a înțeles, și nu-i venea să creadă că nu-și dăduse seama până atunci.

Se iubeau.

54

Lottie, Jamie și Ellie stăteau din nou aliniați perfect în fața marii săli, așteptând să fie chemați la judecată. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de la bal. Festivitățile se încheiaseră grabnic, iar invitaților li se ceruse să părăsească palatul. Urmase o noapte albă, cu o avalanșă de întrebări și emoții, iar Lottie își dorea cu disperare să tragă pe ea o pijama și să doarmă o sută de ani. Lumea ei se schimbase și știa că lucrurile aveau să fie extrem de diferite acum.

Se puseseră de acord asupra poveștii: că habar nu avuseseră că atacul fusese planificat și că Anastacia nu știuse nimic. Doar că nu era o poveste. Era adevărul.

Ellie și Lottie fuseseră ușor rănite: Ellie avea buza spartă, dar nu cât să-i rămână urme, iar Lottie avea o vânătaie pe obraz și un cucui dureros acolo unde se lovise de podeaua mașinii. Jamie părea neatins, cel puțin pe dinafară.

Lottie și-a ținut răsuflarea când ușile s-au deschis încet. Lumina a orbit-o din nou, revărsându-se cu aceeași strălucire, dar de data asta nu a mai tresărit. În schimb, a pășit înainte cu încredere pentru a-și cunoaște soarta.

În sală se afla regele, pe tron, cu soția și mama lui alături, iar Simien Smirnov, bărbatul cu un ochi de sticlă, stătea în picioare în spatele lui. Spre surprinderea lui Lottie, mai

era prezentă și o a cincea persoană, bărbatul sever pe care îl salutase Jamie în seara precedentă, care stătea încruntat.

– Este limpede, după evenimentele de seara trecută, că printre noi se află un pericol foarte serios.

Regele vorbea apăsat, nelăsând loc de interpretare.

Lottie stătea fermă, cu privirea ațintită în față și impasibilă, așa cum îl văzuse pe Jamie făcând de nenumărate ori. Înțelegea acum importanța de a părea imperturbabil. Era ca o armură, nu doar pentru a te proteja pe tine însuți, ci și pentru a-i proteja pe cei care ar putea fi îngrijorați din cauza ta. Dacă Lottie avea să rămână substitutul lui Ellie, nu se putea ca Ellie să își facă griji pentru ea: trebuia ca Ellie și familia ei să creadă că putea trece foarte ușor peste evenimentele traumatizante de la bal și că era pregătită să se pună din nou în pericol pentru Ellie.

Nu era adevărat. Lottie nu mai fusese niciodată atât de îngrozită, dar acesta era exact motivul pentru care trebuia să fie acolo, pentru a se asigura că asta nu avea să i se întâmple lui Ellie niciodată.

– Sir Olav –, regele a făcut un semn spre bărbatul cu cicatrice –, înțelegem că partizanul ticălos este închis, dar nu vrea să vorbească.

Lottie s-a gândit la Saskia, o fată pe care fusese invidioasă și în care avusese încredere ca mentor, și i s-a strâns inima. Nu-și putea imagina cum se simțea acum Anastacia.

Sir Olav și-a frecat palmele gânditor, și Lottie a văzut un tatuaj ciudat, în formă de pumnal, chiar deasupra încheieturii mâinii.

– Până acum, singurele informații pe care le avem sunt de la substitutul dumneavoastră.

Lottie a reținut faptul că omul știa că era un substitut; era important de știut cine era de rang înalt și demn de încredere.

– Părinții Alcroft nu știau nimic, a continuat Sir Olav. Fiica lor, Anastacia, susține că partizanul ei manifesta un interes neobișnuit, dar fără a fi îngrijorător, față de prințesă.

Lottie știa că asta era o minciună. Jamie și Ellie îi spuseseră cum cea mai mare parte a biletelor fuseseră lăsate de Anastacia ca o modalitate de a le speria și de a le alunga de la școală.

Regele s-a întors spre Lottie și i-a aruncat o privire tăioasă.

– Înțeleg, și ce anume ai aflat, Miss Pumpkin?

Lottie a inspirat adânc, încercând să-și amintească toate informațiile fără să-i mai treacă prin fața ochilor mașina, fața însângerată a Saskiei, plânsul Anastaciei. A scuturat din cap, alungând gândurile acestea.

– Știm că se numesc Leviathan, Maiestatea Voastră, a început ea. Știm că au ca țintă copiii unor familii importante, în special cele regale, și – s-a pregătit înainte să rostească următoarele cuvinte, îngrijorată din cauza reacției pe care ar fi putut-o provoca – știm că există un interes special pentru capturarea prințesei maradovene, dar nu știm de ce.

Regele doar a dat din cap.

– Ai făcut o treabă bună.

Lottie s-a străduit din răsputeri să se stăpânească și să nu înceapă să țipe de bucurie. „Oare tocmai m-a lăudat regele?"

A trebuit să-și amintească repede care era, de fapt, situația, dar asta nu a împiedicat-o să simtă o ușoară exaltare. Regina i-a zâmbit, ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, și Lottie i-a întors privirea înclinându-și respectuos capul, așa cum îl văzuse atât de des pe Jamie făcând în fața regelui.

– Așa, deci.

Toată bucuria lui Lottie a dispărut la auzul vocii stridente a mamei regelui.

Bătea într-un mod enervant cu degetele în baston, uitându-se la ei cu o privire nimicitoare. De data asta, părul îi era lăsat liber, un val argintiu care i se revărsa peste mijloc, făcând-o să arate ca pregătită, în orice moment, să arunce un blestem asupra oricui o supăra.

– Să trecem la problema mai spinoasă, a spus ea.

Cei trei adolescenți și-au ținut răsuflarea, știind ce urma.

– De ce naiba i s-a îngăduit adevăratei prințese, Eleanor a noastră, să ajungă în pericol pentru fata asta? Lottie a simțit cum i se încinge tot corpul, și mâinile i-au tresărit de nervi. Era uimită de abilitatea lui Jamie de a rămâne perfect calm. Este inacceptabil ca prințesa să se pună în pericol pentru *substitutul* ei. A rostit cuvântul ca și cum ar fi fost obscen. Ideea e, pur și simplu, scandaloasă! S-a uitat, pe rând, la fiecare, bătând în baston. Ei bine, ce-ai de spus?

Lottie a înghițit în sec, simțindu-se furioasă și rușinată în același timp. Crezuse că nu ar fi putut face nimic ca s-o împiedice pe Ellie să fugă afară la mașină, dar nu era adevărat. Ar fi putut să împiedice asta prefăcându-se

cu adevărat că totul era în regulă atunci când o sunaseră – dar nici măcar nu se gândise la asta. Trebuia să își aducă mereu aminte că era un om de sacrificiu.

– Îmi pare rău, Maiestatea Voastră, eu...

– Nu tu! a țipat ascuțit mama regelui. Partizanul ei! I-a aruncat lui Jamie o privire cumplită înainte de a se întoarce din nou spre Lottie. *Tu* te-ai purtat exact cum ar trebui să se poarte un substitut într-o asemenea situație. Substituții sunt foarte greu de găsit, ar fi foarte neplăcut să-l pierdem pe al nostru.

„Neplăcut"

Mintea lui Lottie s-a golit. Ei nu știau. Ei nu știau că în mașină ea nici măcar nu și-a adus aminte că e substitut. Nu se gândise cât de *neplăcut* ar fi fost dacă ar fi pierdut-o ei. Nu se gândise să supraviețuiască pentru prințesa ei. Se gândise doar la sine. Ea nu era cine credeau ei că e, și o parte din ea era supărată pe ei din cauza asta, dar o parte și mai mare era supărată pe sine. Nu voia să reacționeze așa cum ar fi reacționat orice copil într-o situație similară. Voia să fie puternică; voia să-și aibă locul în acea lume extraordinară, indiferent cât de periculoasă devenea.

S-a întors spre Jamie. El continua să stea cu spatele drept, acceptând cuvintele mustrătoare fără să tresară.

– Chiar așa, a rostit regele, deși postura și tonul lui sugerau că nu-i făcea plăcere să se arate de acord. Sir Olav, vrei, te rog, să pregătești o pedeapsă corespunzătoare pentru elevul tău?

Lottie a simțit cum în ea crește un sentiment de nedreptate. Jamie le salvase. Făcuse tot ce putuse...

Jamie i-a aruncat o privire de avertizare. Lottie și-a mușcat tare obrazul pentru a se abține să spună ceva. Înainte ca el să-i poată arunca aceeași privire și lui Ellie, ea a făcut un pas în față pentru a vorbi. Spre uimirea lui Lottie, nu a protestat. Nici măcar nu a ridicat vocea.

– Acum putem pleca?

Își ținea pumnii strânși, dar era singurul semn pentru felul în care se simțea.

Regele s-a frecat pe frunte, ca și cum ar fi avut o durere cumplită de cap, și apoi a oftat.

– Puteți pleca, a spus.

S-au întors cu toții încet spre ușă, și în acel moment regele a vorbit din nou.

– Mă bucur că sunteți cu toții bine și sunt impresionat de felul în care v-ați descurcat... dar acestea sunt regulile.

Ellie s-a oprit la ușă fără să privească înapoi, apoi au ieșit toți trei, lăsând în urma lor o tăcere stânjenitoare.

55

Înainte să se întoarcă toți trei în camera ei, Ellie l-a rugat pe Jamie să o lase o clipă singură cu Lottie. El a dat din cap, oarecum fără tragere de inimă, și a plecat singur.

– Vino cu mine, a spus Ellie încet, apucând-o pe Lottie de încheietură.

Cuvintele îi erau înăbușite din cauza buzei sparte.

A condus-o pe Lottie pe coridor și în sus pe o scară în spirală, spre o cameră din turn cu un balcon imens, care dădea spre partea din spate a domeniului, o grădină nesfârșită, acoperită de un strat gros de zăpadă. Ellie s-a rezemat de balconul de piatră, cu chipul împietrit, semănând mai mult cu Jamie decât cu sine. Lottie s-a uitat și ea spre grădină, întrebându-se cum va arăta după ce va fi curățată zăpada.

– Lottie, a început Ellie, fără să se uite la ea, trebuie să te întreb ceva important, dar, mai întâi, vreau să-mi promiți ceva.

Apoi s-a întors spre ea și a privit-o în ochi atât de pătrunzător, încât Lottie nu a putut întoarce capul.

– Bineînțeles, a răspuns ea, ignorând nodul din stomac.

Ellie a clătinat din cap.

– Nu, Lottie, exact despre asta e vorba, a spus ea cu un oftat, și lipsa de somn i s-a văzut bine pe față dintr-odată.

Vreau să-mi promiți că, înainte de a-mi răspunde la întrebare, n-o să te gândești la mine. Va trebui să te gândești numai la tine și la ceea ce simți.

Lottie a încremenit, și gândul i-a zburat la mama ei și la promisiunile pe care o pusese să i le facă pe patul de moarte. Avea o senzație ciudată, o furnicătură pe piele, care îi dădea certitudinea că nu era o promisiune pe care s-o poată ține. Nu putea să-i explice asta lui Ellie; era ceva ce numai Jamie ar fi înțeles. Nu putea răspunde numai în numele ei, căci asta era viața ei acum, să fie acolo pentru Ellie. Dar n-a spus-o cu voce tare: în schimb, și-a ținut răsuflarea și a dat din cap.

– Promit, a spus ea reticentă, știind că nu era tocmai adevărat.

– OK. Ellie părea să tremure și își frământa mâinile. Și vreau să te gândești bine la asta înainte să răspunzi.

Lottie a încuviințat din nou din cap. Ellie a răsuflat scurt înainte să continue, arătând ca și cum o durea foarte tare să întrebe asta:

– Ai fi fost mai fericită dacă n-ai fi devenit substitutul meu?

– Nu, a răspuns Lottie, aproape înainte chiar ca Ellie să termine de rostit întrebarea.

Nu avea nevoie să se gândească la asta și nu avea nimic de-a face cu faptul că-și dedicase viața lui Ellie. Știa în adâncul sufletului că acesta era adevărul. Nu-i păsa cât de înfricoșătoare devenea situația sau ce trebuia să sacrifice, deoarece anul pe care îl petrecuse alături de Ellie fusese cea mai fericită perioadă din viața ei de când își pierduse

mama – cea în care se apropiase cel mai mult de îndeplinirea promisiunii de a fi fericită. Simțea ca și cum ar fi regăsit o parte a ființei sale despre care nici nu știa că lipsea.

– Aici e locul meu, a spus ea cu sinceritate, luându-i mâna lui Ellie și strângându-i-o.

Lacrimile îi alunecau pe obraji. Dar nu-i păsa.

– Când sunt cu tine, mă simt mai fericită decât am fost vreodată; tu mă faci să fiu mai bună.

Fața lui Ellie s-a schimonosit într-un efort disperat de a-și stăpâni emoția, și și-a tras nasul cu zgomot, încercând să rămână calmă. A strâns-o tare pe Lottie în brațe, atât de tare, încât aproape că nu mai putea respira.

– Și eu, i-a șoptit Ellie la ureche.

56

Cei trei adolescenți stăteau în tăcere pe patul cu așternuturi de satin negru al lui Ellie.

Jamie era așezat pe margine, cu capul în mâini, semănând foarte bine cu *Gânditorul* lui Rodin. Ellie stătea tolănită în mijlocul patului, holbându-se la tavanul cu casete de lemn, cu capul în poala lui Lottie, care o mângâia absentă.

– E vina mea! a exclamat Ellie.

Lottie s-a oprit din mângâiat, dar nu a știut ce să spună.

– Știm cu toții că e vina mea, a continuat Ellie. Ei știu că e vina mea – și fac asta ca să mă pedepsească.

Jamie a scos un sunet ciudat, care semăna puțin cu un hohot de râs. Discutaseră despre faptul că Jamie avea să fie pedepsit, și Ellie își recăpătase o parte din aplombul obișnuit.

– Sir Olav o să mă pună doar să fac niște ore de antrenament în plus – Jamie și-a dat părul pe spate ca să se poată uita bine la ele –, și mie îmi place să mă antrenez, așa că nu e cu adevărat o pedeapsă.

Ellie a bombănit.

– Dar aici e vorba de *principiu*! a stăruit ea, dând cu pumnul în aer și țuguindu-și buza umflată.

Lottie a zâmbit în sinea ei, amintindu-și cât de aprigă putea fi Ellie.

– Eu cred că totuși a meritat, a spus Lottie, chicotind.

Ellie și-a lăsat pumnul jos, și Jamie s-a întors spre Lottie cu o privire întrebătoare.

– Nu doar pedeapsa, a spus ea. Toată oroarea asta cu răpirea – cu siguranță a meritat.

Ellie s-a ridicat deodată în capul oaselor, făcând-o pe Lottie să se dea în spate ca să nu se ciocnească. Jamie și Ellie au privit-o lung, nedumeriți, părând convinși că își pierduse mințile de tot.

– De ce zici că a meritat chestia asta? a întrebat Ellie, ridicând dintr-o sprânceană.

– A meritat pentru că – Lottie și-a îndreptat spatele, pregătindu-se să le spună o poveste – am putut să văd spectacolul ăla nebunesc în care tu ai distrus o mașină, Ellie, desculță în zăpadă, ca un animal sălbatic însetat de sânge. În vreme ce vorbea, Lottie a izbucnit în râs. Cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât mai convinsă devenise că totul fusese amuzant. Dacă trebuia să aleagă între „traumatizant" și „hilar", ar fi ales „hilar". Când farurile te-au luminat prima oară, am crezut că ești – a trebuit să se oprească pentru a-și trage răsuflarea din râsul isteric –, am crezut că ești un înger.

Și-a șters o lacrimă, continuând să râdă.

Un zâmbet strâmb a apărut pe chipul lui Jamie, și Lottie și-a dat seama că înțelegea că felul ei de a face față situației era să gândească pozitiv. Înțelegea, pentru că metoda lui era să rămână imperturbabil.

– Un înger? a spus el batjocoritor. Mai degrabă un demon. Adică, zău așa, cine se repede la un partizan cu o crosă de golf?

Lottie a început să chicotească din nou, lăsându-se pe spate în pat.

– Hei! a exclamat Ellie, încercând să pară furioasă. Voiam și eu să fiu o zână a morții, dar mersi oricum.

– Așa se explică țipetele alea înfiorătoare, a necăjit-o Lottie.

Ellie i-a aruncat o privire prefăcut indignată înainte de a sări pe ea.

– O să vedem noi cine scoate țipete înfiorătoare, a spus ea amenințător, cu mâinile în sus, gata de atac.

– Nu, nu, mă predau! a implorat-o Lottie jucăuș, ridicând brațele. Ești o zână a morții pe cinste!

Apoi a pufnit, pregătită să suporte consecințele.

– Până aici ți-a fost! a urlat Ellie, cu un rânjet răutăcios. O să regreți!

Cei trei și-au petrecut ziua în camera lui Ellie, uitându-se la filme și jucând jocuri video. Lottie își dorea mult să se distreze cu toții și să uite de seara din ajun până când aveau să fie obligați să revină la realitate și să-și înfrunte problemele.

La un moment dat, spre dimineață, Ellie a adormit în fortul de pături pe care îl construiseră. Lottie ar fi vrut să doarmă și ea, dar știa că n-avea cum să-nchidă un ochi în acel moment; în mintea ei era un adevărat haos.

– Lottie. În vocea lui Jamie se simțea o sensibilitate neobișnuită, care a făcut-o să își aducă aminte de piscină. Lottie, trebuie să știu ceva.

Fața lui era serioasă, dar blândă.

– Zi, a răspuns ea cu teamă.

– Tu nu te-ai gândit la Ellie când ai fost în pericol – singurul tău gând a fost cum să supraviețuiești. Așa e?

Lottie l-a privit în ochi un moment, fără să cedeze în fața sentimentului oribil de rușine.

– Da.

S-a chinuit să o spună, chiar dacă o durea. Era adevărat – când fusese în mașină, nu se gândise nici măcar o dată la responsabilitatea pe care o avea față de Ellie, ci numai cum să scape. Înainte de bal, Jamie o testase ca să vadă dacă punea siguranța lui Ellie mai presus de a ei, dar, când venise momentul decisiv, uitase complet, ceea ce Jamie anticipase. Chiar dacă familia lui Ellie nu își dăduse seama, o parte din ea știa că Jamie înțelesese.

– Foarte bine, a spus el scurt.

– *Ce?* Lottie aproape că s-a înecat. Am eșuat. Am dezamăgit, întocmai cum te-ai așteptat tu.

Jamie a clătinat din cap, și un zâmbet dulce i s-a ivit pe chip.

– Lottie. A apucat-o de umeri și a privit-o în ochi, strângând-o ușor ca să-l asculte cu atenție. Singurul lucru care m-ar putea dezamăgi vreodată cu adevărat aș fi eu însumi, dacă te-aș pierde. Intensitatea privirii lui era îndeajuns pentru a-i tăia răsuflarea oricui. Nu mă refer dacă ai muri. Spun că aș fi dezamăgit dacă te-aș pierde pe *tine* – caracterul tău, optimismul tău de fier. Nu trebuie să lași niciodată nimic pe lume să-ți răpească asta.

Pe chipul lui se vedea o grijă sinceră, și Lottie a simțit o bucurie care i-a încălzit inima la gândul că n-ar fi vrut

să pățească nimic în locul lui Ellie, dar n-a durat mult și s-a întristat. Pierduse atâta vreme încercând să îl impresioneze ca să-i câștige încrederea, și *acum* îi spunea că își face griji pentru ea! Nu exista decât o singură soluție în acest caz.

– Ei bine, a spus ea, cu o voce iritată care l-a luat prin surprindere, dacă ești așa de îngrijorat să nu mă pierzi, învață-mă să lupt!

– Să... ce?

Acesta nu era răspunsul la care se așteptase Jamie și începuse să se bâlbâie, nemaiștiind ce să spună.

Lui Lottie chiar îi plăcea să-l vadă încurcat.

– M-ai auzit. Vreau să mă înveți să lupt, ca să mă pot apăra pe mine și să vă pot apăra și pe voi doi. Am fost atât de îngrozită în mașina aia. Nu știam ce urma să se întâmple. Și nu mai vreau ca Ellie să mai ajungă vreodată în situația aia – niciodată. În plus, alegerile mele nu mai trebuie să fie pentru tine o sursă de slăbiciune, e clar?

Un moment, fața i-a devenit inexpresivă, ca și cum și-ar fi pus sub semnul întrebării întreaga viață, și apoi a râs. A râs sincer, din toată inima, și Lottie s-a bucurat nespus, dându-și seama că era prima oară când îl vedea râzând. În cele din urmă, s-a liniștit și i-a zâmbit.

– Ești cea mai imprevizibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, și stau cu Ellie de cincisprezece ani, a spus el cu tandrețe.

– Ăsta e un „da"? O să mă înveți?

Jamie și-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul nu i-a dispărut.

– Da, o să te învăț.

Mesaj de la Connie

Aș vrea să vă spun un mare „mulțumesc" pentru că ați vrut să citiți această carte. Fie că sunteți fanii mei sau nou-veniți în lumea mea, sper că a fost o experiență grozavă și că sunteți nerăbdători să vedeți ce urmează.

Așa cum probabil că v-ați dat seama, avem motive să credem că există magie între zidurile școlii Rosewood și în jurul lui Lottie însăși. Nu este magia din cărțile *fantasy*, a vrăjitorilor – este acea magie pe care o simți când găsești o persoană sau un loc cu care ai o afinitate inexplicabilă. Există o forță străveche și misterioasă care le călăuzește pe eroinele noastre, iar în spatele ei se află o poveste care se întinde pe sute de ani și care le leagă în feluri la care poate nici nu v-ați aștepta.

Există încă multe mistere, noi și vechi, care așteaptă să fie dezlegate în lumea *Cronicilor Rosewood*, și o mulțime de pericole îi pândesc pe cei trei eroi ai poveștii noastre. Când vă veți întoarce la Rosewood, în a doua carte, pentru al doilea an de studiu, veți afla mai multe despre ceilalți elevi și despre bătăliile pe care le au și ei de purtat, descoperind câțiva aliați surprinzători ai trioului nostru regal.

S-ar putea să aveți multe întrebări la care așteptați, cu nerăbdare, răspunsul. Ce se va întâmpla cu Saskia? Ce este

Leviathan și ce vor membrii săi? Cine este William Tufty și ce știe Binah?

Iar ca răspuns la toate acestea nu pot decât să vă spun că... va trebui să așteptați și o să vedeți!

Până atunci, fiți buni, curajoși și de neoprit!

Connie x